

GROOVE

Nummer 1 • 2006 Sveriges största musiktidning

The Sounds

Juanes • Nina Persson • In Flames • Dubsweden
Prenumeranter får
Unik CD
The Confusions • Wit • Juni Järvi

The Strokes Dismember The Mitchell Brothers

**Whyte Seeds • Isobel Campbell • Two Gallants • Swing Fly • Danko Jones
Clap Your Hands Say Yeah! • Avatar • Edith • Irene • Juni Järvi • Pascal**

Hultsfred '06

15-16-17/6

MEG LUST OCH FÄGRING STOR

KORN^[US], KENT^[S], PHARRELL^[US],
DEPTONES^[US], HIM^[FIN], THE CARDIGANS^[S],
BABYSHAMBLES^[UK], AMADOU & MARIAM^[ML], TRIVIUM^[US],
GÖGOL BORDELLO^[US], HELLO SAFERIDE^[S], JUANA MOLINA^[ARG],
THE MITCHELL BROTHERS^[UK], DISCO ENSEMBLE^[FIN], THE GOSSIP^[US],
SOILWORK^[S], LOS DE ABAJO^[MEX], CIRCULUS^[UK], BURST^[S], MAX PEEZAY^[S],
I'M FROM BARCELONA^[S], ANIMAL ALPHA^[S], KRISTIAN ANTTILA^[S],
MONTT MARDIE^[S], CAT5^[S], PASCAL^[S], TORONY MELINS^[S],
THE SLAVES^[S], HETS^[S], ANIMAL FIVE^[S].

MANGA FLER ARTISTER TILLKOMMER...

KÖP
BILJETT
NU!
(SLUTSÄLT 2006...)

INFO OCH BILJETTER:
WWW.ROCKPARTY.SE / WWW.TICNET.SE

CA. 140 ARTISTER PÅ SJU SCENER / ALL VÄRLDENS MAT / ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER / TÄLTCAMPING INGÅR

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

SPONSORER:

PARTNERS:

LUNARSTORM

CHATELSTAR

Hard-Fi
Stars Of CCTV. CD **145:-**

Jaheim
Ghetto Classics. CD **175:-**

Plans
Death Cab For Cutie. CD **175:-**

Skye
Mind How You Go.
CD **175:-**
Släpps 1 mars

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Priserna gäller t o m 5/4 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Clap Your Hands Say Yeah!	sidan 7
Tre frågor till Danko Jones	sidan 7
Var finns ödmjukheten?	sidan 7
Whyte Seeds	sidan 8
Vem bryr sig om Axl Rose?	sidan 8
Swing Fly	sidan 9
Favvoplatior	sidan 9
Two Gallants	sidan 10
Isobel Campbell	sidan 10
Avatar	sidan 12
Edith	sidan 12
Irene	sidan 12
Juni Järvi	sidan 13
Pascal	sidan 13
The Strokes	sidan 14
The Sounds	sidan 16
Dismember	sidan 19
The Mitchell Brothers	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Bokrecensioner	sidan 26
Egenproducerat	sidan 28
Groove CD 1 • 2006	sidan 31

Ljuset i slutet av tunneln

Äntligen föds ett nytt, späckat nummer av Groove för landets musikälskande befolkning! Senaste Groove kom till världen innan jul (så länge sedan?!) och nu laddar vi in inspire-rade texter om massvis av fantastisk musik på dessa sidor och på nätet. På www.groove.se finns bland annat livrecensioner, överblivna skivrecensioner och en artikel med Advance Patrol. Där kan man även vinna skivor, konsert- och biobiljetter. Inte så dumt faktiskt.

Nu har jag dessutom det stora nöjet att ansvara för att musikintresset säkras även för nästa generation, med en bulle i ugnen måste man nämligen se över vad som spelas på hemmastereon. Det har känts bra att på sistone kräma på med mycket The Knife, Celebration och detta nummers Groove-CD där en hel drös mer eller mindre kända artister med underbara låtar deltagit i juniors viktigaste utbildning. Måste börja spela mig igenom skivsamlingen så att även gamla kära vänner från förr får

bonda med den lille i ett tidigt skede. Klassikern med Mozart i ett par hörlurar spända över magen är ju också ett måste som testats, den senaste tiden tycker jag junior varit extra aktiv därinne... Jag tror härmed intresset är väl förankrat.

Vilken musik som blir hennes/hans specialitet råar jag förmodligen inte över, men jag kan i alla fall påminna om vad morsan och farsan lyssnade på strax innan hon/han såg dagsljuset. All framtid bottnar i att känna sin historia.

Visst är det härligt när det föds nytt!

Gary Landström
gary@groove.se

Omslagsfoto
Johannes
Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Dan Andersson, Daniel Axelsson,
Mikael Barani, Roger Bengtsson,
Fredrik Eriksson, Moa Eriksson,
Gabriella Fäldt, Johannes Giotas,
Torbjörn Hallgren, Annica Henriksson,
Erik Hjortek, Robert Lagerström,
Gary Landström, Per Lundberg G.B.,
Isac Nordgren, Niklas Simonsson,
Magnus Sjöberg, Mathias Skeppstedt,
Henrik Strömberg, Christian Thunarf,
Patrik Wirén

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Skynda! Skynda!

Vi lottar ut **Brokeback Mountain**-biljetter och soundtrack
och **I'm From Barcelona** EP:s, bland mycket annat.
Kolla in www.groove.se.

Groove 10 topp 10

enligt Christian Thunarf, info@groove.se

- Mitch Mitchell** (trummis)
Det vita svänget, från
stock till sticka.
- Cornelius - Cannabis** (låt)
Utel titel på underbar
japansk innovation.
- My Mind Goes High: Psyche-
delic Pop Nuggets From the WEA
Vaults** (samling)
Nördar vet bäst!
- Jefferson Airplane - After Bathing at
Baxter's** (LP)
Glöm inte att någonstans i dimman stod
även sex fantastiska musiker.
- Tom Waits - The Heart of Saturday Night**
(CD)
Never could stand that dog.
- The Byrds - Younger Than Yesterday** (LP)
Vilka var The Beatles?
- Refused - The Shape of Punk to Come**
(CD)
Tänk om herr Persson vågade väsnas
så här.
- Tropicalia: A Brazilian Revolution In
Sound** (samling)
Reta aldrig upp människor beväpnade
med maracas, trumpet och hipsters.
- Bruce Springsteen - Atlantic City**
Gråtande munspel är min terapi.
- Euro Childs - First Time I Saw You**
Åtta minuter på autobahn!

Vi hjälper er med

• CD/DVD duplicering

• förpackningar

• trycksaker

• rådgivning

• grafisk design

tel 08-545 706 70
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

NOKIA
N70

Ladda din Nokia N70 med dina Grammisfavoriter

Utökat minneskort och proffslurar gör din Nokia N70 till den ultimata musikmobilen.

Musikpaketet: Minneskort 512 MB, Sennheiser PX100 hörlurar (eller motsvarande), Nokia Audioadapter och minneskortsläsare med USB-anslutning.

www.nokia.se

Toppbetyg i
musikmobilstest!

18

Nokia Nseries
See new. Hear new. Feel new.

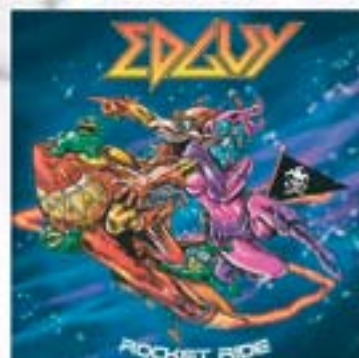

TELIA

The Phone House

NOKIA
Connecting People

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

EDGUY "ROCKET RIDE"
EDGUY - TOBIAS SAMMETT OCH HÄRDRÖCKSKUNGARNA FRÅN TYSKLAND ÅR TILLBAKS! MED SENASTE MEGA-HITEN "SUPERHEROES"! SOM VANLIG CD ELLER I DE-LUXE DIGIBOK-VERSION MED TIOCK BOOKLET!
NUCLEAR BLAST / NB16002 / NB16000

DAGOBA "WHAT HELL IS ABOUT"
ANDRA ALBUMET FRÅN DETTA TUNGA, INDUSTRIELLA METALBAND! FÖR FANS AV KORN, MACHINE HEAD OCH FEAR FACTORY!
GÄSTAS AV SIMEN HÆSTNES (ARCTURUS, DIMMU BORGIR)!
SEASON OF MIST / SOM122

DEATHSTARS "TERMINATION BLISS"
NYA ALBUMET MED DEATHSTARS ÅR DET BÄSTA DE GJORT! DETTA ÅR MONUMENTAL, INDUSTRIELL GOTH-ROCK! ALLA FANS AV 69 EYES, HIM, MARILYN MANSON OCH PAIN KAN SPËSA ÖRONEN ORDENTLIGT!
NUCLEAR BLAST / NB16102 / NB16100

LEGION "REVOCATION"
DEBUTALBUM FRÅN MARDUK-TRUMMISEN EMI. DRAGUTIMOVIC'S NYA BAND!
MIXAT AV EX-MARDUK MEDLEMMEN DEVO ANDERSSON. IN THE VEIN OF MARDUK, IMMORTAL, MORBID ANGEL, ETC. INSPELATI ABBYSS!
LISTENABLE / POSH078

RAUNCHY "DEATH POP ROMANCE"
TREDJE PLATTAN FRÅN DESSA HÅRDA DANSKAR!
FUTURISTISK CROSSOVER/HC HYBRID-METAL FÖR 2000-TALET!
MÖRDAR, KROSSAR OCH ÅGER!
LIFEFORCE / LFR0142

DARKTHRONE "CULT IS ALIVE"
NYTT ALBUM MED DARKTHRONE! THE PIONEERS OF THE EXTREME UNDERGROUND-SCENE (METAL HAMMER). DET COOLASTE DOM GJORT FÖR FÖRSTA GÅNGEN NÅGONSIN HAR BANDET ÄVEN GJORT EN VIDEO (!) FENRIZ & CO REGERAR FORTFARANDE!
PLACEVILLE / COVLEF132 / COVLEF132P

TOPPER "ONCE A PUNK ALWAYS A PUNK"
ÄNTLIGEN! EFTER ETT PAR ÅRS VÄNTAN FINNS NU 77-PUNKROCKARNA TOPPER'S DEBUTALBUM I BUTIKERNA! MYCKET INFLUERAT AV TIDIGA CLASH! PRODUCERAT AV "SANK" (THÅSTRÖM, KILLING JOKE) OCH MIXAT AV STEFAN GLAUMANN (RAMMSTEIN, THÅSTRÖM)!
WILD KINGDOM / KING006CD

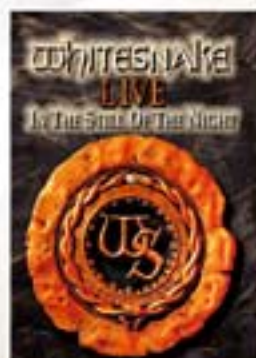
DRAGONFORCE "INHUMAN RAMPAGE"
ENGLANDS NYA HEAVY METAL-SENSATION! DESSA BRITTER ÄR SNART LIKA STORA SOM HELLOWEEN, EDGUY, HAMMERFALL OCH STRATOVARIUS! WATCH OUT!
NOISE / NOH042

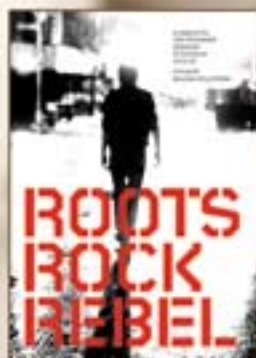
BENEDICTUM "UNCREATION"
GRYMT DEBUTALBUM FRÅN AMERIKAS NÄSTA STORA METALBAND! SÄNGERSKAN VERONICA FREEMAN ÄR SANSLÖST BRA!
PRODUCERAT AV JEFF PILSON FRÅN DOKKEN!
LOCOMOTIVE / LM117 / LM100177

MARYSLIM "MY TIME EP"
NYA EP:N MED ROCKARNA/MARYSLIM FRONTAS/AV VIDEO-HITEN "MY TIME" OCH FORTSÄTTER MED 2 HELT EXKLUSIVA NYA LÅTAR, TVÅ COOLA COVERS OCH EN HEL LIVE-CD SOM BONUS! TILL KÄNKNERIS! TURNERADE NYSS SVERIGL OCH NORGE MED HANOI ROCKS!
WILD KINGDOM / KING028CD

WHITESNAKE "LIVE IN THE STILL OF THE NIGHT - DVD"
SANSLÖST GRYMT LIVEVIDEO MED ETT AV HÄRDRÖCKENS STÖRSTA BAND NÅGONSIN! ALLA HITEN RADAS UPP EFTER VARANDRA OCH DAVID COVERDALE ÅR KUNGEN! ÄVEN EN LIMITED EDITION MED BONUS CD!
AFM / CHS10033 / CHS10034

VIA "ROOTS ROCK REBEL - DVD"
HYLLNINGSSKIVAN TILL JOE STRUMMER (RIP) PÅ DERASER I STOCKHOLM PÅ DVD! FETT MED GRYMT COOLA LIVE-VERSIONER AV CLASH-LÅTAR, MED EBBA GRÖN (TILL MICK JONES), NICKIE & DREGEN/HVÉS PELLE DENNIS/LYXEN-NICK ROYALE (M.F.F.)
WILD KINGDOM / KING001DVD

Artist	LM	Sound Pollution Ringtone	Sound Pollution Ringtone
BTB BH	DEMONS	RING SPD ETCER	RING SPD ETCER
CANSLERESS	BLACK DREAM	RING SPD CARL	RING SPD CARL
CLAMPFINGER	DIRTY LIES	RING SPD CLEW	RING SPD CLEW
CONSTRUCTED	WOUNDED	RING SPD CONW	RING SPD CONW
DEATHSTARS	EVANGEL	RING SPD EDCY	RING SPD EDCY
DIMMU BORGIR	PROCESSES OF	RING SPD EDPH	RING SPD EDPH
EDGUY	SUPERHEROES	RING SPD EDRU	RING SPD EDRU
ETERNAL DATH	DEATH CALL	RING SPD ETCU	RING SPD ETCU
FACE DOWN	HERETIC	RING SPD FANR	RING SPD FANR
GENWIN FIVE	WHEN THE BODY SPEAKS	RING SPD GEWW	RING SPD GEWW
HAMMERFALL	BLOOD BOUND	RING SPD HABL	RING SPD HABL
HAMMERFALL	WALKER	RING SPD HANP	RING SPD HANP
HILLPULE	LOOK OUT	RING SPD HELP	RING SPD HELP
HILLPULE	ARISE	RING SPD HENR	RING SPD HENR
IN FLAMES	CLOUD CONNECTED	RING SPD INFL	RING SPD INFL
IN FLAMES	THE QUIET PLACE	RING SPD INGR	RING SPD INGR
JOHNNY BOY	TAKE THE LIFE	RING SPD JOYB	RING SPD JOYB
MARYSLIM	MY TIME	RING SPD MARY	RING SPD MARY
MORCK CRYING	THE SUN	RING SPD MOTH	RING SPD MOTH
NIGHTWISH	THE SUND	RING SPD NETH	RING SPD NETH
NIGHTWISH	WISH I HAD AN ANGEL	RING SPD NWV	RING SPD NWV
NIGHTWISH	HEARD	RING SPD NWV	RING SPD NWV
PRIMAL FEAR	SEVEN SEALS	RING SPD PRIS	RING SPD PRIS
RAISE HELL	OPEN YOUR MIND	RING SPD RACH	RING SPD RACH

SOUND POLLUTION RINGTONES
Rocka till telefonen med nya coola ringtones!

SÅ HÄR GÖR DU:
Skicka önskad kod via SMS till 72401
Priser: REALTONE 15,- POLYTONE 10,-
Ev. operatörskostnad tillkommer

www.soundpollution.se

Clap Your Hands Say Yeah!

Vinn
skivan

4 frågor
till...

...Danko Jones, vars nya album *Sleep is the Enemy* släpps i mars.

Vad var tanken bakom nya plattan?
– *Born a Lion* var en mer bluesig platta, *We Sweat Blood* som kom därefter var betydligt hårdare och jag trivdes aldrig med blues-stämpeln som hängde med. Därför ville jag att *Sleep is the Enemy* skulle vara catchig, med schyssta refränger – men samtidigt hård och tung.

Jag hörde att ni skulle turnera med Nickelback.
– Japp, vi blev personligen tillfrågade att öppna för dom på deras arena-turné genom Kanada, och det enda jag kunde tänka på är att jag kommer att spela på alla arenor som Mats Sundin spelat på. Jag kommer att sitta på toaletten och skriva "här har Mats Sundin suttit och lagt kabel, här har Mats Sundin tvättat sina händer!!".

Jag antar att turné-tåget kommer ta er till Sverige denna gång...

– Absolut. Vi kommer nu i vår och tänkte köra den europeiska festivalsvängen i sommar. Och vi skulle gärna spela i Hultsfred. Det är världens bästa festival och vi känner oss alltid hemma där. Men inget är bestämt. Hultsfred får inte tro att vi har sagt att vi ska spela – då får vi aldrig komma tillbaka, ha ha ha!
Varför är ni så mycket större i Europa än i Nordamerika?

– Jag vet faktiskt inte, men det bara är så, men andra kanadensiska band spelar på så mycket fler ställen än vi. Band som har egna turnéer i USA kommer till oss och frågar hur de ska göra för att slå i Europa och vi frågar dom vad vi behöver göra för att kunna spela hemma. Det är helt absurt, men vi försöker – gudarna ska veta att vi försöker!

Mathias Skeppstedt

Klappa om du är riktigt glad!

Ibland kan man höra på musiken hur kompositören ser ut. Clap Your Hands Say Yeah låter som hantverket av en smått excentrisk karaktär som inte gärna lämnar sin källare och har rufsigt hår.

Efter fem minuter med Alec Ounsworth, sångare, gitarrist och låtskrivare i Clap Your Hands Say Yeah, är jag övertygad om att bandet tagit sitt namn medvetet ironiskt. Han tittar på mig med en trött blick, axlarna ser ut att försöka tynga ner resten av överkroppen mot marken och det låter som om vårt samtal är det första han haft sedan han vaknade.

Jag undrar vad albumet betyder för bandet, och får ett svar som motsvarar originaliteten i min fråga.

– Det är en första avbildning av låtarna vi har gjort fram tills nu, skrockar Alec.

Den sobra humorn verkar inte det minsta trött, trots gårdagens snaps och intag av svensk mat som resulterade i alldeles för lite tid med huvudet mot kudden.

Snabba ryck på kort tid är annars något som bandet är välbekanta med. De började spela ihop så sent som i slutet på 2004. De blev tidigt omtalade för sin aviga musik som fick många fingrar att peka på Talking Heads.

– Vi spelade in ett par låtar för att kunna skicka iväg något material och få spelningar, säger han. Efter ett tag blev det mer och mer live, och snart behövde vi inte längre skicka i väg demoskivan för att få spela.

Inspelningen har nu utökats och blivit en fullängdare. Att gänget hamnade i en uppgående hype-spiral och att det kan gå åt andra hållet igen är inget som oroar Alec.

– Om folk vill vara intresserade så får dom vara det, säger han lakoniskt. Hit tar dom någon substans i det vi gör så är det bra... helt enkelt.

Alec är den enda av bandmedlemmarna som inte bor i New York. Han skriver musik minst åtta timmar per dag hemma i Philadelphia.

– Men jag är ingen Nick Cave som tar på mig en kostym och sätter sig på ett kontor. Mitt kontor är källaren. Jag försöker skriva något varje dag även om det inte alltid blir så.

Låtskriveri är hans favoritsyssla. Det inte finns några restriktioner i den delen av skapandet.

– Jag gillar själva grejen med att komma på saker, att överraska sig själv. Visst finns det en viss känsla när man står på scen också. Men då handlar det mer om förväntningar om vad som ska hända än överraskningar.

Att spela för publik ofta är något Alec tycker kan bli jobbigt. Då är det bara att koppla in gitarren och bita ihop, långt ifrån källarens lugn.

– Jag gillar att fly undan ner dit, att gömma mig där ett tag. Som du kanske märker är jag inte den extroverta typen, småskrattar han.

Mikael Barani

Var finns ödmjukheten?

krönika

För ett par år sedan satt jag i en turnébuss tillsammans med Bright Eyes utanför Lopen i Köpenhamn. Min pojkväns lillasyster hade en flirt med en av killarna i bandet och vi hängde på som förkläden. Jag kände mig på uselt humör och ville bara åka hem. Innan hade jag verkligen gillat Bright Eyes men nu störde jag mig bara på deras amerikanska självgodhet och nonchalanta sluskighet. De frågade i stort sett ingenting om oss utan förutsatte bara att vi var deras underdåniga fans som var lyckligt tacksamma över att få ta del av deras spännande liv.

Före spelningen satt de och kollade på video och käkade chips i bussen och innan de skulle in på scenen bemödade de sig inte så mycket som att dra kammen genom håret. Jag avskyr sånt. Om en publik kom-

mer för att se ett band tycker jag att det är bandets skyldighet att gå in för spelningen till hundra procent. Om de bara ska stå där i flottigt hår och chipssmuliga T-shirts kan jag lika bra lyssna på skivan hemma istället. Att det skulle vara extra fint eller konstnärligt att inte bry sig om sitt utseende eller sin stil är bara löjligt. Estetik och musik har alltid hört ihop. Alla måste såklart inte vara lika snygga som The Pipettes men att inte bry sig alls är snudd på föroläpning mot publiken. Stereo Total, Cat5 och The Embassy är utmärkta exempel på band som kombinerar fantastisk musik och genomtänkt estetik. I like.

"Hur är det egentligen att få träffa kända artister?" brukar folk fråga och jag antar att det är jättekul. Men faktum är att

diskrepansen mellan musiken man älskar och människorna som gör den kan vara knäckande. Även om de flesta band är jättevriga så är de långt ifrån alltid som man tror. Ofta är de (sorry to say) tråkigare och alldagligare.

Värst är en del pretto indiemänniskor som bestämt sig för att musikjournalister är deras värsta fiender. Alltså, om ni inte vill bli recenserade och intervjuade så är det bara att tacka nej till intervjuer och sluta skicka skivor. Men kom inte med klyschor om goda missförstådda artister och onda utsugande mediemänniskor. Tro mig, om jag hade velat tjäna mycket pengar hade jag knappast satsat på det här yrket.

Allra värst var en svensk manlig musiker som jag nyligen intervjuade. Han klagade

på allt i min text, tog tillbaks allt han sagt och var dessutom sur för att jag inte bjudit honom på öl. Detta trots att det var hans skivbolag som skrivit flera gånger och bett om en intervju. Alltså snälla – var finns ödmjukheten någonstans?

Moa Eriksson
moa@groove.se

Nygammal popkostym

Vägen till stjärnorna låg öppen, men genombrottet uteblev. Nu tar Whyte Seeds ett steg framåt och två steg tillbaka. Och byter rock mot pop.

– Om förra skivan kom i rockförpackning, så är det här ju en extrem popplatta.

Olle Hagberg, keyboardist i Whyte Seeds, har tillsammans med sångaren Axel Robach bänkat sig i Rivertons skynbar. De två göteborgarnas ögon glittrar ikapp med julpyntet när de berättar om sin nya skiva *Bold as Love*.

– Vi hade kunnat göra en mer punkig skiva, säger Olle. Eller en mer boogierockande skiva. Men det låter ju så tråkigt att jag nästan somnar bara jag pratar om det. Det är liksom inte vår grej längre.

Istället hämtades en del tankebanor från egna, gamla demos.

– Vi hette Love Child för många år sedan och var så där Love-influerade. Mycket

orkestrerat, mycket stämsång. Sedan blev vi jävligt trötta på det och första Whyte Seeds-skivan var en reaktion på det. Men nu har vi hittat tillbaka till det lite grann, säger Olle som också nämner Supertramp och 10CC som inspirationskällor.

Hur som helst. Arbetet med *Bold as Love* har tagit sin tid. Man började spela in demos i olika Göteborgsstudios, men det var först när Björn Synneby, bandets gitarrist, köpte en egen studio som det lossnade.

– Det blev en förlösande faktor, säger Olle. Vi har ju flera låtskrivare i bandet, och om förra plattan mest bestod av mina låtar, så är det här verkligen Björns platta. Hans baby.

Den slutgiltiga inspelningen gjordes sedan i Malmö och Köpenhamn där Whyte Seeds, som också består av basisten Hank Lindén och trummisen Nico Janco, fick hjälp av bland andra Per Sunding och Nathan Larson.

– Nathan är förstås himla bra på engelska, säger Olle. Han blev som den där jättebra mellanstadie läraren man aldrig fick. Och så fick han oss att släppa loss lite. Han gillar ju lite mer skruvade grejer.

– Han gillar att skruva på grejer, vitsar Axel.

Hösten 2003 släpptes Whyte Seeds debutalbum *Memories of Enemies*. Med tidlösa rockdängor, en sprakande live-show och ett storsatsande majorbolag

kändes det som upplagt för succé. En succé som aldrig riktigt blev av.

– Det kan ju vem som helst se, säger Axel. Det blev inget stort genombrott. Men, vems förväntningar var det? Och var dom rimliga? Alla ville ha en förnyelse av rockmusiken. Och det kunde inte vi erbjuda.

Istället för att häva in rockmiljoner drygar sångaren ut kassan genom skivafärskneg. Och Olle kör numera taxi.

– Helt ärligt tycker jag nya skivan blev så grym att jag inte orkar bry mig om det går bra eller dåligt. Jag är nöjd och glad. Och kan köra taxi resten av livet om det är så!

Daniel Axelsson

Vem bryr sig om Axl Rose?

krönika

Så då ska Axl Rose till slut släppa albumet *Chinese Democracy* med sitt pseudo-Guns N' Roses. Det har bara tagit 13 år (det är om man räknar det fullkomligt genomusla coveralbumet *The Spaghetti Incident* – annars är det 15 år) att färdigställa. Och under dessa 13 år har publiken fått höra tre (!!!) smakprov. Det första var en låt som var med i filmen *End of Days* 1999 och om den hamnar på plattan är den sju år gammal (låter ju lovande värre, speciellt med tanke på att låten sög noshörning). Dessutom har de under sina oerhört sporadiska framträdanden de sista åren spelat två nya låtar – en snabb rocklåt och en lång ballad, varav ingen, av rapporterna att döma, ska ha låtit speciellt bra. Utgångspunkten för den här skivan är allt annat än lovande.

På frågan om varför det tagit sådan fruktansvärd tid svarade Axl att skivan hade en del extremt komplicerade arrangemang, nästan lika komplicerade som Queens. Vilket tvingar oss att ta en titt på Queens albumsläpp. Om arrangemangen är nästan lika komplicerade som Queen betyder ju detta att Queen borde ta längre tid mellan sina skivor än Guns N' Roses, eller hur?

Queen släppte obehindrat fram till 1984 en platta per år, förutom 1974 då de släppte två (!) plattor, de två mini-mästerverken *Queen II* och *Sheer Heart Attack*. Det längsta mellanrum de nånsin hade mellan två skivsläpp var mellan *Innuendo* 1991 och *Made in Heaven* 1995, vilket berodde på att sångaren Freddie Mercury dog 1991, så det är ju förståeligt.

Om jag, med andra ord, har fattat detta rätt så borde Axl Rose kunna släppa skivor lite oftare än Queen eftersom hans arrangemang bara är *nästan* lika komplicerade som Queen. Eller har jag fel?

Kvarstår gör även frågan om hur bra den nya Guns N' Roses-plattan egentligen är. Finns det överhuvudtaget någon chans att den kan bli bedömd på ett rättvist sätt? Vad jag menar är att tänk om den är ett mästerverk? Tänk om den, mot all förmodan, är världens bästa rockplatta? Kan man då med gott samvete tycka det, eller måste man ha i åtanke att det faktiskt tog 13 år att slutföra den och ingen skiva kan leva upp till den tiden. Hur bra den än är så kan den omöjligt vara så bra att man kan bortse från det. Bara den smått löjlige tidsaspekten gör ju

att den kommer att bli totalsågad överallt – det finns inte en chans att Axl Rose kan komma segrande ur det här, tror jag.

Och ovanpå allt detta finns ju även frågan om det är någon kvar på jorden som fortfarande bryr sig om en tredje klassens Guns N' Roses med en originalmedlem och en bunt föredettingar som inte har haft någon karriär på minst tio år.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Vinn
skivan
www.groove.se

Rapparen som gillar att gunga

Han är född i Brooklyn. Hans mamma kommer från Trinidad och hans pappa är halvpanaman. Hans favoritlåt är Turistens klagan med Cornelis Wreeswijk. Trots att han bott i Sverige sedan 1991 pratar han inte ett ord svenska. Det är som upplagt för Swing Fly...

Swing Flys *Something's Got Me Started* spelas överallt just nu. Men vad är det egentligen han sjunger om?

– Min första singel är en hyllning till Teddybears Sthlm som väckte en rebell inom mig när jag jobbade med dom.

Samarbetet med Teddybears Sthlm började när de skulle ut på turnén *Rock'n'roll High School* med Thomas Rusiak. Rusiak kunde inte följa med och då frågade ADL, som redan var inbokad, om inte Swing Fly kunde hänga på istället. Och så blev det.

Succén lät inte vänta på sig och det var först då kunniga inom svensk hip-hop fick dela med sig av Swing Fly till media och allmänheten. Dessförinnan hade han redan samarbeten med Blacknuss, ADL och Papa Dee i sin CV sedan början av 1990-talet.

Då hette han Swing, hans smeknamn sedan barnsben som kommer från att

hans försmak för att gunga. Senare la han till ett Fly för att hotta upp namnet. Hans unika grova röst prisades av kritikerna. Det var 2004. Idag befinner sig Swing Fly i studion och jobbar hårt för att få sin debutskiva färdig till april.

– Det låter helt amazing i studion. Jag överraskar mig själv hela tiden!

Andreas Kleerup från Teddybears Sthlm är med på skivan. Det är Awa Manneh också, och några vänner från New York som pallrat sig över Atlanten. Men Swing Fly har försökt att inte samarbeta med för många eftersom det är hans första album. Han undviker radio och tv under studiotiden för att inte inspireras av musik som redan finns.

– Första singeln är party, men resten av albumet är mer personligt. För första gången i mitt liv bryr jag mig inte om vad andra tycker.

Swing Fly säger själv att han är en entertainer och de som sett honom uppträda kan bara hålla med. På scen sjunger, rappar, dansar och showar han.

– Jag längtar tills jag får uppträda och framföra musiken live, då blir det garanterad show!

Albumet innehåller en mängd influenser från olika genrer – hiphop, funk, ragga, pop och electro. Musiken är snabb och svängig och svår att sitta still till. Och svår att inte sjunga med. Det karaktäristiska med Swing Fly är hans dom dididom dididididi.

– Det är den västindiska galenskapen som kommer fram. Jag tycker om att göra dessa ljud, men egentligen betyder dom ingenting. Albumet har inget namn ännu – *Swinging Belle* eller *Show Us What You Got Cooking* funderar jag på, men jag har inte bestämt mig ännu.

Therese Ahlberg

Några artister och deras favvo-plattor

Kano:

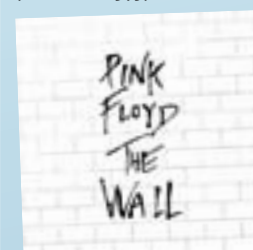
The Notorious B.I.G.
Life after Death
(Bad Boy, 1997)

"Det är ett starkt album rakt igenom. Det är ju en dubbel och innehåller väl ungefär 24 låtar och alla är verkligen bra. Hans texter är perfekta. Han var bäst just då, textmässigt. Han nådde ut till många människor men såg hela tiden till att vara äkta. Jag respekterar honom för det och för hans flow som han har på den här skivan."

Jared Leto:

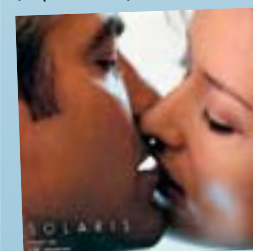
Pink Floyds
The Wall
(Columbia, 1979)

"Det är väldigt svårt att välja, men eftersom jag måste får det bli Pink Floyds *The Wall*. Den har influerat mig starkt. Jag var ung när jag hörde den och jag tror att man influeras på ett helt annat sätt då. Och den har följt med mig under större delen av livet."

Tiger Lou:

Cliff Martinez
Solaris
(Superb, 2002)

"Soundtracket till nyfilmatiseringen av *Solaris* är den vackraste musiken jag hört, och det är omöjligt att tröttna på den. Det finns så otroligt mycket vackra stämningar på den. Även om jag kan älska vanliga popalbum är chansen större att man tröttnar på dom. Det gör jag inte med denna plattan."

Two Gallants

Sångaren och gitarristen Adam Stephens och hans kumpan, trummisen Tyson Vogel, var inte som andra tonåringar. Medan polarna fortsatte dyrka Nirvana och Guns N' Roses sökte sig duon vidare, djupt ned i de amerikanska folk- och bluesrötterna.

– Någon gång i högstadiet tröttnade jag, det kändes liksom monotont efter ett tag, berättar Adam. Jag började istället lyssna på traditionell amerikansk blues, Bob Dylan och sådant. För mig var det att upptäcka en helt ny värld av musik. Det var stort.

Det är två trötta killar som möter mig på Hotell Malmen i Stockholm. San Francisco-sönerna har just anlänt efter en flygtur från Tyskland men ser ut att ha rest längre än så när de mumlar "hello" och sjunker ned i lobbyns stora fåtöljer. Om Svenska Akademien behöver en illustration till nittiotalsord som slacker, grunge och lo-fi skulle duon vara ett perfekt objekt.

På skiva visar de båda killarna – tack och lov – upp en annan energinivå. Andra släppet, *What the Toll Tells* är ett möte mellan den amerikanska söderns traditionsbundna historia och en punkig attack som för tankarna till The White Stripes.

Bestämde ni redan från början att ni skulle vara en duo?

– Det var inget beslut vi tog, säger Adam. Vi hade spelat en del i Tysons källare och plötsligt fick vi några spelningar och hade ingen annan som kunde lira med oss. Vi hittade ingen basist och började inse att vi faktiskt inte behövde någon och att det skulle kännas konstigt att lira med någon som inte känner oss.

Att musiken inte är tung grunge kan vi tacka en av Adams lärare i högstadiet för. Damen upptäckte att den unge mannen inte var särskilt intresserad av skolan och lånade ut ett gäng bluesplattor för att han åtminstone skulle vidga sina vyer en aning.

Frontmannen påstår att själva komponentet är helt oförutsägbart.

– Jag förstår inte idén med en formel när det gäller låtskrivande, säger vokalisterna som nästan överröstas av ett gäng affärsmän på gott humör som checkar in.

Fast visst är det rimligt att man hittar ett sätt som fungerar och som man sedan upprepar?

– Jag tror att det finns en risk att låtarna inte blir genuina. Man kan inte bara sätta sig ner på en given signal och skriva en låt. Det är som med konst, men kan inte återskapa någonting man redan har gjort.

Patrik Wirén

Advance Patrol

Artikel på www.groove.se

Isobel Campbell

Isobel Campbell och Mark Lanegan har gjort en platta tillsammans som heter *Ballad of the Broken Seas* – en nästan helt akustisk och mörk sak med båda sångarnas högst personliga röster i förgrunden.

DeWilde

Vinn
skivan
www.groove.se

Skivbolag är inte så smarta

Isobel Campbell började sin karriär som cellist i Glasgow-bandet Belle and Sebastian men blev snabbt en av rösterna med sin spröda och laddade stämma. Men hon tröttnade på att ha så lite att säga till om i bandet att hon lämnade indiefavoriterna i maj 2002. Redan under den tiden släppte hon också sitt första soloalbum *The Green Fields of Foreverland* under namnet The Gentle Waves 1999.

– Belle And Sebastian känns som en helt annan livstid, det är så främmande och så långt bort.

Nu är det dags för ytterligare en solo-platta och Isobel har tagit det oväntade steget att göra en hel platta tillsammans med före detta Screaming Trees- och sporadiska Queens Of the Stone Age-sångaren Mark Lanegan.

– Han är en riktig karaktär, Mark. Har du träffat honom nån gång?

Jag skakar på huvudet, varpå Isobel skrattar.

Hur kom sig detta samarbete?

– Jag träffade Mark backstage på en Queens Of the Stone Age-spelning i Glasgow och han pratade om vilket stort fan han var av Belle and Sebastian och ville att vi skulle göra en platta tillsammans.

Isobel är trött under vårt samtal, sittandes på en Söder-restaurang i Stockholm – men är trots detta både pratglad och öppen. Hon beställer in en öl till mig och ett glas vitt vin till sig själv.

Du producerade plattan själv.

– Det var en av förutsättningarna. Om du som kvinnlig artist har en producent får folk lätt för sig att det är han som gjort allt och styrt helt. Jag ville verkligen inte att någon skulle få den uppfattningen, för jag har jobbat hårt med låtarna på plattan.

Jobbade du och Mark tillsammans i studion eller hur gick det till?

– Han var i Los Angeles och jag i Glasgow så jag skickade låtar till honom via posten och så ringde vi och pratade om hur han skulle sjunga och så vidare. Han

gjorde alltid precis vad jag sa åt honom, det enda han inte gjorde var att jodla på *Ramblin Man*, vilket jag tycker är bra.

Första singeln från plattan kommer bara att släppas som en download på internet. Hur detta kommer sig är dock höljt i dunkel.

– Jag vet inte varför dom gör det, vet du? Varför gör dom det? Tror du skivbolagen vet vad dom gör?

Svaret blir inledningen till en lång diskussion om nerladdning, promoskivor och band som säljer ölunderlägg och väskor med sin logo på. Isobel fattar inte varför man skulle vilja lyssna på musik på sin dator, hon struntar i om folk laddar ner hennes musik, hon fattar inte bara varför någon skulle vilja göra det. Fick hon som hon ville skulle hennes skivor släppas på vinyl.

– Skivbolagsmänniskor är inte några ljushuvuden precis, säger hon.

Mathias Skeppstedt

AMIR CHAMDIN

NINA PERSSON

OM GUD VILL

“...blir fantasin till verklighet”

CHAMDIN, STÖHR & SHE PRESENTERAR EN AMIR CHAMDIN FILM

BIOPREMIÄR 10 FEBRUARI

SONET
FILM
FESTIVAL

Musiklinje med inriktning afro/rock

Högskoleförberedande
• Musiken - min fritid

Antagning:
Prov samt intervju

Sista ansökningsdag 1/4

Furuboda folkhögskola erbjuder
en utvecklande social miljö
med studier kombinerat med
internat. Furuboda ligger natur-
skönt intill Hanöbukten, 12 km
söder om Åhus. Gå in på vår
hemsida så får du veta mer.

www.furuboda.se
044-781 46 50

Föreningen
Furuboda
Folkhögskola

HELLO SAFERIDE • I'M FROM BARCELONA
ROBERT JOHNSON AND PUNCHDRUNKS
KRISTIAN ANTTILA • MEMOPLAY
LE SPORT • SCI-FI SKANE • PASCAL
FLER ARTISTER TILLKOMMER

like a
virgin
popadelica
for the very
first time

HUSKVARNA
29 APRIL 2006

popadelica.se

blågult guld

Avatar

Den 18 oktober 2003 drabbades Avatars trummis John Alfredsson av samma extastiska infall som profeten Nostradamus. Han skrev in följande nyhet på bandets hemsida. "Breaking news! Sista medlemsbytet är genomfört."

Den dagen hade gitarristen Simon Andersson anslutit till bandet. Gitarristen Jonas Jarlsby och basisten Henrik Sandelin hade fått en headbangande strateg att dela strängbördan med. Dessutom hade bandet fått ytterligare en bra låtskrivare. – Det har känts så rätt sedan den tiden. Det är sista medlemsbytet och det blir bara bättre och bättre, säger John Alfredsson. – Om vi gjorde en audition nu, fyller sångaren Johannes Eckerström i, skulle ingen fatta vad vi säger. Vi har så många interna skämt och internt språk.

Idag skriver vi februari 2005 och dödstallarna släpper sin debutskiva *Thoughts of No Tomorrow* på Gain Records. Men det var egentligen tänkt att bli ytterligare en demo att skicka runt till skivbolag. – Vi snackade igenom det och kom fram till att vi hade alldeles för mycket material som vi bara inte kunde peta åt sidan, så alla jobbade häcken av sig för att få ihop pengarna till ett album, säger John Alfredsson.

Avatar bestämde sig för att ge ut albumet på eget bolag och bokade tid på Gain Studio. Producenten spelade i smyg upp materialet för skivbolaget, granne till studion. De ville ge ut musiken på stående fot.

Thoughts of No Tomorrow är första frukten av vad andra metalband sådde i Göteborg i slutet på åttio- och början av nittiotalet. Avatar har växt upp med band som At the Gates, The Haunted och In Flames. Och insett att chansen att nå en större publik inte alls är omöjlig.

– Så många andra göteborgsband i vår ålder har spelat samma musik som oss och sedan försvunnit. Plötsligt är det bara vi kvar, säger John Alfredsson.

Vi sitter i bandets replokal – väggarna pryds av metalplanscher och det är så stökigt som bara replokaler kan bli. Jag frågar Johannes Eckerström hur han vill beskriva musiken. – Melodisk death metal. För mig är metal en kvast av eld, varenda jävla färg, ett utbrott av energi.

Debutalbumet inleds med att någon klingar i glaset för att hålla ett tal. – Hela skivan är ett personangrepp mot alla som lever i en glasbubbla, förklarar Johannes Eckerström.

– Det är ett genomgående tema. Glasbubblemänniskan ska skärpa sig eller dra åt helvetet!

Torbjörn Hallgren

Edith

Ediths musik har beskrivits som en korsning av Cardigans och Coldplay, även om hon själv är tveksam till Coldplay-kopplingen. I somras släppte hon en EP under namnet Edith Backlund, och nu kommer fullängdsdebuten, *Merely Daydreams*.

Med en pappa som trummis fanns musiken tätt in på henne som barn, men istället för de eftertraktade trummorna fick hon börja med piano, och kom senare att också spela gitarr. Hon började skriva låtar under en vistelse i USA, där hennes rättframma och raka sätt gav upphov till både kulturkrockar och i viss mån utanförskap.

– Den tiden var som en berg- och dalbana av känslor, jag hade inte direkt någon att prata med, så jag började skriva nästan som terapi. Eftersom jag började skriva i USA var det naturligt att göra det på engelska, låtarna, texterna kommer på engelska. Det blir lätt lite pretto om jag skulle försöka skriva på svenska, det kanske inte alltid blir så bra.

Just texterna är centrala i Ediths låtar. Som person berättar hon att hon är rak när det gäller att uttrycka sina åsikter, och det går igen i hennes texter. Många känns dessutom nästan påträngande raka, ärliga och utlämnande, vilket också Edith bekräftar.

– Man kan se dom i princip som dagboksanteckningar, hämtade från olika situationer.

Låtarna på *Merely Daydreams* känns väldigt genomarbetade, ibland nästan så att de känns radioanpassade i sitt sound, även om det inte gäller allt.

– När man sitter och jobbar med en låt är det så lätt att till slut fastna och ändra på varenda liten detalj, och då kan man ju sitta hur länge som helst med det. Man måste lära sig att släppa taget, att inse att nu är det färdigt, att det inte blir bättre om man håller på och ändrar. Det tror jag att jag har lyckats inse.

Magnus Sjöberg

Irene

Irene är allvar med glimten i ögat. Sextiotalsproducerad rock som doftar sommar och salta bad. Musik om att surfa på vågor av lycka och lathet. Men bara en i oktetten hanterar en surfingbräda.

– Men å andra sidan fanns det bara en surfare i The Beach Boys också så det ska förhoppningsvis funka, skrattar Tobias "Bobby" Isaksson, bandets initiativtagare, organisatör, frontman och låtskrivare.

Bobby, tidigare känd från Laurel Music, har skrivit låtar i över ett decennium. Ändå har han aldrig gjort något som Irene.

– Det är ett avbrott mot allt annat. Jag ville göra något snabbt där man kunde flaska på med allt, säger han.

Det finns mycket som är spektakulärt med Irene. Förmodligen skulle deras senaste studiobesök platsa i Guinness Rekordbok. Sex låtar på tre timmar blev det.

foto Avatar: Dick Risan
foto Irene: Kjell B Persson
foto Juni Järvi: Rasmus Siimes

– Vi behöll alla tagningar. Det ska inte vara perfekt, det ska vara som på sextiotalet. Men det är klart, så snabbt har jag aldrig någonsin spelat in något. Det tog längre tid att rigga upp allting än att spela in.

Trots att Irene låter självklart sextiotals ser de åtta medlemmarna i Göteborgsbandet ut att komma från senare decennier.

– Vi gillar ju mycket indiepop och så. Vi är inga mods, så musiken låter inte riktigt som stilen.

Bandet föddes förra våren, namnet är en hyllning till Bobbys mamma.

– Det finns ett kort hemma där hon är i den amerikanska staden Irene. Det står Irene överallt, på skyltar och hus. Jag har alltid tänkt att det där ska jag använda till något.

Precis som på skyltarna i den amerikanska staden står det Irene överallt i de svenska musikmedierna. Göteborgsbandet blev en hype redan flera månader innan första singeln släpptes.

– Det har gått långt över förväntningarna. När vi lyssnade första gången var alla skitnervösa. Vi samlades och drack te och lyssnade. Och sa, "Vad fan, det här är ju bra!".

Gabriella Fäldt

Juni Järvi

Bli inte förvånad om du först hör talas om honom från andra sidan Atlanten. Eller från Tyskland. Eller Nya Zeeland. Juni Järvi är hemma i Sverige ett tämligen okänt namn som fått betydligt mycket mer uppmärksamhet utomlands. – Det är internets förtjänst, förklarar stockholmaren Mikael (han vill inte uppge sitt efternamn), som under namnet Juni Järvi debuterar med sin första fullängdare som soloartist i vår.

Enligt planerna ska verket *Wherever Thou Art* nå skivdiskarna runt månads-skiftet mars-april. Första singeln släpps i februari, men en viss beslutsångest har uppstått.

– Hur väljer man en singel bland så olika låtar? Jag kanske till och med kommer

att släppa flera singlar innan fullängdaren ges ut.

Bredden är faktiskt ganska stor. Oftast får rytmssektionen ge vika för det mer stillsamma gitarr- och keyboardbaserade. Här och var hörs bröllopsklockor och fågelkvitter. Men ibland, som i ukelele-kryddade *If We Just Want to*, uppstår ett sväng inte helt olikt Suburban Kids With Biblical Names.

– Ett mål är att musiken ska gå att dansa till, men jag är ju inte alltid glad heller. Jag har ett behov av att bearbeta mina känslor genom musiken.

Känslorna skiner igenom även textmässigt. Sångerna bär spår av en personlig låtskrivare. En låtskrivare som tycker

att det svåraste med hela komponerandet är just lyriken.

– Oftast utgår jag från en idé, sitter, tänker och får ner fyra till sex rader som känns jättebra. Men då har jag redan skrivit färdigt om idén, fått ur mig allt jag vill säga. Och jag kan inte göra som Broder Daniel och sjunga samma sak om och om igen.

Att Juni Järvi blev pappa för två och ett halvt år sedan har förutom en del tidskrävande nackdelar medfört mycket inspiration. Några låtar handlar om föräldraskapet och flera bär nästan spår av vaggvisor.

– Jag har faktiskt sjungit mycket för mitt barn. Så det stämmer nog.

Christian Thunarf

Pascal

Det hela bara började. Helt plötsligt. Pascals sångerska och basist Manuela De Gouveia skrattar åt händelsen.

– Jag hade spelat i typ två månader i hela mitt liv när Isak sa att han hade några bra gitarrriff han ville prova. Så, vi pratade med Mimmi och samlades i replokalen och ja, hade så himla kul. Vi bara spelade och spelade och så blev det en låt.

När bandet hade sex låtar färdiga, vilket förstas var ganska snart avklarat, bestämde de sig för att spela live. Ett beslut de inte ångrat en sekund.

– Folk blev helt lyriska, berättar Manuela. Vi trodde att de skämtade.

Historien fortsatte i samma anda. Pascal träffade en kille från skivbolaget Novoton och lika hastigt som lustigt som första låten blev till hamnade de i studio och påbörjade inspelningen av sin debutskiva.

– Vi började repa i februari och sedan i maj kom skivkontraktet. Musiken bubblade bara fram.

Pascal lämnade för första gången de trygga studentspelningarna på Gotland för att undersöka konsertlivet ute i det avlånga landet.

– Vi tackade ja till varenda spelning, det var bara så jävla roligt. Men, att spela på Berns i Stockholm var lite annorlunda mot vad vi var vana vid.

Nästa anhalt blir förhoppningsvis Hultsfredsfestivalen och större publik att frälsa.

– Vi kör raka rör. Våra referenser ligger någonstans mellan Yellow och Slayer. Egentligen skulle vi vilja spela surf men vi är nog mer ett pop- och rockband. Postpunk, säger vi ibland.

Men oavsett om Pascal erövrar Sverige, eller så hela världen, kommer de alltid återvända till Gotland. Stället de älskar – men som de samtidigt inte tror märks speciellt i musiken. – Vi skulle kunna komma från vilken liten stad i Sverige som helst. Vi skriver inte direkt några sånger om raukar, skrattar Manuela De Gouveia. Men, man vet aldrig. Vi skriver nya låtar hela tiden.

Det har börjat, men det har inte slutat.

Gabriella Fäldt

www.electricfantasticsound.info

synth & electronica label

www.martinadolfsson.com

Det krävs visdom

– Har ni sett vad som stod på det där pappret? Nick Valensis ögon lyser.

Fabrizio Moretti och Nikolai Fraiture är lite trötta efter gårdagens äventyr men de vaknar plötsligt till. Uppspelade svarar de honom i mun på varandra.
– Ja! Det är så jävla kul!

Martin Adolfsson

Tio minuter tidigare:

Nick, Fab och Nikolai, tre femtedelar av The Strokes, ser trötta ut.

– Fan, jag drack svenskt kaffe nyss. Det är svinstarkt, säger trummisen Fab slött.
– Jag hade lite på rummet, säger Nick. Jag drack det och min tunga blev svart. Jag borstade tänderna, men tungan var ändå svart. Det är som tjära.

Bandet var och såg The Arctic Monkeys spela dagen innan vilket rimmar illa med att gå upp tidigt och ge intervjuer.
– Har du hört dom? Dom är skitbra.

Gitarristen Nick Valensi visar sig vara övertänd och har en intensitet i blicken som ligger en meter framför resten av kroppen. Nikolai, basisten, går på sparlåga. Jag fattar inte hur han nyss höll ställningarna ensam i en intervju medan hans två kumpaner just vaknade till inne på sina hotellrum. Sångaren Julian Casablancas sitter tillsammans med den andre gitarristen Albert Hammond Junior en bit bort och ser oförskämt pigga ut i jämförelse.

The Strokes tredje album – *First Impressions of Earth*, som släpptes förra

månaden – är en resa som tar med lyssnaren till nya planeter samtidigt som bandet fortfarande håller sig med sitt etablerade sound.

– Gillar du den?, frågar Nick.

Mjaaaaah.

– Mjaaaaah, härmar trion mig och skratrar.

Jag menar, jag gillar dom låtar där ni experimenterar lite. Som den där låten med bara Julian på sång och en mello-tron, vad heter den nu igen?

– Det måste vara *Ask Me Anything*.

Ja, den är grym. Men sen låter vissa låtar lite för lika. Hur har *Juicebox* mottagits förresten?

– Jag tror att folk gillar den, svarar Nick fundersamt. Vissa sa att det här inte alls lät som oss, andra sa att vi var så experimentella och fantastiska. Och så fanns det dom som sa att vi lät skit.

Hur känns det?

– Alltså jag har inte hört någon säga det direkt. Den enda anledning till att jag vet om alla åsikter är, och jag borde nog inte säga detta, men jag var på iTunes och läste en massa recensioner, skrattar han.

Som band har de växt, blivit mognare i sig själva vilket har gjort att turnerandet har blivit en bekvämare upplevelse. Den förra turnén var väldigt stressig. De hade en massa spelningar att göra och längtade mest av allt hem för att få spela in *First Impressions of Earth*. Livet blev som en teater.

– Till slut blev det så att vi låtsades vara oss själva och längtade efter att spela in, säger Fab.

– Efter att vi vilat upp oss från spelningarna och var i studion kom suget att spela live tillbaka, fyller Nick i.

Jag antecknar. Det är tyst. Nick studerar till och börjar snacka om lappen med stort L.

Vad är det för lapp?

– Vår före detta turnéledare är tillbaka, säger en upprymd Nick. Han heter Richard Priest och är så jävla häftig.

Till och med Nikolai vaknar till och unnar sig att se mindre trött ut. Nicks glädje när nya höjder när han plötsligt börjar applådera och låtsas att han sitter på en katapultstol.

– Fan, han är inte ens här men jag vill hurra för honom so bad. Om du skriver om honom, skicka artikeln till USA. Det enda du behöver skriva på kuvertet är "The Priest" så kommer det fram till honom.

Fab vänder sig mot mig och frågar om jag är från Brasilien.

Nej, min pappa är från Iran. Det är skägg, eller hur?

– Aaaaah, Iran. Folk tror ofta att jag är därifrån med, säger Fab som själv faktiskt har rötter i Brasilien.

Nick tänder till igen.

– Hörde ni om Irans president förresten? Fan den killen alltså... han är... han är out there, man. Han snackade om en värld utan en israelisk stat, och så förnekade han Förintelsen. Okej att man får ha sina åsikter, men nu går han för långt. Han är ganska ung, typ 40 år. Ganska stilig också.

– Man borde inte få ha presidenter som är yngre än 60, säger Fab. För att leda ett land krävs visdom.

Mikael Barani

**GUY
PEARCE**

**RAY
WINSTONE**

**DANNY
HUSTON**

**JOHN
HURT**

**DAVID
WENHAM**

**EMILY
WATSON**

THE
PROPOSITION

MANUS NICK CAVE REGI JOHN HILLCOAT

"NICK CAVE GÖR EN ENASTÅENDE MANUSDEBUT."

SCREEN INTERNATIONAL

BIOPREMIÄR 24 FEBRUARI

Soundtracket släpps den 22 feb. av EMI/Mute

EMI

Ett band med ett uppdrag

Det har gått mer än tre år sedan helsingborgsbandet The Sounds vann publikens hjärtan på båda sidor Atlanten. Med endast debuten i bagaget har de sedan dess haft fullt upp med att turnera över hela USA. Nu är en efterlängtd uppföljare på väg. Grooves Isac Nordgren åkte till bandets studio i Malmö för att smuglyssna.

På en hylla står alla priser som The Sounds fick som bästa nykomling 2003. En Grammis, Rockbjörnen, P3 Guld, NRJ, Hit Music. Priset från Elle för bäst klädda band står på toaletten. Studio i Malmö domineras av ett mixerbord och den fräna doften av rökelse. I en halvcirkel framför mig sitter basisten Johan Bengtsson, trummisen Fredrik Nilsson och Jesper Anderberg, som sköter alla syntar och pianon. Bredvid mig i soffan sitter gitarristen Felix Rodriguez. Den enda medlemmen som fattas är sångerskan Maja Ivarsson.

Jag får lyssna på fyra låtar från bandets kommande platta och ska man döma av smakproven så visar *Dying to Say This to You* upp två sidor av The Sounds, en gammal bekant och en ny, lite mognare. Soundet är proffsigare, större och mer "amerikanskt" än på genombruttsplattan. Överhuvudtaget märks det att bandet blivit äldre. *Night After Night* är något så nytt för bandet som en pianoballad, men det är två andra låtar som sätter sig omedelbart. *Queen of Apology* och nya singeln *Song With a Mission*. – Den handlar om att vi tror på oss själva, säger Felix. Vi känner oss säkra på det vi gör oavsett vad andra tycker. Vi vet vad vi är bra på och vad vi står för.

The Sounds skriver aldrig låtar när de är ute på turné så materialet till nya plattan skrevs under en ganska intensiv period i våras. Sen spelade bandet in plattan under sommaren i en studio utanför San Francisco, tillsammans med producenten Jeff Saltzman. Felix kommentar till hur samarbetet funkade dröjer och bandet skrattar innan han formulerar sig.

– Nja, till en början så hade vi lite olika meningar om hur det skulle låta. Vi drog åt varsitt håll men nådde väl en kompromiss. Jag tycker att en bra producent vet när han ska lyssna på vad bandet säger. Och det gjorde han väldigt mycket. Vi fick ganska mycket fria händer.

– Det värsta som kan hända är när det kommer in en producent som tycker att det ligger prestige i arbetet, säger Johan. Om vi som band verkligen vet hur vi vill att det ska låta så ska han ju ta ett steg tillbaka.

Visste ni hur ni ville det skulle låta innan ni gick in i studion?

– Både och, tror jag, säger Jesper. Man vill ju alltid ta ett steg i någon riktning.

– Man vill ju inte göra samma skiva en gång till, menar Fredrik.

Tre veckor senare träffas vi igen på ett jazzcafé i den holländska staden Groningen. Om tre timmar ska The Sounds

upp på scen för att göra sin första spelning någonsin i Holland. Jag har precis fått i mig en typisk portion frites med majonnäs men bandet är hungriga. Vi har dragit oss undan till caféets ovanvåning och den här gången är Maja med. Hon är ju ändå bandets frontfigur.

– Det är väl oundvikligt men det är inget jag tycker illa om på något sätt. Det är väl bara naturligt att jag som sångerska står i fokus. Jag tycker det är skönt faktiskt.

– Vi försöker göra så många intervjuer som möjligt tillsammans, säger Felix. Men samtidigt så är hon vår frontfigur och hon gör ett jävligt bra jobb som det. Det är självklart att det blir mest fokus på henne.

– Om det inte var så, så skulle jag nog vara en dålig frontfigur, säger Maja.

Få band verkar vara så mycket en enhet som The Sounds. Medlemmarna skriver alla låtar ihop, även texterna.

Hur känns det att sjunga andras texter, Maja? Känns det som det är dina texter ändå?

– Ja, det är faktiskt precis så det känns. Det hade nog känts konstigt om jag inte hade känt dom här personerna så bra. Men vi har upplevt samma saker. Det kunde vara mina egna ord.

– Vi är ju verkligen ett band, säger Jesper. Det är liksom inte Maja och vi andra.

Vilka är de stora musikaliska skillnaderna mellan albumen?

– Låtarna är lite mer separerade från varandra på den nya plattan, säger Felix. Dom elektroniska låtarna har blivit mer elektroniska och dom rockiga låtarna mer rockiga.

– Det är ju en mognare skiva, fortsätter Jesper. Det är inte som när vi slog igenom och var ett gäng som precis gått ut gymnasiet. Vi ville bara ut och spela partylåtar och ha roligt. Det är nog en djupare ton på den nya skivan.

– Jag gillar ju mycket musik som talar till mig direkt, säger Maja. Samtidigt kanske den inte varar lika länge. Vår förra skiva var så klockren, det var så naivt och skönt och man kunde sjunga med på en gång. På vår nya skiva är inte alla låtar lika rakt på, även om många är det. Jag får själv fortfarande gäshud när jag lyssnar på den nya plattan. Jag tycker att den växer för varje dag.

– Ska du köpa den när den kommer ut, eller?, frågar Fredrik syrligt.

– Ja, jag ska nog ladda ner den.

Det är nog svårt för oss hemma i Sverige att inse hur stora The Sounds är på andra sidan Atlanten. Roxette-stora,

Johannes Giötås

Annika Sörenstam-stora, Dave Grohl har en jävla The Sounds-tröja i sin videostora. Sammanlagt har bandet turnerat USA i nästan två år, tillsammans med band som The Strokes och I Am A Robot, vars turnéledare dom nu snott.

– Jag tror det är sju stora turnéer och sen några promotionturnéer ovanpå det, säger Maja. Det har blivit mycket buss. Vi har nog sett fyrtiofem stater.

Har ni blivit inspirerade av banden ni spelat med?

– Jag tror faktiskt att vi allihopa blev inspirerade av amerikansk musik generellt efter att vi hade varit med på Warped Tour, fortsätter Maja. Att man såg så många band varje dag och var så nära det hela tiden. Även om det var hardcore eller punk så tog man det till sig.

– Om man får en skiva hemma och inte riktigt gillar den så lyssnar man kanske på den en gång, tycker Johan. Men när man står bredvid ett band och lyssnar på dom varje dag så hittar man det man gillar med just den musiken.

– Där är det ju mycket mer gemenskap mellan banden också, fortsätter Fredrik. I Sverige kanske man bara träffar ett lokalt förband men om man turnerar runt med två, tre band som man träffar varje dag

så är det klart att man kommer varandra lite närmare.

– Jag tycker det är en vänligare ton i USA, säger Maja. I Sverige är det mycket mer Jantelagen som råder.

– Och i USA har man ett förband för att dra folk. Det tror jag inte man riktigt förstår i Sverige. När vi har ett förband i USA så vill vi ju ha några som är på gång, som är heta, för att de ska dra ännu mer folk som kan se oss.

Det som är lite speciellt med den stora paketurnén Warped Tour är att spelordningen lottas på nytt varje dag. Varje morgon gick turnéledaren upp och drog ordningen med hjälp av små lappar.

– Man blev först tillsatt en scen, fortsätter Johan. Och sen lottades ordningen inom den scenen. Vi spelade på den största scenen tillsammans med band som Bad Religion och NOFX.

Var inte ni väldigt poppiga jämfört med den typen av band?

– Vi var ju helt klart det band som stack ut mest från dom andra, säger Felix. Men vi blev jätligt väl mottagna.

– Jag tror vi skaffade oss väldigt mycket fans på den turnén, säger Fredrik.

– Inget ont om Warped Tour men den turnén kanske inte är världens coolaste, säger Jesper. Men dom som kommer dit

är kids som är väldigt intresserade av ny musik. Dom köper verkligen skivor och älskar att ha idoler. Dom åker flera hundra mil för att se sitt band. Det är ju såna fans man vill ha.

Saknar ni Sverige när ni är ute på turné så mycket?

– Jo, men sen när man är hemma så vill man ut igen så man har väl någon slags hatkärlek till alltihopa, tycker Maja. När det blir lite för mycket av allt så vill man dra sig tillbaka och när det blir för tråkigt så vill man iväg. Men det är verkligen ett lyxproblem.

– Ja, det är ett konstigt liv man lever, säger Jesper. Efter ett tag på turnén så tappar man bort den där praktiska delen av hjärnan. Man har alltid någon som drar runt en, en turnéledare som säger åt en när man ska äta och vart man ska gå.

– När vi kom hem efter en lång turné kunde jag komma på mig själv med att glömma plocka undan min disk när jag var hemma hos folk, säger Maja. Man funkade inte riktigt normalt. Man glömde nästan spola efter sig på toaletten.

– Det var som terapi när man kom hem och diskade, säger Fredrik och alla skrattar. Man tyckte det var schysst i en hel timme.

– Det som är skönt med att vi har gjort så många USA-turnéer efter den första plattan är att vi inte behöver åka över lika mycket nu, fortsätter Maja. Vi har vår publik där. Med den här plattan vill vi nå nya marknader och en ny publik.

– Det är rätt skönt att ha den blandningen nu, tycker Fredrik. Att vi är lite etablerade i USA samtidigt som vi börjar om från början på andra ställen. Att vi får lite nya utmaningar.

Och i kväll ska ni alltså breaka i Holland.

– Ja, planen är att bli större och bättre, rikare och fetare, avslutar Maja.

Trots att det är första gången som The Sounds uppträder i Holland så är stället fullproppat, många får vända i dörren. När bandet drar igång sin energiska show märks det att de har turnerat otroligt mycket. Med självsäkerhet och pondus drar de igång *Song With a Mission* och publiken jublar trots att de knappt kan röra armarna för att applådera. Maja skriker "This is already a classic" i micken och The Sounds kör sin gamla hit *Living in America*. Uppdraget slutfört. Holland är erövrat.

Isac Nordgren

amorphis

eclipse

AMORPHIS is definitely back!
The follow up to "Elegy"!

LIMITED DIGIPAK INCL. BONUS TRACK "STONE WOMAN" AVAILABLE!

KATAKLYSM

IN THE ARMS of DEVASTATION

"In The Arms Of Devastation"
is one monster of a Death Metal album!

LIMITED FIRST EDITION INCL. DVD "LIVE IN STRASBOURG"

IN STORES: 23.02.2006

Blind Guardian

Fly

Bombast, epos, hardness and catchy melodies!
Get an idea of the upcoming album with the first Single "Fly".

LIMITED DIGIPAK INCLUDING 2 NON-ALBUM TRACKS!
IN STORES: 23.02.2006

RAGE

SPEAK OF THE DEAD

No boundaries! Metal meets classical music on highest level.
This album is the essence of the last 10 years of RAGE.

LIMITED EDITION INCL. 3 BONUS TRACKS IN BEAUTIFUL DIGIPAK & 2-LP GATEFOLD AVAILABLE!

IN STORES: 23.03.2006

AGNOSTIC FRONT

"FAST, RAW AND LIVE FROM THE BIRTHPLACE OF NEW YORK HARDCORE, THIS IS HOW AF WAS MEANT TO BE CAPTURED!" JAMEY JASTA, HATEBREED

DVD + CD OR DUALDISC* AVAILABLE!
IN STORES: 16.03.2006

*DUAL DISC - ONE CD WITH 2 LAYERS. LAYER 1: NORMAL CD, LAYER 2: DVD (PLAYS ON ALL DVD PLAYERS) WITH 5.1 DOLBY DIGITAL SOUND AND VIDEOCLIPS AS BONUS.

BAL SAGOTH

The Chthonic Chronicles

Legendary BAL-SAGOTH, the kings of bombastic baroque Britannic battle metal, have returned triumphantly with "The Chthonic Chronicles!"

IN STORES: 09.03.2006

NO. 1 IN EXTREME DOWNLOADS!
CHECK THE NEW
NUCLEAR BLAST
DOWNLOAD SHOP!
www.nuclearblast-musicshop.de

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Logos, Posters, DVDs... Or order free at
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donaueschingen - Germany
Tel: 07162-98005 - Fax: 07162-4054 - email: mailorder@nuclearblast.de oder
WWW.NUCLEARBLAST.DE

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

Dismember

Han föredrar tystnad. Och death metal. Och gillar att dricka öl på en båt på andra sidan jordklotet.

Grooves Torbjörn Hallgren har snackat ny platta med Dismembers sångare Matti Kärki.

– Absolut inte, svarar Matti Kärki klockrent på första frågan. Vi är inte skolade musiker och sysslar till exempel inte med skolor och gitarrbögerier. Allt som vi presterar på den här skivan är max av vad vi kan göra tekniskt som band ihop. Som svar på din fråga: de här låtarna skulle aldrig kunna vara på vår första platta, helt enkelt för att vi var så crappiga på att spela då.

– Vi har samma influenser, men eftersom vi är bättre på att spela så har det öppnat upp nya möjligheter.

Det har gått femton år sedan Dismember debuterade på tyska Nuclear Blast. Idag ligger bandet på svenska Regain Records och ger ut glädjebeskedet *The God That Never Was* lagom till kalla februari.

– När vi började med Nuclear Blast var dom inte så stora som idag. Med tiden blev vi sämre och sämre behandlade kombinerat med att folk slutade där. Och när vårt kontrakt gick ut ville egentligen både vi och dom sluta samarbetet.

Nya plattan *The God That Never Was* visar upp samma nedstämda dödsmetall som vid starten, men som Matti Kärki tidigare påpekade – musiken är bra mycket mer avancerad.

– Vi har valt att köra på det vi tror på, nämligen death metal. När vi ändå är inne på Nuclear kan jag ta ett exempel.

Matti Kärki berättar turerna kring fjärde albumet, som inte hade någon arbetstitel när de gick in i Studio Sunlight i Stockholm runt 1997.

– Nuclear Blast ringde upp till studion och ville höra musik genom telefonen. Och började kritisera oss: "Nä, det här kan ni inte hålla på med, det låter inte bra. Framförallt stilen, ni måste ändra er, det säljer inte längre. Death metal är dött."

Det blev spiken i kistan för samarbetet. Dismember insåg att skivbolaget inte trodde på dem. Istället för att

skramla med advokater knöt medlemmarna näven i fickan och fullföljde sitt kontrakt.

Men för att visa långfingret till Nuclear Blast döpte de plattan till – *Death Metal*.

Vi fortsätter jämföra debutplattan *Like an Ever Flowing Stream* med *The God That Never Was*.

– När vi började spela, på demostadiet runt 1988, var dom flesta band inspirerade av skräckfilmer som *Evil Dead* och *Hellraiser*. Men under årens lopp har vi fått upp ögonen för annat. Just nu är vi inne på favoritämnet religion.

Nya plattan delar ut en känga till alla religioner. Kristendom, satanism eler islam spelar ingen roll. Plattan har spelats in på Sami Studio i Stockholm. Ett av spåren är *Time Heals Nothing*.

– Jag skrev texten för länge sen, men då hade den ingen titel. Sen har den legat kvar här i mina pappershögar. Titeln kom till efter att jag hade lagt sången.

– Låten handlar om att man själv råkar illa ut och gör sig till martyr, och sedan gör likadant mot andra. Och tycker att det är okej för att man själv har blivit illa behandlad. Så även om det har gått ett år, tio år, tjugo år, så läker aldrig såren.

Det är en stark titel...

– Jag är också nöjd med den.

... och negativ.

– Absolut. Det är ju mycket så med death metal, även om inte alla band håller på med satanistiska grejer, så är det väldigt kritiskt. Det är inte så att vi vältrar oss i misär, utan det är mer av eye-openers.

Under Dismembers långa livstid har alla medlemmar jobbat vid sidan av. Men inför inspelningen av *The God That Never Was* sommaren 2005 fick de flesta gå från sina jobb eftersom arbetstillfällena försvann.

– Det var inom loppet av två månader. Då kände vi att det måste betyda något. Det hade dessutom gått bra för oss efter *Where Ironcrosses Grow*. Så vi bestämde oss för att köra bandet heltid.

Nytt ämne - du lär uppskatta tystnad numera?

– Yes. Mest på grund av turnémiljön. Särskilt om man bor på en turnébuss. Där är det aldrig tyst. Sedan kommer soundcheck, när den är över börjar husets DJ, sen strömmar folk in och sen börjar giget. Det är aldrig tyst! När det väl är tyst så är det bara – åh!

Tystnaden får han tag i hemma i lägenheten. Han lyssnar medvetet på mindre musik, slår inte på datorn eller tv: n, sitter istället och läser eller sysslar med nån hobby. Men avslappnande stunder hittar han också på andra ställen.

– När vi var i Australien chartrade vi en båt och åkte ut i Melbourne Bay och fiskade. Det var skittrivligt! Vi satt i fem, sex timmar, drack bärs och fiskade. Efter ett tag stekte kapten några korvar och burgare, sen var det mer bärs, säger Matti Kärki engagerat. Fast jävligt lite fisk, lägger han till.

Torbjörn Hallgren

Från deltid till heltid

De har tagit sitt gruppnamn efter två bröder i evighetssåpan **EastEnders**, men egentligen är de kusiner. De har inte bara gjort ett av 2005 års roligaste album utan också varit förband till Nelly och 50 Cent på deras engelska turnéer.

Tony, ena "brodern", är upptagen på annat håll och det blir Teddy som får svara på den klassiska frågan när det gäller ny brittisk musik från gatan.

Er musik, vad kallar ni den?

– Folk kallar oss grime men vi är inte grime. Vi står inte och baktalar och snackar massa skit om andra. Jag skulle nog kalla det rap, brittisk rap.

Är du trött på den diskussionen?

– Inte direkt. Det jag är trött på är att berätta hur jag träffade Mike. Alla frågar om det. Jag har berättat om det så jävla många gånger nu.

Det sägs att Mike Skinner, mer känd som The Streets, upptäckte The Mitchell Brothers efter att Teddy sett Skinner i en affär och smugit ner ett ex av brödernas mixtape i den kände rapparens väska. Det är Skinner som gör alla beats till The Mitchell Brothers, åtminstone än så länge.

– Vi vet inte hur maskinerna fungerar. Men vi vet vad vi vill höra. Vi är mer som producenter, säger Tony, som nu dykt upp.

Skinner signade bröderna till sitt eget bolag The Beats i augusti 2004. Då hade Tony och Teddy hängt i studior och rappat över andras beats i sju år.

– Vi spelades inte ens på piratradiostationer, säger Tony. Det är därför vi inte har signats tidigare för ingen kände till oss. Det var inte förrän förra året egentligen som det rullade igång. Så det har gått ganska snabbt sedan dess.

I Sverige känner publiken bara till ett fåtal artister, dom som släppt album som Dizzee och Kano. Känns det som ni är del av en scen?

– Det finns många artister men jag tror det är nödvändigt att alla etablerar sig individuellt innan man kan börja tala om en scen, säger Tony. Scenen har bara tagit sina första stapplande steg än så länge. Det finns liksom ingen jättescen ännu, mer en rad individer.

– Jag skulle inte säga att vi är del av en rörelse men däremot att vi kommer att skapa en rörelse, fyller Teddy i.

Vem blir nästa namn som alla kommer snacka om, tror ni?

– Sway, helt klart, säger bröderna unisont. Vi har jobbat med honom redan.

The Mitchell Brothers texter är ofta väldigt humoristiska och lekfulla. En favorit är *When the Whistle Blows*, kanske den första riktig bra låten om fotboll. Men plattan innehåller också en del allvarligare texter.

– Vi försöker skriva texter som folk kan relatera till, säger Tony. Vi tillhör själva det enkla folket. Vi växte inte upp i ett ghetto, typ ett ställa-mjölken-i-fönstret-ghetto, men vårt område var ruffigt. Våra texter handlar om vardagen, everyday life. London är en hård stad, det är svårt att hitta jobb och så. Jag tror att vår skiva handlar mycket om hur det är att leva i London idag.

Hur var det att turnera med Nelly?

– Gigantiskt, säger Teddy. Överallt kom småungar fram till oss, småtjejer som vi inte trodde kunde relatera till vår musik. Det var galet. Vi skrev många autografer.

– Vi har spelat innan 50 Cent också, säger Tony. Vi gillar hans grejer.

Vad tycker ni om amerikansk hiphop?

– Vi gillar mest hiphop från södern, typ Three 6 Mafia och Outkast, säger Teddy. – Men vi lyssnar inte bara på hiphop utan på allt möjligt. Vi tycker om all form av musik och inspireras av den. Just nu lyssnar vi mycket på Bloc Partys nya platta men vi gillar också Kaiser Chiefs, Sizzla och Turbulence. Vi älskar att experimentera, att testa olika sound.

Senaste singeln *Alone with the TV* har spelats flitigt senaste månaden men låten som genererade uppmärksamhet var förra singeln *Harvey Nicks*.

– Harvey Nicks är en snobbig klädfärr i London och om du inte redan är extremt välklädd så bryr sig inte personalen om dig, förklarar Teddy. Eller rättare sagt, det är det dom gör. Om du inte ser rätt ut så skiter dom i dig. Men det är ingen låt om rasism. Dom hade inte brytt sig om dig heller.

Isac Nordgren

THE FINE ARTS SHOWCASE "RADIOLA"

The Fine Arts Showcase är tillbaka med sitt starkaste album hittills. På "Radiola" visar sig Gustaf Kjellvander från sin absolut bästa sida med starka melodier, färgrika låtar, catchiga slingor och en ständig känsla av hopp, och längtan.

STEREO TOTAL "DISCOTHEQUE"

En grym partyplatta - och det spelar ingen roll om det partas i vardagsrummet, studentkorridoren eller klubben - detta är perfekt! 13 låtar - 100 % Discoteque! Innehåller sagolika mixar på hits, t.ex. Rocktendoversionen på Everybody in the diskoteque - magi!

TWO GALLANTS "WHAT THE TOLL TELLS"

Två sångare, gitarr, trummor & munspel. Bandets första album "The Throes" var med på Rough Trades skivbutikis Top 20 albumlista 2005. Med "What the Toll Tells" tar T.G. ytterligare ett stort kliv framåt.

VIA "ROUGH TRADE COUNTER CULTURE 05"

Med "Counter Culture 05" får nu äntligen Rough-Trade-Shops samlingarna svensk distribution. Alltsedan 2002 har denna samlings-serie varit bland de första att hylla artister som senare fått sitt välförtjänta genombrott.

Även denna gång erbjuds chansen att höra framtida hjältar redan idag med artister som, The Spinto Band, Say Yeah, Modlang...etc. Lägg dessutom till ett gäng andra Rough Trade-favoriter som: Boards of Canada, Low, Ana Da Silva, Daniel Johnston, Franz Ferdinand, The Fall...etc. Ett 50-spårs-race genom 2005-höjdpunkterna allt enligt Rough Trade Shops.

BORDER
MUSIC

www.border.se

THE LIFE PURSUIT by BELLE AND SEBASTIAN

ROUGH
TRADE

BORDER
MUSIC

Act Of The Apostle
Another Sunny Day
White Collar Boy
The Blues Are Still Blue
Dress Up In You
Sukie In The Graveyard

We Are The Sleepyheads
Song For Sunshine
Funny Little Frog
To Be Myself Completely
Act Of The Apostle II
For The Price Of A Cup Of Tea
Mornington Crescent

DISMEMBER

"THE GOD THAT NEVER WAS"

TILLBAKA TILL RÖTTERNA,
TYNGRE OCH HÄRDARE ÄN NÅGONSIN...

NYTT ALBUM FRÅN
SVERIGES DÖDSMETALKUNGAR!

RR 083 (CD, LP, PLP)

5/6 SvD

RE-RELEASER AV DE GAMLA DISMEMBER KLASSIKERNA -
MED EXTRA SPÅR!!!

INDECENT & OBSCENE

RR 063 (CDI-PAK)

MASSIVE KILLING CAPACITY

RR 064 (CDI-PAK)

DEATH METAL

RR 065 (CDI-PAK)

HATE CAMPAIGN

RR 067 (CDI-PAK)

PIECES

RR 062 (CDI-PAK)

COMPLETE DEMOS

RR 068 (CDI-PAK)

DARK FUNERAL - ATTERA TOTUS SANCTUS
RR 070 (CD, CDI-PAK, LP, PLP)

DARK FUNERAL LIVE!

24/2 Stockholm - Klubben

25/2 Malmö - KB

26/2 Göteborg - Kåren

30/3 Helsingborg - Tivoli

31/3 Västerås - www.prismamusik.se

1/4 Östersund - Huset

BEUTING DOOM!

SAMS I - RR 102 (CD)

RICHARD ASHCROFT

Keys to the World
VIRGIN/CAPITOL

Hm... han får verkligen inte till det längre, den gode Ashcroft.

Något elementärt saknas från tiden då han var King Richard, den brittiska musikscenen hans domäner och världen låg för The Verves fötter. Tre strålande album under nittiotalet hanns med – med *Keys to the World* fullföljs nu hans albumtrio som soloartist. Och jämförelsen band/solo är dessvärre lika oräddvis som ofrånkomlig. För även om det inte handlar om en vilja att se ett emmans-Verve som återupprepar *This is Music, Sonnet, Slide Away* och *Bittersweet Symphony* till domedagen så har stora musiker ofta en småunikit signum. En kvalitetsstämpel ingen *Plus-Sverker* i världen kan anmärka på. Det är det man vill höra prov på, men *Keys to the World* är tyvärr beviset på att Ashcroft slarvat bort trollspöet eller de hemliga formlerna.

Visst, hans andra album som soloartist är minst sagt svajjiga. Men det har funnits små ljuspunkter – tyckte *A Song for the Lovers* var en riktigt bra singel. Här finns ingenting som sticker ut. På något sätt. Så det ljumma sjundesparet *Cry til the Morning* blir tyvärr en talande titel för hela albumet...

Niklas Simonsson

AVATAR

Thoughts of No Tomorrow
GAIN/SONYBMG

Det här, gott folk, är riktigt, riktigt bra!

Fem svenska 18-åringar som spelar döds med siktel lika mycket på framtiden som på åttiotalet. En synnerligen lyckad symbios – med bubbla kaggar som smattar, helt underbara tvilling-gitarrer som skulle få Judas Priests Tipton och Downing att stolt sträcka på halsarna. Det är hårt som flinta, men ändå med refränger, vilket alltför ofta saknas i den här genren. Lägg därtill en riktigt bra sångare i Johannes Eckerström. Med rätt backning kommer de här grabbarna att gå långt, riktigt långt.

Har jag förresten helt fel eller är producenten Robert Olausson från gamla Bommen-favoriterna Soul Patrol?

Mathias Skeppstedt

CORINNE BAILEY RAE

Corinne Bailey Rae
CAPITOL

Corinne Bailey Raes självbetitlade album är som askungens bal på slottet, alldeles, alldeles underbart. Ledsamt, sirligt och innerligt vackert.

Influenserna tycks i första hand komma från Norah Jones, men likheter finns även med Björk och Lisa Ekdahl. Framförallt den oskuldsfulla framtoningen och den ljusa rösten. Albumet är en musikalisk beskrivning av mitt gamla flickrum. Rosa blommor och doft av ljuv parfym och olycklig kärlek. En dagbok med läs som rymmer svärmodiga dikter och hemligheter för eftervärlden. Den brittiska singer/songwritern blandar jazz och soft pop och resultatet blir som sagt, gulligt men ändå övertygande.

Corinne började som ung flicka sjunga i kyrkan, och fortfarande vilar något religiöst över låtarna. Men om det är inslagen av gospel eller att hon låter som en ängel låter jag vara osagt.

Gabriella Fäldt

THE BATTLES

EP C/B EP
WARP/BORDER

På förra årets Sonarfestival chockade The Battles alla elektronikinördar totalt. Ja, mig inkluderad. Deras stenhårt manglande rock var en välbehövlig käftsmäll av akustiska instrument efter några dagar i kretskortens

förlovade land. Visst hade de elektronik på scen, men det var gitarrerna och framför allt trummorna som lät mest och var mest övertygande. Klart att trummorna dominerade förresten. Har man Helmet-trummisen John Steiner ombord är det dumt att inte förlita sig på dem. Live liksom på skiva manglar han allt i sin väg. Det är primitivt, furiöst och rasande bra. Inte den vanliga postrocken uppbyggd på crescendo och stillsamma passager – mer rakt på. Som en blandning av Stooges, Aphex Twin och Mogwai. Inte illa.

Mats Almegård

THE BEAUTIFUL NEW BORN CHILDREN

Hey People!
DOMINO/PLAYGROUND

Det mest förvånande med det här albumet är inte hur fruktansvärt dåligt gruppnamnet är, utan hur ett band med just ett så dåligt namn kan vara så förbannat bra. Och när jag säger förbannat bra, så menar jag FÖRBANNAT bra!

Det är extremt stökig, fuzzig, larmande, högljudd och farlig garage. De flesta låtar klockar in på under två minuter och hela plattan är 23 minuter lång och jag älskar varje fiber av den. Det låter som att alltihopa är inspelat live i en tagning, det finns inget polerat, förskönet eller tillrättat över det här – det är bara enkel rock'n'roll som den bör och ska spelas. Varje låt är en liten pärla i sig självt men den som sticker ut mest i min värld och som snurrar dagligen är *Up and Down and Round and Round* som är en totaldistad liten rundgångsfest.

Det finns ingen information om bandet och på skivbolaget tror man att det har fyra medlemmar, men man har aldrig träffat nån. Bara det räcker för mig. Så här borde senaste Strokes ha låtit – och jag tror att de vet om det.

Mathias Skeppstedt

BELLE AND SEBASTIAN

The Life Pursuit
ROUGH TRADE/BORDER

När jag hörde skivan första gången blev jag besviken eftersom jag saknade den där sköra och vackra rakt-in-i-hjärtat-popen som under åren blivit Belle and Sebastians kännetecken. Men efter ytterligare genomlysningar kändes det bättre. Här finns visserligen ingen ny *Jonathan David* eller *The State I Am* in men albumet känns gediget och helhjärtat. Jag vänder mig visserligen mot gubbigheten som smugit sig in i ljudbilden men samtidigt blir jag glad av direktheten i sånger som *White Collar Boy*, *Funny Little Frog* och *We are the Sleepyheads*.

The Life Pursuit är långt ifrån i klass med det bästa Belle and Sebastian ästadkommit men det betyder inte att det inte är bra. Även om det inte är låtar som räddar ens liv så är det ett förträffligt album att ladda Mp3-spelaren med när man handlar på Willys. Mjölkin köpet blir plötsligt så mycket trevligare.

Moa Eriksson

BR549

Dog Days
DUALTONE/ROOTSY

Det amerikanska countrybandet BR549 har både upplöst och bytt medlemmar ett par gånger under karriären. Men det enda kvartetten verkar ha förlorat sedan albumdebuten i mitten av nittiotalet är faktiskt bindestrecket i gruppnamnet. Den kryptiska siffer- och bokstavskombinationen är för övrigt ett telefonnummer lånat från en sketch i teveshowen *Hee Haw*.

På *Dog Days* fortsätter BR549 att kärleksfullt blicka bakåt i tiden, spela klassisk country med fioler och steelgitarr och röra sig inom närbesläktade stilar som texas swing, rockabilly och cajun. Anslaget är klockrent och kompet förstås snortajt. Av de elva låtarna

på skivan står frontfiguren Chuck Mead som upphovsman till de flesta, varav *Lower Broad St. Blues* är skriven tillsammans med självaste Guy Clark – en hyllning till den inspirerande klubbscenen i Nashville där originalmedlemmarna en gång i tiden spelade sig fram till ett eget uttryck.

BR549 är helt enkelt retro på ett personligt vis.

Robert Lagerström

CALLA

Collisions
BEGGARS BANQUET/PLAYGROUND

En känsla av att nåt kommer att gå fruktansvärt fel. Den dimper ner i själen just innan olyckan är ett faktum.

En kollision mellan två bilar som möts i 100 kilometer i timmen. Musiken smyger sig på och exploderar. När motorhuvorna möts saktar förloppet ner. Sekunderna hejdar sig själv, tar lika lång tid på sig som hundra delar. De två förarna sitter plötsligt i varsin emansbio, ser sina liv spelas upp på duken. Deras hjärtan jobbar i symbios med den lugna musiken. Barndomen går över till de vitala tonären, musiken skäver till. Den första kyssen, ängesten över livet, cigg i skogen och känslan av osärbart mogna och blir till något äldre.

Festerna kommer, går och någonstans frägar de dig själva *So Far, So What?* Ett planlöst le-tande i några år tills båda förarna snubblar över lyckan, kärlek vid första krock. De ser varandra i ögonen bakom varsin vindruta och blir kära. Tiden kommer ikapp. Allt tynar. En känsla av att flyta i vatten. Känslorna svallar över.

Mikael Barani

CELEBRATION

Celebration
4AD/PLAYGROUND

Denna amerikanska trio celebrerar sannerligen musikens magiska kraft på sin debutplatta som sprakar och gnistrar av inspiration och otglad upptäckarglädje. David Bergander vevar igång rytmen som multiinstrumentalisten Sean Antanaitis fyller ut med klaviaturer och annat fantastiskt och som gräddes på moset dominerar Katrina Ford mikrofonen i sina försök att sjunga som Jeffrey Lee Pierce. Visst blir du nyfiken på hur *Celebration* låter? Och med rättat Plattan är underbar, en riktig smällkaramell av flygande gitarrlicks, djupa syntmorranden, tränande sirensång och mjuka orgelanslag. Ståtliga kyrkotoner samsas

med hermetiskt tillslutna textstycken, total euforisk utlevelse följs av suggestiv kontemplation. Om du inte är sjukligt försiktig av dig i dina musikaliska preferenser måste du ge *Celebration* en chans, det enda du riskerar är att aldrig igen nöja dig med medelmåttighet.

Gary Landström

JASON COLETT

Idols of Exile
ARTS & CRAFT/BONNIERAMIGO

Jason Colett skulle kunna varit ännu en ledsen man med gitarr som skriver ut sin smärta. Men hans musik – och säkerligen även hans hjärta – rymmer mycket mer än så. *Idols of Exile* kan till och med vara en av årets bästa skivor inom genren. Givetvis är det alldeles för tidigt att ta ett sådant beslut, men detta är ett fullkomligt album. Texter, tongångar, sång och helhet – allt är riktigt bra.

Släktskap med, eller influenser från, såväl Bob Dylan som Ryan Adams, Nicolai Dunger och Ed Harcourt märks under lyssningarna. Och det hörs att producenten heter Howie Beck (också han skivaktuell). Albumet har många guldkorn, speciellt helgjutna är *Brownie Hawk-eye* och *Parry Sound*. Faktum är att *Idols of Exile* är en hel guldtagga, väl värd att placera i säkert förvar i stereon denna månad.

Gabriella Fäldt

THE CONFUSIONS

5 am
MASSPRODUKTION/BONNIERAMIGO

Detta album har föregåtts av en EP-trio, men nu är det på allvar. Rak och ärlig rockmusik med rötter någonstans i ett brittiskt gråmulet kvarter. Det regnade förmodligen när *5 am* spelades in.

Musiken kan beskrivas som en lite tuffare och adrenalinstinnare storebror till Franz Ferdinand och Bloc Party. Euforisk, glatt och entusiastiskt. Förra skivan var producerad och välslipad, denna mer spontan och rakt på. Det är till *The Confusions* fördel. Men, det är inte långt ifrån att man uppfyller sitt bolagsnamn, att låta som en massproduktion. Emellanåt låter det till och med slätstruket och intetsärande, men precis när fallet ner i det kommersiella, tråkigt svarta hålet är nära repar man sig. Och visar att man snarare hör hemma på den riktiga rockscenen än i radiokanalernas snart bortglömda skivhög.

Trots fem tidigare album bör *The Confusions* ha mer att ge. Välskända rockriff i all

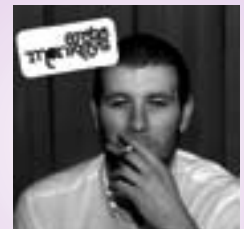
ARCTIC MONKEYS

Whatever People Say I Am, That's What I Am Not
DOMINO/PLAYGROUND

Det är väl lika bra att få det sagt med en gång: den här skivan kommer inte att bota cancer.

Med det ur vägen är det lätt att konstatera att grabbarna från Sheffield har gjort ett av årets bästa album, trots att vi befinner oss i januari. Med all den gnista som Franz Ferdinand bara nuddar vid, med en originalitet som Futureheads tyvärr saknade och en fokusering som Babyshambles inte ens kan stava till, tar de stryptag om den här plattan redan från första låten och släpper sen aldrig taget. Och de gör det med popkänsla, bra låtar och ett gott öga till gammalt hederligt postpunk-slammer.

Sedan gör det inte saken sämre att det är sjunget på dialekt, är dansbart och har årets – ja, kanske till och med 2000-talets

– bästa skivtitel. Nej, jag tror att Arctic Monkeys är här för att stanna. Och när Pete Doherty sitter bortglömd på någon avvigningsklinik i Miami och Pixies återförening inte är kul längre, The Smiths har släppt en samlingsplatta för mycket och Oasis till slut pensionerat sig kommer i alla fall jag fortfarande att gå och sjunga på *I Bet You Look Good On the Dancefloor* och den alldeles suveräna *Perhaps Vampires is a Bit Strong But...*

Mathias Skeppstedt

bok

FREDRIK KULLAN och SABINA OSTERMARK
Fanzinerad: en bok om svenska fanzines nästan bara mellan 1990–2005

LYSTRING

Engagerad, påläst, och i mångt och mycket riktad till redan initierade. Precis som ett fanzine.

I kölvattnet av sensommarens utställning *Fanzinerad* i Stockholms kulturhus har redaktörerna Kullman och Ostermark samlat ett tjugotal kortare intervjuer med och om en imponerande bredd av upphovsmän och deras hemmasnickrade kulturtidskrifter. Traditionellt har ordet fått omfatta musikblaskor av fans och för fans. Egentligen är fenomenet något mycket större. Från serier till feministisk porr och konsthantverk, från *Tigerskott i brallan* till 2000-talets indie göteborg och dess levnadstecknare Anton Halldin, fanzines är viljan och lusten att få ut det man vill ha sagt. Varför? Det är frågan *Fanzinerad* kretsar kring.

Svaren är förvånansvärt omväxlande, i synnerhet med tanke på att man med så enkelriktad frågeställning och så korta intervjuer löper risken att det snabbt blir enahanda. Enda avstickaren är serietecknaren David Liljemarm som har en mer praktisk synvinkel och själv skriver om sin väg in i fanzinekulturen och rent konkret hur det går till att göra och distribuera ett fanzine. Vid sidan av honom känns det som om läsarna förväntas redan veta det. Men det är en mindre invändning mot en i övrigt fullgod grundkurs. Nu saknas bara någon med vilja och lust att skriva den definitiva historien.

Dan Andersson

TOM REYNOLDS

I Hate Myself And Want To Die: The 52 Most Depressing Songs You've Ever Heard

SANCTUARY PUBLISHING

Att skriva kåseri är möjligen det enklaste man kan ta sig för. Att skriva kåserande och bra är däremot bland det svåraste. Inte minst inom musikjournalistik. Tv-producenten/musikern Tom Reynolds och *I Hate Myself And Want To Die: The 52 Most Depressing Songs You've Ever Heard* är ett av 2000-talets hittills mycket få lyckade exempel.

Reynolds lyckas nämligen vara något så unikt som insiktsfull och rolig, inte bara självbelåten och uppblåst. Utifrån premissen att lista historiens 52 mest deprimerande låtar – inte bara The Cure, de flesta lånar han från kanoniserad rockhistoria och försämlingslistorna – skonar han ingen när han lägger ut texten om varför. Fördelade över kapitel som *I'm trying to be profound and touching but really suck at it* och *Horrifying remakes of already depressing songs*, tar han heder och ära av allt från Springsteens arbetarklassromantik ("Just once I'd like to hear Bruce sing about somebody getting plastered on Cristal and driving a Bentley into a swimming pool") till Mariah Carey. För att inte tala om när han helt flippar ur och lanserar sin teori om mord och mörkläggning i 1950-talspejorale *Teen Angel*.

Inte utan ett och annat lågvattenmärke men det är inte desto mindre stor underhållning. Med tanke på hur lätt sådana här ego-kittlare kapsejsar är *I Hate Myself And Want To Die* ett mindre mirakel. Och i kategorin kåserande och bra står den just nu mer eller mindre utan konkurrens.

Dan Andersson

ära, det är de udda och personliga inslagen som ger musik den perfekta charmen och det högsta betyget.

Gabriella Fäldt

DANKO JONES

Sleep is the Enemy

BAD TASTE/BONNIERAMIGO

Ett par svarta kängor stampar envist i det slitna scengolvet. Fallande svettpärlor sugas snabbt upp av de mörka träplankorna. Ett lejonvrål i natten. Danko Jones är tillbaka.

Och han är tillbaka med exakt den formel som vi lärt känna honom vid: stötiga riff, stödig sång och textrader som "you gotta sweet tooth/and I'm your chocolate bar". Kanadensaren och hans vapendragare har ju alltid satsat mer på kraft och attityd än på melodier, och det verkar som om vi som önskat att han skulle kunna kombinera råstyrkan med en tydligare poppigghet nog får fortsätta vänta.

Danko Jones tidigare album har alla hållit näsan över "godkänt-nivån". Det gör även *Sleep is the Enemy*. Men, jag ska erkänna att jag sitter lite och letar fel. Tänker att "nä, nu gör han samma skiva om igen". Och visst finns här en del trötta grabbriff, men jag hittar också låtar där man inte kan annat än att headbanga (lite försiktigt så att man inte får ont i nacken...). Som mörka *Time Heals Nothing*, Kiss-influerade *Baby Hates Me* och allsångsvänliga *First Date*.

För nog är det så. Även om Danko Jones står och stampar, så stampar han både hårt och taktfäst.

Daniel Axelsson

DARK FORTRESS

Séance

CENTURY MEDIA/CAPITOL

Tyska Dark Fortress spelar gammeldags black metal med stor omsorg och stark fokusering på melodierna. Med sitt fjärde album *Séance* lyckas de projicera bilden av musik som något mystiskt. Musik som vävs med rostiga spikar. Det är vackert och hypnotiserande. Men när bandet börjar jobba metal istället för att spela metal, som i industripartiet i *While They Sleep*, försvinner känslan. Sådana partier är dock undantag.

Dark Fortress bevarar svartmetalltraditionen som om de vore vitsminkade museintendenter, och gör det förbannat bra. De växlar tempo lagom ofta för att hålla intresset uppe, och Azathoths sång fyller ut instrumenten perfekt.

Torbjörn Hallgren

DEVIN TOWNSEND BAND

Synchestra

INSIDEOUT MUSIC/BORDER

Kanadensaren Devin Townsend är mest bekant för sitt huvudåtagande i stenhårda Strapping Young Lad, men visar på *Synchestra* att han har fler strängar på sin lyra. Föregående plattan under detta namn, *Accelerated Evolution* från 2002, sågs vara en övning inför detta verk. Efterhandskonstruktion eller inte – Devin Townsend Band förvänar och imponerar med ett betydligt lugnare material än vad man skulle gissa. Samtidigt är hårdheten från Strapping Young Lad märkbar, men utan att ta överhand. Utan att påstå att det är en skiva man somnar av har *Synchestra* fått utgöra soundtrack till insomningen flera kvällar i rad och den rekommenderas varmt.

Roger Bengtsson

DIVERSE ARTISTER

Big Boi Presents... Got Purp? Vol. II

PURPLE RIBBON/CAPITOL

Atowns finest samlade på uppföljaren till mixtapet *Got That Purp* under ledning av Outkasts Antwan "Big Boi" Patton – kan det gå fel? Nej, självklart inte. Speciellt inte om

laguppställningen innefattar sydstatsstorheter som Sleepy Brown, Cee-Lo, Killer Mike, Bubba Sparxxx och Goodie Mob. Speciellt Sleepy Brown gör bra ifrån sig på följsamma *Me, My Baby and My Cadillac* men även Killer Mike och Big Boi får igång svängnet på *My Chrome*. Stjärnan i samlingen är dock fårsingen Scar som i *What is This?* med underskön stämma skiner tillsammans med tillbakalutade Cee-Lo Green. Debutfullängdaren *Scar'd for Life* är något att se fram emot.

Gary Landström

DOGBREATH

Taste it!

DOGBERGS GRAMMOFON/ROOTSY

Det hör inte till vanligheterna med ett band från Sollefteå. Det jag minns starkast från Sollefteås musikliv var en herre vid namn Thomas Siden. Han hade en makalös bluesröst och var överdjävlig på gitarr och drog sig inte för att föra in nya idéer i sin blues. Kan inte låta bli att tänka på Siden när jag hör Dogbreath. Via riksväg 90 från mitten av Ångermanland styr Dogbreath söderut mot småhålor i Mississippi och stannar till på jukejoints där både Tom Waits och Jon Spencer sitter och dricker bourbon. Det ryker och frustar om *Taste it!* när de stannar till vid R.L. Burnsidens grav i Holly Springs för att betyga sina kondoleanser. Det här är en osvensk skiva i alla hänseenden. Per Åhman ryter fram varje ord som om det vore hans sista. *Taste it!* är en stor platta från ett stort band från en liten svensk stad. Det är bara att sätta igång att älska.

Per Lundberg GB

NICOLAI DUNGER

Nicolai Dunger sjunger Edith Södergran

DOLORES/CAPITOL

Blev lite förvånad när jag hörde talas om denna skiva. Dels av själva projektet – att tonsätta klassisk gammal poesi, och dels för att det är ett så stort steg ifrån det mesta Nicolai Dunger företagit sig tidigare. Skrivna poesi följer ju inte alltid lättyrik, men bara att försöka sig på tonsättning och göra regelrätta låtar är starkt. Speciellt eftersom han på sina ställen lyckas riktigt bra.

Dragspel och banjo trakteras ganska flitigt, och det blir finstämt och personligt i de flesta av låtarna. Inledande *Lyckokatt* är ingen favorit, men det finns gott om annat. Gillar *Landet som icke* är väldigt mycket, där den starka texten kläs i snygg musikalisk stass. Plattan är överlag mer variationsrikt musikaliskt – som att Dunger medvetet tar ut svängarna mer än

vanligtvis. Den kräver måhända sin lilla tid, men investeringen ger onekligen utdelning. Niklas Simonsson

LISA EKDAHL

Pärlov av glas

SONYBMG

Det var ju inte länge sedan man var beredd att räkna ut Lisa. Men förra årets samarbete med Lars Winnerbäck, som resulterade i *Olyckssyster*, visade att hon har mer att ge. Definitivt mer att ge. Och det finns väl inget som säger annorlunda nu. För *Pärlov av glas* är en relevant uppföljare. Precis alla de där ingredienserna som fanns där då, finns också här nu. Nästan mer, eftersom det känns som att både Lisas och Lars tumavtryck inte längre står var för sig, utan som att allt smälts ihop till en helhet. Och det är givetvis en fördel, som dock kan överskuggas av det här albumets största problem – låtarna. I jämförelse med *Olyckssyster* håller *Pärlov av glas* inte hela vägen fram. Här finns inte samma rikedom i melodier som man kanske väntat, och det gör att man inte heller kan uppåda samma entusiasm. Här finns ett par saker som sticker ut, men i det stora hela när den inte ända dit fram där man hoppats eller förväntat sig.

Magnus Sjöberg

EUROS CHILDS

Chops

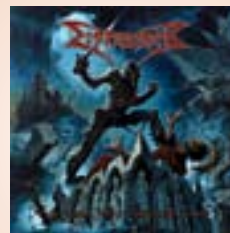
WICHITA/BONNIERAMIGO

Billy the Seagull kommer inte att gå till historien som det bästa öppningsspåret. *Slip Slip Way* skulle inte ge utdelning på Grammisgalan ens om Kent stod som kompositörer. För att ta till sig Euros Childs måste man ha tålmod och överseende med tramsiga transportsträckor.

Euros Childs är förutom ett förbryllande bandnamn även ett soloprojekt skapat av frontmannen från Gorky's Zygotic Mynci. Om nu någon hört dem. Hur som helst härstammar Euros Childs från Wales.

Musiken är även den förbryllande så det förslår. Som en walesisk, spartansk variant av japanska galenpannan Cornelius. Platta trummaskiner bryts av med akustiska trummor. Syntar maler bredvid violer. Sängmelodierna är ibland lekfullt enkla. Ni fattar bilden.

Donkey Island låter som en upptäcktsfärd på cirkus. *Costa Rita* är en gullig historia om logisk kuststadsekonomi: "Ice cream sells when it's hot, but it don't sell so well when it's not". *My Country Girl* är inget mindre än en hyllning till Beatles *Rubber Soul* i form av den obligatoriska countrylåten som sticker ut från resten av materialet – bara gitarr och

DISMEMBER

The God That Never Was

REGAIN RECORDS

När tredje världskriget utplånat allt levande på jorden är det inte bara kackerlackor och Keith Richards som finns kvar. Bland ruinerna, med ett hänflin på läpparna och hårdare än någonsin, lär Dismember stå orubbade.

Efter 18 år och sju plattor har de överlevt alla musikaliska trender och kör på som om det fortfarande var 1990 och allt hängde på deras nya platta. Och vilken platta det är. Dismember har förfinat sin egen variant av old school-döds och slipat, skalat och putsat bort allt onödigt tills bara den absoluta essensen av metal i dess mest förfinade form återstår. Det finns bara ett läge och det är full fart framåt utan minsta

tanke på vad som kommer att krossas i deras väg.

The God That Never Was är 35 minuter av hänsynslös döds av bästa sort med helt underbara tvillinggitarrer och Matti Kärkis undergångsstämma. Nej, det kan inte sägas nog. Dismember kommer alltid att finnas och de kommer alltid att vara snäppet bättre än alla andra.

Mathias Skeppstedt

FREE SHIPPING
OVER 1000 KR

BUY
ONLINE

STOCKHOLM INTERNATIONAL DUB CARTEL PRESENTS:

A RUB-A-DUB SHOPPING EXPERIENCE EXTRAORDINAIRE

YOUR NO 1 STREETWEAR BAEYLON

WWW.CALIROOTS.COM

CHEAP
MONDAY

BEST SELECTION OF
CHEAP MONDAY
JEANS

Vans
Old Skool (Instorm 599:-)
WEBDEAL 539 Kr

Nike SB
Tennis Classic
799 Kr

Madfoot
Mad Professor Lo
1299 Kr

Vans
Slip-On (Instorm 499:-)
WEBDEAL 469 Kr

Nike SB
Nike Dunk High
999 Kr

Vans
Sk8-Hi (Instorm 799:-)
WEBDEAL 629 Kr

Vans
Slip-On (Instorm 499:-)
WEBDEAL 469 Kr

New Balance
930-221 (UK)
999 Kr

Cheap Monday
Striped Pique
250 Kr

Cheap Monday
Wrestler Tanktop
180 Kr

LRG
Clothing Co Tee
450 Kr

LRG
Overlapping Knit Tee
450 Kr

LRG
Killa Combo Jacket
999 Kr

CHEAP
MONDAY
Nonestars
250:-

Cheap Monday
Tight White Cord
400 Kr

Cheap Monday
Tight Stone
400 Kr

LRG
Golden Phallus Jean
999 Kr

IRIF
SWEDENS
BEST
SELECTA

CLOTHING
SNEAKERS
BOOKS & MUSIC

SHOP AT CALI
OR BE EATEN ALIVE
BY THE LION OF JUDAH

Caliroots

ONLINE STORE

WWW.CALIROOTS.COM

BRUNNEGATAN 9, 11138 STOCKHOLM 08-588 499 08

Vi talade om det där med hype härom kvällen. Jag läste att Arctic Monkeys debut var den snabbast bäst säljande debuten någonsin. I alla fall i England. I detta Europas tredjevärld (ale-stinna lads och läckande ledningar) är visst allt möjligt. Till och med att några småungar råkar lägga ut några mp3:or som gör alla byxlösa. Konstigt nog verkar svenska recensenter rätt ljumna. En släng av märklig självgodhet har synkroniserat smygigt sig på oss. Vi har ju Laleh och Monkeybrother, så varför hetsa upp sig? Av detta kan man lära sig att kvalitet är en grej och försäljnings-siffror någonting annat tydligare än någonsin regleras av starka geografiska parametrar. Sällan har jag känt mig så nationslös som nu.

I Stenungssund hittar jag i alla fall **Peter Sjöholm** som harvat runt i indieorkestrar i området i många år. Numera kör han småputtrig svenskspråkig syntpop alldeles på egen hand. Förstas sniffas det i Adolfsen och Falks och Lustans Lakejers gamla skor, kanske till och med Secret Services. Men det är svårt att inte genomcharmas. Det finns texttrader och formuleringar som har en sådan där ganska härligt kylig bitterhet men ändå en behövlig värme och vårdande omtanke. Och, bubblande gamla syntar är alltid mysigt i överkant.

Jag tror att jag nämnt malmöiterna **Present Tense** tidigare. Deras finfina elgitarrsmusik har också rekorderliga svenska rötter. Lite Starmarket och en hel del Isolation Years. Sommarsnirkliga Fender-gitarrer som ringer otroligt vackert bland höstiga melodier och vintriga teman. Speciellt *Ship Made of Friend* är en mer än trevlig ansats att göra Television för 2000-talet. Det är förstas ett väldigt högt träd att sikta på men intentionen är god och värd uppmuntran. Ett litet skivbolag som heter FastFutureRec har tagit dem under sina fjädrar och med lite tur kan de säkert hitta en skara gitarrentusiastaster att byta filer och Jaguarer med. Bra.

Några som i alla fall rör lite på sig är **The Radio Arts**. Inte bara att de har ett duo-urbant ursprung i Göteborg och Helsingborg, de har också tagit sig i kragen och gjort en vända neråt kontinenten. All respekt för det. Egentligen slogs jag mest av deras *04:30 AM* som är en lätt sömngig och ekoindränkt vaggvisa som man måste vara gjord av sten för att inte tycka om. Ett uns Radio Dept och lite annat som jag glömt namnet på som rör sig i samma smutsvackra poplandskap. Resten av EP:n är inte riktigt lika fin men ändå rätt hygglig indiepop av oerhört svensk karaktär, säkert gångbar på en sydsmäländsk festival i augusti.

Någon som rör sig i helt fel tid och definitivt fel plats är Andreas Hagman, alias **Celestial**. Jag har visst skrivit om honom tidigare och jag kan fortfarande förstå varför. För att det handlar om ett genuint kärleksförhållande till musik. Och musik som han säkert älskar bortom all vett och sans. Twee, C86, mespop – kalla det var du vill, men något så ohipt går väl inte att hitta. Och ändå sitter jag och gråter Sarah-singlar i min anorak. Celestial ser nämligen längre bort än småsura trummaskiner, han hittar det som gör att originalsinglarna går för hutlösa priser. Nämligen att det är odödlig popmusik. Popmusik som vågar se bortom genrer, hyprar och nationer. Vissa har det, vissa har det inte. Skit i ursäkterna bara. Fredrik Eriksson

För kontakt:
Peter Sjöholm: sjoholmpeter@hotmail.com
Present Tense: glad.daniel@gmail.com
The Radio Arts: theradioarts@paraplui.e.se
Celestial: celestialmusic@hotmail.com

sång. Det fungerar utmärkt. Strålände blir det även i pianoballaden *Circus Time*, den starkaste låten vid sidan av *First Time I Saw You*, som är ett kapitel för sig. Åtta minuter långsam, hypnotisk folk-techno som lika gärna skulle kunna ha skrivits 1974 och givits ut på skivan *Autobahn*.

Christian Thunarf

THE FINE ARTS SHOWCASE

Radiola

ADRIAN/BORDER

Gustav Kjellvander har satt ihop en högst osvensk skiva. Interpol, The Afghan Whigs och lite Nick Cave blandas tillsammans med nordisk vintercountry. Det vilar något odefinierbart och tidlöst över produktionen.

Radiola är underbart spretig, dystert, upplyftande och varm. Här finns lite av allt blandat i många olika temon utan att Kjellvander på något sätt målar med för många kriterior. Hans röst vakar över kreativiteten och styr alltid entusiasmen i rätt riktning. Oftast är sången som en lavin i miniatyr. Lossar lätt ur strupen, rör sig sedan fram över instrumentering och översköjer mig som lyssnare.

Mikael Barani

FIREFOX AK

Madame! Madame!

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Fjölårs-EP:n *What's That Sound* var minst sagt lovande – så även duettinhopet på Hello Saferide-plattan. Kul att det inte rörde sig om tillfälligheter och att den positiva effekten förlängts även till Firefox AK:s debutplatta. Andrea Kellerman är en riktig fena på trallig pop, som lyckas vara naiv utan att bli genombarnslig och gå förlorad i ett kuddkrig av toner. Det elektriska förtar inte det direkta, och plattan är full av bra låtar. *Love to Run* är en oborstad liten juvel, *Habibi* likaså. Och kul att se att *What's That Sound* fortfarande håller.

Den mer fästämnda avslutningsduetten *The Draft* med minsten Rasmus Kellerman, alias Tiger Lou, blir ett schysst avbrott. Ytterligare ett bevis på vilket intressant musikaliskt par Kellermans är...

Niklas Simonsson

FLIPSYDE

We the People

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Flipsydes stora hit *Someday* är en låt jag tycker mig ha hört i flera år. Om det är för att den är aningen elektisk eller bara välspelad på radio lämnar vi osagt. Ett faktum är i varje fall att Flipsyde är förbannat tidsenliga med sitt debutalbum. I en tid då hiphopen kan tyckas befinna sig i två läger – den snabba och smattriga söderns hiphop kontra den mer lågmälda akustiska hiphopen – väljer Flipsyde att sätta locket på mixern och starta blandningen. San Francisco-bandets debutalbum är sedan en ren rock/hiphop-hybrid som kan tilltala såväl den långhårige rockaren som den ingrödde Eminem-lyssnaren.

Till skillnad från den konventionella samplingsbaserade hiphopen har Flipsyde valt att ta till instrumenten. Under 13 spår hinner de såväl slänga arga blickar mot Amerikas plumpfyllda historia som varna damerna för utlösta sprinkler när gruppen är i stan och festar natten lång. Förutom den faktiskt väl valda hitsingeln *Someday* är albumets höjdpunkt det lugnare kärleksspåret *Angel* – som med ett tillbakalutad sound kan få vem som helst att vilja vara nykär eller helt enkelt bara åka cabriolet en varm sommar dag.

Washington Post kallade *We the People* för årets hiphopalbum 2005. Min invändning är att Flipsyde står som dålig representant för hiphopen just som genre. Flipsyde glider ofta

ifrån hiphopen och tenderar stundtals luta mot, de kanske mindre smickrande, hiphop-associerade grupperna Linkin Park och Crazy Town. Så även om jag inte är beredd att kalla det för årets hiphop så har Flipsyde, i det gränsland mellan hiphop och rock, åstadkommit ett riktigt bra alternativ. Till alla dem som uppskattar dagens snabbare rap, men kan tycka den ibland blir alltför minimalistisk eller musikaliskt torftig – eller till dig som bara har en lite rockigare ådra – står Flipsyde i honnör till ditt förfogande.

Erik Hjortek

BURNT FRIEDMANN & JAKI LIEBEZEIT

Secret Rhythms 2

NONPLACE/DOTSHOUSE

När Burnt Friedmann från Flanger slår sig ihop med gamle Can-trummisen Jaki Liebezeit är det tillåtet att låta snålvattnet rinna till. När det dessutom handlar om herrarnas expeditioner in i rytterna del två, ja då är det bara att tacka och ta emot. Bort från enkel 4/4 och mot de hemliga rytterna är slagordet. Och ja, jag gillar ju raka technorytmer, men det pirrar ändå till i mig när jag inser vad jag har att vänta.

Det slutar inte heller pirra när skivan rullar i CD-spelaren, inte ens när jag trycker igång den för femte eller sjätte gången. För det här är stor musik. En utsökt öppen musik som har nog med tomrum för att inte överlasta sig själv med detaljer. Som samtidigt är konsekvent slutet i sitt användande av (ja just det) rytmer, elektronik och jazzinfluer. David Sylvian sjunger oerhört vackert på *The Librarian* men det är nästan onödigt att han är där med sin röst. Musiken rymmer så mycket egen dramatik. Och är samtidigt så odramatisk. En skiva som gjord för upptäcktsresor. I musiken och världen.

Mats Almegård

IN FLAMES

Come Clarity

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Åttonde fullängdaren i en albumsvit som få kan tävla med i svensk hårdrockshistoria.

De senaste åren har kritiska röster talat vitt och brett om neo/nu-metal-influenser som sades försämma bandet från 2002 års *Reroute to Remain* och därefter. Troligen kommer några fortfarande att grymta om att det inte är tillräckligt med melodier och att allt var bättre förr. Särskilt de tre första plattorna brukar framhållas som något i hästvåg och bla bla bla...

Efter någon lyssning blir det uppenbart att de intrikata Iron Maiden-liknande gitarrslingorna är minst lika bra som de alltid varit men för nostalgiska bakåsträvarer kan det vara svårt att erkänna att bra band utvecklas och anammar fler influenser än tidigare. In Flames låter som In Flames och i mitt tycke är detta deras mest helgjutna album hittills.

Come Clarity har faktiskt nästan allt man kan önska sig – tekniskt och varierat musicerande, strålände sång vilket inte minst gäller i duetten *Dead End* mellan Fridén och Lisa Miskovsky, maffig ljudbild och en bra produktion. Låtmaterialet som sträcker sig från titelspåret ijuva balladflört till supersnabba virvelvinden *Scream* imponerar direkt och trots att året är färskt törs jag lova att detta är en av årets stora begivenheter inom den hårdare rocken. Kanske till och med den största.

Roger Bengtsson

SIMON JOYNER

Beautiful Losers: Singles and Compilation

Tracks 1994 – 1999

JAGJAGUWAR/BORDER

Nu är det avgjort vem som egentligen är den nye Bob Dylan. Juryn har överlagt och de är redo att avkunna sin dom. Glöm Springsteen, Loudon Wainwright III och alla de andra som mindre nogräknade musikkritiker genom åren fjättrat vid denna tveksamma ära. Simon Joyner är mannen med rösten – kryddad med lite Conor Oberst, en sångare som gärna spelar hans låtar live – trevande gitarrspel, låtarna, de kryptiska prosadiktterna i konvoluten och, inte minst, produktiviteten.

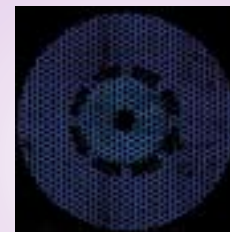
THE KNIFE

Silent Shout

RABID/BORDER

I nästan två veckor har jag varit en hängiven *Silent Shout*-junkie vilket inneburit allt ifrån två till fem genomlyssningar per dag. Denna höga The Knife-dos riskerar att påverka omdömet skärpa, jag inser att det höga intaget i sig gör mig mer hemma i systemkonen Dreijers dovt penslade ljudlandskap. Det underliga är att innehållet på plattan känns starkare för varje dag. De mörka, tunga rytterna och klangerna är totalt oemotståndliga och de oftast ansträngda vokala partierna känns helt logiska i sammanhanget, med annan musikalisk bakgrund hade de säkert förefallit fäntiga. Men The Knife skapar suggestiva musikstycken på en helt ny nivå än de själva (eller någon annan för den delen) nått upp till tidigare.

Jag älskar ljud och jag älskar *Silent Shout*. *Silent Shout* är nämligen det ultimata elektroniska ljudkollaget för vårt självmordsbenägna och hämmade svenska kynne. Man befinner sig djupt inne i datorernas blågråa vindlingar där rytternas vibrationer rosslar och rösterna tenderar att anta maskinell karaktär. Där hjärtilighet är ett hjärnspöke och mänsklig beröring en utopi. Kanske säger det något om mig att jag tagit till mig denna musik så totalt trots att den är så

kall, men på något plan slår *Silent Shout* ändå an ett magiskt och posthumanistiskt ackord väldigt passande en bit in i det nya sköna 2000-talet.

Silent Shout skapar nämligen ett kraftigt behov av närhet och medmänsklighet som måste tillfredsställas, vilket ju är en positiv effekt. The Knife hyllar livet och dess möjligheter genom att problematisera interaktionen mellan man och kvinna, mellan hjärna och hjärta. När de sista tonerna av *Still Night* klingar ut har jag en stor tomhet i bröstet som måste fyllas. Jag känner mig god och lycklig i förvisningen om att det är min uppgift att varje dag åstadkomma något vackert och bestående, något positivt och framåtskrivande – detta är min mänskliga plikt. Ett tyst skrik hörs väldigt tydligt.

Gary Landström

SLEEP IS THE ENEMY

Limited Digipak / CD / LP
(Digipaken innehåller en bonus låt)

Ny skiva
ute nu!

På Turné:

10/3 Karlstad, Blue Moon Bar

11/3 Linköping, Platen's Bar

15/3 Stockholm, München Bryggeriet

16/3 Göteborg, Trädgård

17/3 Karlskrona, Kino

18/3 Lund, Mejeriet

Special guests:

Brant Björk and the Bros

WWW.SLEEPISTHEENEMY.COM

WWW.DANKOJONES.COM - WWW.BADTASTEREORDS.SE

BORDER
MUSIC

WHYTE
SEEDS

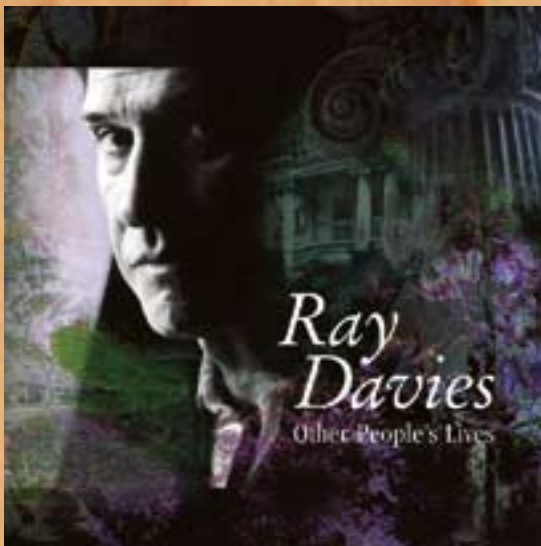
NEW ALBUM OUT NOW!

www.whyteseeds.com / www.universalsweden.com

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

stockholm records

1.

2.

3.

4.

5.

6.

Ray Davies - Other People's Lives

Nytt album med legenden från The Kinks, release 22 feb.

Isobel Campbell & Mark Lanegan - Ballad Of The Broken Seas

Isobel Campbell (f.d Belle and Sebastian) & Mark Lanegan (f.d Screaming Trees) gör en Nancy Sinatra, Lee Hazlewood för 2000-talet, ute nu.

Clap Your Hands Say Yeah - Clap Your Hands Say Yeah

Årets största hype är här och lever upp till alla förväntningar, innehåller P3 hiten "Is This Love?", ute nu.

Jim Stærk - Jim Stærk

Ett av Norges största och bästa band blandar Nick Drake och Jackson Brown och gör det till sitt eget, release 15 feb.

Dave Matthews Band - Stand Up

Efter miljontals sålda skivor kommer nu äntligen gruppens nya album, första utgåvan är en limiterad CD+DVD utgåva, release 8 mars.

Martha Wainwright - Martha Wainwright

Ni har hört henne på radio och sett henne på TV-huset. Ett av förra årets bästa skivor, ute nu.

Under sina första fem år som artist gav han ut fantastiska album till höger och vänster och hade ändå så mycket låtar över att han utan vidare gav bort dem till i stort sett alla som frågade. Skiv- och kassettsamlingar, singlar på bolag som gick i graven nästan innan skivorna kom ut, inget var för litet för Joyners patenterade hemmaproducerade indiefolk. Och när hans produktivitet nu stagnerat – och plattorna blir allt tristare – är det självklart på tiden att samla guldkorven på *Beautiful Losers*, Joyners egen förstävolyv av *The Bootleg Series*. För precis som med Dylan är resultatet givetvis det bästa han släppt på länge. Case closed, kort och gott.

Dan Andersson

KRISIUN
AssassNation
CENTURY MEDIA/CAPITOL

När den brasilianska powertrion inleder sitt 16:e år med sin sjätte ordinarie platta är det gasen i botten direkt. I de första låtarna *Blood-craft*, *Natural Genocide* och *Vicious Wrath*, är tempot så högt, produktionen så inbjudande och skaparkraften så stabil att denna döds-metallgiv börjar lukta succé lång väg.

Men dumt nog ligger de smaskigaste trumf-korten i början och att resterande speltid fram till avslutande Motörhead-covern *Sweet Revenge* har bismak av transportsträcka är inte lika kul.

Roger Bengtsson

LAMP SHADE
Let's Away
TYST/GLITTERHOUSE

”Come closer, please come closer” är inte bara öppningslåtens refräng. Det är en nyckel. Dansk/svenska postrockarnas drömska uppföljare till 2003:s omtalade *Because Trees Can Fly* kräver uppmärksamhet och närvaro för att bitarna ska falla på plats. Rebekka Marias förtrollande stämma tränger genom huden och letar sig ofrånkomligt rakt mot hjärtat. Längs samma farled följer de ömsom glada, ömsom sorgsna – hela tiden lysande – ackompanjemangen i hasorna och jag är förälskad.

Let's Away är inget album man lyssnar på medan man sysslar med annat utan en vän längs vägen mot alderdomen.

Roger Bengtsson

LUDACRIS & DTP
Ludacris Presents... Disturbing the Piece
DEF JAM/UNIVERSAL

Ludacris, Shawnna, Tity Boi, Lil Fate och I-20 är tillsammans gruppen DTP. Fyra män och en kvinna varav Ludacris är den i särklass mest erkända. Det är därför ett föga överraskande strategiskt drag att döpa skivan till *Ludacris Presents... Disturbing the Piece*, och sen även låta hans bild vara i formatet större på konvolutet.

DTP ger en nostalgisk känsla av kamratböckerna. Du minns säkert de där böckerna som florerade i mellanstadiet då man ombads fylla i bland annat sin favoritmaträtt, hobby och vad man avskyr allra mest. Playaz Circle berättar i *2 Miles an Hour* om hur de älskar fina bilar, Bobby Valentino förklarar i *Table Dance* sitt goda öga till strippor och Ludacris själv nämner i *That's My Sh*t* sin preferens för stora joints. Skådespelaren, och tillika sångaren, Jamie Foxx medverkar på *Georgia* genom att vid 29 tillfällen sjunga just namnet ”Georgia”, medan albumets höjdpunkt är gäst-artisten Shareefas skönsjungande *I'll be Around*.

Tre år har gått sedan DTP:s första album *Golden Grain* släpptes. De har till sin andra skiva betydligt mindre crunkinslag och en större variation på artisternas låtar, men många spår har också kommit att få väldigt syntetiska och platta produktioner. Producenterna Chaka

Zulu, Jeff Dixon och Ludacris själv tycks ha en stark förkärlek för keyboards och dess breda register ljud. Förutsatt att någon större textmässig substans utöver traditionsenligt skrävlände inte krävs så är *Disturbing the Piece* en varierande samling låtar väl värda att lyssna in.

Erik Hjortek

MARY MARY
Mary Mary
SONYBMG

På det glada 2000-talet var jag en av dem som alltid rusade upp på dansgolvet när Tina och Erica Campells dunderhit spelades. Kommer du ihåg den? Den heter *Shuckles (Praise You)* och spelades jämt. Då var Mary Mary, som tvillingarna kallar sig, tuffa 20-åringar som hade kul, älskade det de gjorde och underhöll sin publik. Deras starka religiösa tro kom lite grann i skymundan av det glamorösa artistlivet.

Idag är Mary Mary tillbaka som mogna kvinnor, enligt dem själva, med musik som fortfarande underhåller. Men i en annan tappning. Tjejernas starka religiösa tro färgar nu hela albumet där många låttexter handlar om deras relation till gud. I en schysst ungdomlig (de får säga vad de vill) tappning tar de gospel till en ny nivå. *I'm a Believer* påminner kanske lite för starkt om Destiny's Childs *Survivor*, både i refrängen och i det instrumentala i låten. *The Real Party* är en svängig partylåt med härliga rytmer att dansa till. Jag tänker direkt på *Car Wash* med Christina Aguilera i *Hajar som hajar*. Den kan mycket väl vara 2006 års *Shuckles*. Men bäst på det här halleluja-albumet är ändå *The Biggest Greatest Thing*. En låt i sann Ella Fitzgerald-anda med storband å la 1920-tal. Stråkar och sammetslena röster möts i snygg soul. En låt som verkligen är värd att lyssna på mer än en gång.

Therese Ahlberg

MATISYAHU
Live at Stubb's
SONYBMG

Jag upptäckte Matisyahu för ett år sedan genom min kompis Oskar som skickade mig en länk till den amerikanska showen *Jimmy Kimmel Live*. Matisyahu står på den lilla scenen och blandar frenetiskt utspottade ordkedjor med innerlig sång. Det lät fantastiskt och är fortfarande det bästa jag hört med denne specielle sångare. För det som skiljer Matisyahu från andra reggaesångare är att han är ortodox jude med obligatorisk hatt och skägg. Han växte upp i en icketroende judisk familj i White Plains, New York och som många andra amerikanska kids lyssnade han på reggae, odlade lockar och sket i skolan. Men parallellt med att han blev mer och mer inne på reggae-musik blev han också allt mer troende. Nu är musiken Matisyahus sätt att sprida Guds budskap och han världens främste företrädare för det som kallas ”hasidic reggae”.

2004 kom debuten *Shake Off the Dust... Arise*, en riktigt bra skiva. Innan nästa studioalbum, som kommer i mars, har han dock valt att släppa den här liveplattan, inspelad på klubben Stubb's i Austin, Texas. Liksom på studioalbumet låter musiken avskalad och uppriktigt. Bandet är inte lysande men deras samspel med Matisyahu fungerar bra. Deras gemensamma minimalism får mig av någon anledning att tänka på att så här kanske Audioslave skulle låtit om de spelat reggae. Liksom Tom Morello kan Matisyahus gitarrist Aaron Dugan bli för mycket ibland, i synnerhet solona i *King Without a Crown* and *Warrior* är mäktigt irriterande. På *Fire and Heights* får bandet ett alltför stort utrymme. De är inte tillräckligt duktiga för att stå på egna ben utan att Matisyahu leder dem med sitt mässande.

Merparten av låtarna på inspelningen är tagna från debutskivan och jag känner inte att det tillförs särskilt mycket live. Låtarna är redan nedstrippade i studioversionerna, de låter redan som de är inspelade live. Höjdpunkten på *Live at Stubb's* är därför när Matisyahu flippar loss på den mer improviserade *Beat Box*.

Nä, ta och köp *Shake Off the Dust... Arise* istället. Eller vänta på uppföljaren. För Matisyahu har onekligen något visst.

Isac Nordgren

MOGWAI
Mr Beast
PIAS/PLAYGROUND

Det var på en liten klubb i Brooklyn och stället var så fullt att det knappt gick att andas. Scenen var såpass liten att Mogwai inte fick plats med all sin utrustning och istället slopade alla keyboards, samplers och laptops och körde ett helt och hållet gitarrbaserat gig. Musiken var så fruktansvärt hög att även med öronproppar så gjorde det ont och basen var så djup och tung att man nästan mädde illa. Det var första gången jag såg Mogwai och jag håller det fortfarande som en av de bästa spelningar jag någonsin sett.

Och även om de alltid är bra live och mer ojämma på platta är de dock alltid lika intressanta. *Mr Beast* känns som första gången de lyckats sammanföra den mer melodiska och meditativa stämning som haft överhanden på deras skivor med den furiösa urladdning som kännetecknar deras explosiva liveshower. Det är en mer helgjuten platta än förra *Happy Songs for Happy People* och mer ljudmässigt intressant än deras hyllade *Young Team*-platta. Vad som framför allt slår mig med *Mr Beast* är hur mycket de satsat på starka och intressanta trummor, något som alltid bara hållit takten i bakgrunden förut. Slagverksattacken i *Auto Rock* och trummaskins ploppandet i *Acid Food* höjer dem till helt andra höjder. Och *Travel is Dangerous* tror jag är första gången som de kombinerat sång med gitarrväggar istället för att som vanligt bara ha sång i de lugnare numren. Men den som sticker ut mest är den helt underbart döpta *Glasgow Mega Snake* som med en ilska och aggressivitet mitt i melankolin totalt golvar mig.

Jo, jag tror att Mogwai gjort sin bästa och mest varierade skiva och den kommer nog att vara ganska svår att slå som en av årets bästa skivor. I alla fall i min bok.

Mathias Skeppstedt

THE MOST SERENE REPUBLIC
Underwater Cinematographer
V2/BONNIERAMIGO

Det finns musikvetenskapliga teorier om att människor generellt lyssnar till sången i första hand när de upplever musik. Det framstår kanske inte särskilt kontroversiellt. Men om det förhåller sig så är risken att The Most Serene Republic ligger på ond fot med en bred publik. En nasalt smågällig röst är ansiktet utåt, och även musikaliskt sitter bandet på avigsidan. Influenserna irrar och krokar, byter av varandra och krånglar, men pop är den röda tråden.

För mig som nyligen trillat dit på Modest Mouse är det en fröjd att höra de smått underhållande manskörerna på *Underwater Cinematographer*. ”She took a sad song and made it sadder”, vrålar The Most Serene Republic upprepande i slutet av *Proposition 61*. ”I think we all know the words” skraler de i *Ehere Cedar Nouns* and *Adverbs Walk*. Lyssande stunder, som tillsammans med (oh) *God* och *The Protagonist Suddenly Realizes What He Must Do in the Middle of Downtown Traffic* gör att The Most Serene Republic är värda att hålla ett

LUGER PRESENTERAR:

TWO GALLANTS + THE CHAP (US)
24/2 STOCKHOLMSNATT DEBASER STOCKHOLM

LONEY, DEAR
26/2 SÖDRA TEATERN STOCKHOLM

TILLY & THE WALL (US)
27/2 MONO OSLO
1/3 SVENSKA MUSIKKLUBBEN STOCKHOLM

LIARS (US)
5/3 MEJERIET LUND
7/3 DEBASER STOCKHOLM
8/3 PUSTERVIK GÖTEBORG

HELLO SAFERIDE
9/3 SÖDRA TEATERN STOCKHOLM

WE ARE SCIENTISTS (US)
11/3 FRITZ'S CORNER STOCKHOLM

DANKO JONES (CAN)
11/3 PLATENS BAR LINKÖPING
15/3 MÜNCHENBRYGGERIET STOCKHOLM
16/3 TRÄDGÅR'N STOCKHOLM

THE SHORTWAVE SET (UK)
16/3 PINK FLAG@ KB MALMÖ
17/3 SLIPPERY PEOPLE@ PUSTERVIK GÖTEBORG
18/3 BLÅ OSLO
20/3 DEBASER STOCKHOLM
22/3 KUUDELS LINJA HELSINGFORS
23/3 UMEÅ OPEN UMEÅ

BELL ORCHESTRE (CAN)
21/3 SÖDRA TEATERN STOCKHOLM
22/3 UMEÅ OPEN UMEÅ

NEW YOUNG PONY CLUB (UK)
22/3 DEBASER STOCKHOLM
23/3 HERRGÅR'N LINKÖPING
24/3 UMEÅ OPEN UMEÅ
25/3 TAVASTIA HELSINKI

LEELA JAMES (US)
24/3 BERN'S STOCKHOLM
25/3 KB MALMÖ

HANDSOMEBOY TECHNIQUE (JAP)
22/3 KB MALMÖ
23/3 VARVET @WISH GÖTEBORG
24/3 UMEÅ OPEN UMEÅ
25/3 STREET STOCKHOLM
+ THE PIPETTES (UK) + KISSING MIRRORS

STEREO TOTAL (D/FR)
24/3 UMEÅ OPEN UMEÅ

THE PIPETTES (UK)
24/3 UMEÅ OPEN UMEÅ
25/3 STREET STOCKHOLM

THE KNIFE
30/3 BERN'S STOCKHOLM
31/3 MEJERIET LUND
12/4 TRÄDGÅR'N GÖTEBORG

RED SPAROWES (US)
31/3 PUSTERVIK GBG
1/4 GARAGE OSLO
2/4 DEBASER STOCKHOLM
3/4 MUSIKCAFEEN KÖPENHAMN

STARS (CAN)
5/4 BLÅ OSLO
6/4 DEBASER STOCKHOLM
7/4 STICKY FINGERS GÖTEBORG
8/4 LÖPPEN KÖPENHAMN
9/4 VOXHALL ÅRHUS

THE YOUNG KNIVES (UK)
14/4 STOCKHOLMSNATT @ DEBASER STOCKHOLM

THE SISTERS OF MERCY (UK)
17/4 KB MALMÖ
18/4 TRÄDGÅR'N GÖTEBORG

DANIEL LANOIS (CAN)
21/4 TRAIN ÅRHUS
23/4 VEGA KÖPENHAMN
24/4 TRÄDGÅR'N GÖTEBORG
25/4 KB MALMÖ
26/4 KATALIN UPPSALA
27/4 BERN'S STOCKHOLM
29/4 BERGENFEST BERGEN

BLIXA BARGELD (D)
26/4 STENHAMMARSALEN GÖTEBORG
27/4 SÖDRA TEATERN STOCKHOLM

THE BROKEN FAMILY BAND (UK)
29/4 FRITZ'S CORNER @ DEBASER STOCKHOLM

CALEXICO (US) + **IRON & WINE** (US)
30/4 BERN'S STOCKHOLM
2/5 TRÄDGÅR'N GÖTEBORG

THE FLAMING LIPS (US)
2/5 CIRKUS STOCKHOLM

BETTVE LAVETTE (US)
4/5 BERN'S STOCKHOLM

JASON COLLETT (CAN)
4/5 KÄGELBANAN STOCKHOLM
6/5 STICKY FINGERS GÖTEBORG

THRICE (US)
6/5 GARAGE OSLO
7/5 DEBASER STOCKHOLM

JOSH ROUSE (US)
9/5 CHINATEATERN STOCKHOLM
10/5 STICKY FINGERS GÖTEBORG
11/5 KB MALMÖ

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND SE WWW.LUGER.SE

LUGER
WWW.LUGER.SE

öga på. Visst fortsätter det hända stora saker i Kanada.

Christian Thunarf

THE MOVEMENTS

Grains of Oats
ALLEYCAT/SOUND POLLUTION

Fingrarna flyger över orgeltangenterna som tusenfotingar på amfetamin. Svenska The Movements bjuckar på psykedelisk poprock frontad av David Henrikssons raspiga sång. Tillsammans med en produktion som känns lika otämd som Henrikssons röst och med en drivande instrumentering blir resultatet väldigt bubblande. Musiken drar och rycker i en på ett befriande sätt.

Bandet blir som tydligast i *Conceptual Love*, som pumpar och svävar fram om vartannat. Låten är en riktigt läckerbit som får kroppen att sväva ett par centimeter ovanför marken.

Mikael Barani

NASUM

Grind Finale
RELAPSE/BORDER

Samtliga icke-albumlåtar ur repertoaren, 152 stycken för att vara exakt, sluter cirkeln. Ett av de mest välrenommerade grindcorebanden i genrens korta historia lägger nu ner verksamheten efter den tragiska bortgången av deras frontman.

Närkingarnas främsta förtjänster tycker jag personligen ligger på deras två sista skivor *Helvete* från 2003 och 2004 års *Shift* där låtarna överlag var längre och mer varierade. Är man inte helt nere i furiosa blastattacker tenderar tjugovis med låtar som klockar in under minuten att grumlas samman en aning mot sluttampen. Den stilrena exklusiva förpackningen och det kompletta låtmaterialet är å andra sidan faktorer som man inte kan bortse från. Ett givet köp.

Roger Bengtsson

BETH ORTON

Comfort of Strangers
CAPITOL

På något sätt känns det som att man inte ska förvänta sig något av Beth Orton. För hur man än gör stämmer det inte. På samma gång vet man efter ett par lyssningar att det är precis det här man trott. För hon har en förmåga att röra sig mellan genrer, mellan arrangemang och låtar utan att det överhuvudtaget märks, resultatet är ändå alltid hennes. På *Comfort of Strangers* känns hon ändå nästan mer konkret än jag trott, men på samma sätt avig på ett enkelt sätt, som en livfull länk tillbaka i historien. Lite soul, lite blues, men alltid också i modern låttradition. Ofta som en doft av tidlöshet, som Edie Brickell, som Victoria Williams. Men också alltid sin egen, alltid vitalt. Och även om det ibland känns lite väl mycket transportsträcka känns det också riktigt nödvändigt när det verkligen bränner till.

Magnus Sjöberg

PASCAL

Förbi fabriken
NOVOTON/BONNIERAMIGO

Desperat lo-fi-punk! Larmande indieaggar-rock! Svenska texter och massa charmigt otajta köror! En härlig version av Kal P Dals *Jonnie!*

Bandet heter Pascal och kommer från Gotland. När jag lyssnar på trions albumdebut tänker jag också på Håkan Hellström. Inte så att Pascal låter direkt som allas vår göteborgare, men flera beröringspunkter finns ändå. Här finns samma "allt-eller-inget"-känsla och nakenhet. Här finns också ett textmässigt släktskap. Smaka bara på följande rader ur Pascals dänga *Kyss mig*: "Allting händer nu/men jag

är tom och uttorkad/jag gör vad som helst/för nåt som känns".

En galen urladdning! Nio sånger som låter som en vild fest! Pascal! En liten sensation!

Daniel Axelsson

ANTTI RANNISTO

Ääniesineitä
12K/DOTSHOPSE

Brutal minimal magi. Jag tror det är så man måste beskriva finländaren Antti Rannistos debutskiva. Den är så extremt brutal och rak i sitt avskalade uttryck att det knappt går att föreställa sig något mer aggressivt och samtidigt så sparsmakat på samma gång. Med brutal och aggressiv menar jag inte som näsblodsattacker. Snarare som vansinnesframkallande intensiv musik. Spår två till exempel (*Ääniesineitä* har inte försetts med mer till lättitel än siffrorna 1-11). Den är som ett brandlarm som gått igång på maxvolym. Istället för att byggnaden utryms och brandkär tillkallas radar vi upp oss runt omkring och dansar spastiskt på stället.

Sjukt? Ja, på ett sätt. Det är sjukt att man kan få till ett sånt jävla groove av två toner och en avskalad rytm. Pan Sonic har rört sig åt det här hållet, men har aldrig varit så avskalat raka. Det är i Finland den hårdaste minimalismen görs.

Mats Almegård

SIR ERIC BEYOND AND THE AVANT-GARDE

Sir Eric Beyond and the Avant-Garde
FLORA & FAUNA/IDIOTWIND

Ni som hörde uppmanande och underbart kantiga låten *Democracy* på Grooves CD#10, 2005 måste vara nyfikna på hur spejsad full-längdaren blev? Svaret är: precis hur mycket som helst. Där blandas psykedelia, prog och symfonirock med Sir Erics egen uppfattning om hur långt man kan tänja på en rockläts inneboende gränser utan att överskrida tre minuter. Vad gäller öppen attityd finns det förmodligen inget band i Sverige idag som ens kommer i närheten, kul då att resultatet är så pass svängigt och underhållande. Låtarna skulle kunna reduceras till olysningsbara unikum men så är inte fallet.

Trion kompletterar sin ljudbild med piano och stråkar när det behövs, detta ger en än

mer mångfacetterad bild av hur bandets musikaliska universum ter sig – och jag jublar i stillhet. Ibland reser de parallellt med The White Stripes, men det är det enda musikaliska släktskap jag vågar mig på att ens nämna. För ingen låter som Sir Eric Beyond and the Avant-Garde. *Wonderful World* är förresten min nya favvolåt!

Gary Landström

SKIN

Fake Chemical State
V2/BONNIERAMIGO

Skin är mest känd som sångerskan i nedlagda Skunk Anansie. På hennes andra soloskiva blir jag till en början chockad – i negativ bemärkelse. Hon låter jobbigt tantig och tunn i rösten. Inte alls den Skin som jag känner igen, inte lika full av ilska som förut. De röjigare låtarna är gladare och mer lekfulla än tidigare.

Denna gång är sångerskan mer som en spröd ros som enbart växer på cement. *Fake Chemical State* domineras av det lugna och vackra. Detta kommer bäst i uttryck i *Purple*, där sången rör sig som snöiga vindpustar över en blank yta av is. Jag vet inte om skivans titel syftar på kärlek, men den är i alla fall vad Skin lyckas bäst med att förmedla.

Mikael Barani

STEREO TOTAL

Discotheque
DISCO B/BORDER

Trendkänsliga duon Stereo Total hänger på discotrenden och släpper ett dansalbum. *Discotheque* innehåller nya klubbigare versioner av ett par låtar från *Do the Bambi*, samt ovanliga sidoprojektsspar och remixar. Det är med andra ord inte ett traditionellt Stereo Total-album utan mer en sidogrej. En del av de nya versionerna känns överflödiga och jag är måttligt road av Brezel Görings tolkning av Serge Gainsbourgs reggaespar *Bad News from the Stars*. Reggae-outfitten klär varken Brezel eller Serge särskilt bra.

Min givna favorit är *Everybody in the Discotheque (I Hate)* som kommer i två versioner (Motor Mark-/Echokrank-remixer). Äntligen en låt som uttrycker precis vad jag känner klockan tre på natten en lördagskväll. Men i övrigt är detta inget "måste ha köp" så vida

du inte är ordentligt nere med Françoise och Brezel.

Moa Eriksson

SWEET ADDICTION

Class and Dignity
ALLEYCAT/SOUND POLLUTION

Fatta vad mycket en tamburin kan tillföra. Tänk på det alla ni rock-wannabees där ute som trampar vatten i action-smuttsrockens trask. Alltså – Sweet Addiction från Göteborg gör det inte lätt för sig när man ger sig in i den här genren där det mesta redan är gjort. Men med Wayne Kramer tatuerad på ena axeln och en eightball på den andra rattar Sweet Addiction sin rockmobile lätt förbi det mesta i genren. Typ Hellacopters första kommer i närheten. "Inget är bättre än den, säger du tjuo nägonting-kille med svarta Converse och ett stamkort till Kellys krampaktigt i handen".

Men så är det bara. Sweet Addiction ger rockens hjärta massage och väcker den till liv. Så tänk på det barn, en tamburin gör alla glad. Per Lundberg GB

VIJAYA

Vijaya
EXERGY RECORDS

Det är svårt att beskriva Vijaya. Svårt att beskriva så det blir rättvisande. Vägen ligger öppen för att tolkningen skulle bli den att hon är ytterligare en i raden av svenska singer/songwriters på musikhimlen. Och, visst, det är hon – men hon är också så mycket mer. För det finns något hos Vijaya som går bortom vad ord kan beskriva. Ett innehåll i musik och texter som på ett plan verkar lättförstått, lätt-antändligt, men som går djupare och längre. Emellanåt låter det mycket amerikanskt, oberoende, mytiskt. Andra gånger självklart, för att bara öppna nya rum och världar vid nästa lyssning. Gitarr, mellotron, optigan, stylofon. Utan att ändå låta så, utan att ändå bli så konkret och självklar som den är. Vackert, skönt, med en touch av det utsägbara, det outtalade. Vijaya.

Magnus Sjöberg

WHYTE SEEDS

Bold as Love
STOCKHOLM/UNIVERSAL

Njae, inte ligger jag i spagat av *Bold as Love*. Snarare är jag besviken på gubbigt Oasis-kopierande (Axel, varför försöker du låta exakt som Liam Gallagher i *It Shold Be Me, it Shold Be You?*), Beatles-ekon och Supertramp-harmonier – plattan är alldeles för mjäktig jämfört med vilt sluggande rockdebuten *Memories of Enemies*. Dessutom är de poserande bilderna i bookleten inte överensstämmande med att bandet spelar mjukpop nuförtiden. Enda riktiga undantaget är pumpande *Deliver* som trots att den inte står fri från konkreta influenser sopar mattan med de flesta rock-slynglars alster både musikaliskt och textmässigt. Den är en klockren rockdänga som tyder på att potentialen finns kvar.

Känns som bandet ibland testat otestbara saker bara för att kolla publikens reaktion och definitivt ta ett stort steg bort från sin egen genre. Denna musikaliska nyfikenhet ligger egentligen på plussidan men känns inte trovärdig när resultatet blir schlager (eller till och med dansband) som i *Back in Town*. Oddsden på att nästa platta har en annan inriktning är låga.

Gary Landström

fler recensioner på
www.groove.se

TORTOISE AND BONNIE 'PRINCE' BILLY

The Brave and the Bold
DOMINO/PLAYGROUND

Bakom pseudonymen Bonnie 'Prince' Billy gömmer sig den säregne musikern Will Oldham, en av de senaste tio årens främsta artister (och mest produktiva, senast i förra numret recenserade jag hans liveskiva *Summer in the Southeast*). På *The Brave and the Bold* har han slagit sig samman med ett av nittioalets mest betydelsefulla band, Tortoise – flaggbärare för hela den musikväg som kallades för postrock. Medan Oldham starkt bidrog till återupptäckten av countrymusiken och banade väg för en rad mer lägmålda låtskrivare tog Tortoise musiken bortom personcentrering och konventionellt låtbyggande med sin instrumentala upptäckarglädje och hisnande musikaliska virtuositet. När nu dessa personer gör en platta ihop är det upplagt för besvikelse. Will Oldham har definitivt bibehållit sin kvalitet genom åren men Tortoise har länge låtit trötta och ospännande. Allt sedan 1998 då man släppte den makalösa *TNT* har man trampat vatten.

På *The Brave and the Bold* är det hela tiden Oldhams röst som står i centrum och

Tortoise spelar en mer konventionell roll musikaliskt. Det kan till stor del bero på att skivans tio låtar samtliga är covers. Nu gör det inte så mycket. Will Oldham har så mycket känsla och nerv i sin röst att han kan väcka liv i vad som helst. Och skivan innehåller också en rad riktigt bra låtar.

Allra bäst blir det när Tortoise lyckas ta ut svängarna och låta utmanande som i *Love is Love* och Devo-låten *That's Pep*. Men även (*Some Say*) *I Got Devil* och *The Calvary Cross* är bra låtar som kunde ha varit Oldhams egna kompositioner. *The Brave and the Bold* är en schysst skiva. Inget mästerverk men helt klart ett fall framåt för Tortoise.

Isac Nordgren

CD 1 • 2006

Vi rivstartar det nya året med en bred och spännande Grooveskiva där vi hoppas att du hittar flera nya favvisartister, det har vi gjort.

För att bli prenumerant och få denna unika skiva med varje ny tidning: betala in 319 kr (studenter 269 kr) på plusgiro 18 49 12-4 och uppgå både post- och mailadress.

1 Mikeyla

The Lie

Muskelrock med radiovänliga refränger är Mikeylas väg bort från Bert Karlssons Fame Factory-garn. Och framgång kommer att vara en vän till henne på karriärstegen. Hennes röst tar nämligen stor plats i *The Lie*. Och det är rösten som är Mikeylas största tillgång med sin volym och fyllighet. Mmmm.
www.mikeyla.com

2 Nina Persson

Dead Leaves and the Dirty Ground

Från Amir Chamdins svartvita film *Om Gud vill* där Nina Persson spelar en huvudroll kommer denna hypnotiska White Stripes-cover med sina larmande gitarrer och smekande sånginsats från vårt lands klarast lysande kvinnliga popstjärna. Intimt och olycksbådande samtidigt som Nina och maken Nathan Larsson vaggar in oss i någon slags rofylldhet. Kusligt skönt.
www.sonetfilm.se

3 Us & Them

What Could Have Been

Med kontrollerat väna röster och folkvisegitarren i hand har färiska duon Us & Them nu släppt två EP-skivor, *Seagulls* och *Canning Oak*. Från den senare hämtas varmmysiga titelspåret *What Could Have Been* som trevar sig fram genom indiepopens sprödaste musikaliska landskap. Rätt oväntat lever och frodas bardtraditionen i vårt avlånga land.
www.usandthem.se

4 Le Mans

Rolling the Stones

Från kommande fullängdaren *Rebel Action* inspelad i Kents studio Psykbunkern hämtar vi den poserande, olycksbådande och trånande singeln *Rolling the Stones*. Denna Eskilstuna-sextett klär sin musik i blänkande lack och utmanar rockmusiken med sin svartsyn och sina snärjande melodier. Smådansant och storintressant.
www.lemans.se

5 Wit

Rebel Girl

Nästa rebellanspelning kommer från Malmöns svar på Danko Jones, Queens of the Stone Age och The Cult – Wit. Denna gitarlledda powertrio packar in tonvis av kärlek till både rock'n'roll och självständiga tjejer i denna hyllningslåt som marscherar obönhörligt

framåt. Pece, Peter och Johan verkar frälsta – och jag förstår varför!
www.wit.nu

6 Lampshade

New Legs

Svensk-danska orkestern Lampshade gör charmant mingelpop där paletten innehåller många vackra färger. Snirkliga gitarrer, dansanta melodier och docksöt sång med bittersöt eftersmak gör *New Legs* till ett fint lockbete inför albumet *Let's Away*. Pop gjord med stor lätthet.
www.lampshade.dk

7 The Confusions

Artificial

Det är inte artificiellt att försöka strippa ner sin musik till dess raka, rockiga mest basala beståndsdelar. Det känns snarare ärligt. Med stor känsla för detaljer bygger sålunda The Confusions denna låt av klanger och melodi-hookar och erbjuder lyssnaren en värkande poplåt med stor potential. Välkomna tillbaka!
www.theconfusions.com

8 Ronderlin

Aside

Med en mer elektronisk klang än tidigare fortsätter Ronderlin att utforska melankolin i sina pophjärtan. Producenten Charlie Storm har tagit kvintetten närmre den svepande brittiska pompösa popen där låtarnas ljudbild verkar expandera med varje vers. Stor-slagna låtar om hjärtan i brand finns det för få av, så *Aside* är ett lysande initiativ.
www.ronderlin.com

9 Dubsweden

We're So Loud

Med Jenny Wilsons syster Anna som ny sångerska sprider glädjekällan Dubsweden solsken i musiksverige igen via kommande plattan *Done with Loveless Days*. Och jag håller helt med! Kärlek, glädje och lycka tål att besjungas igen och igen och med sånt här kliande komp växer sig livslågan stolt och stark.
www.dubsweden.com

10 Juanes

La Camisa Negra

Med ett par miljoner plattor sålda och dussinet Latin Grammys i bokhyllan är det nu dags för colombianske tjugaren Juanes att svänga sitt hårsvall i Sverige, en spelning är inbokad i början av april. Fullängdaren som svalt dansanta *La Camisa Negra* är hämtad från heter *Mi Sangre*.
www.juanes.net

11 In Flames

Take This Life

In Flames är störst, starkast, hårdast och totalt obehagliga när de kraschar in i ditt liv. Med nya albumet *Come Clarity* har de till och med intagit hög placering på försäljningslistorna. Anledningen hörs på *Take This Life* – det är musik så knäckande att det bara är att kapitulera. Och vi på Groove är fortfarande stolta över förra numrets framsida.
www.nuclearblast.de

12 Dismember

Shadows of the Mutilated

Ännu snabbare går det när Dismember vevar igång sin superaggressiva och rent ut sagt brutala dödsmetall. Old school är ledordet både vad gäller ljudbild, låttitlar och instrumentering, inga datorgenererade hjälpmedel tillåts när denna kvintett samlade sig för sitt sjunde album i karriären. Favoritlåttiteln är *Autopsy*.
www.dismember.se

13 Sweet Addiction

Lord of Lies

Stanley Kubrick-älskarna i Sweet Addiction älskar också sin röjiga sleazerock med punkenergi, det fattar man omgående. Från replokalen i Rävlanda är steget långt till klassiska rockscener, men det är dit Sweet Addiction är på väg som det låter. Gissar att de kommer att skåla våldsamt första gången de intagit CGBG's...
www.sweetaddiction.se

14 Autotrash

Catch Rabies

Mer ogästvänlig punkattityd står göteborgska brödratrion Per, Nils och Lars Nordgren för. Det låter gammalskolor och oborstad brittisk punkrock som den var menad att spelas innan artister lärde sig att passa in i standardmallarna. Rå och ölstinn rockenroll ska vråkas fram som en pizza på en smutsig toa – skit i om man får med refränger och annat mesigt. Autotrash hatar eller älskar man. Och singelbaksidan *Roadkill* är till och med bättre än *Catch Rabies*.
www.autotrash.net

15 The Marrows

Miracles

Dessa tonåringar från Skövde försöker väcka till liv stora känslor genom stora ljudorgier i sin klassiskt mullrande epos *Miracles*. Popverserna krockar fint med rockröjet i den stora refrängen och inget har hållits tillbaka i produktionen som är musklig och maffigt biffig. Kom ihåg var ni hörde dem först, The Marrows kommer att bli stora bland kidsen.
www.the-marrows.com

16 Pascal

Jonnie

Proggigt och osminkat på samma sätt som Östermalm och jag faller pladask för den naivistiska och sorgliga texten (signerad Kal P Dal) och det okomplicerade rocksvänget. Och köreerna! Köreerna är sannerligen änglalika! Resten av plattan är lika grym (sjukt snyggt skivomslag!), som en blandning av Noice, Nationalteatern, Håkan Hellström och The Jesus and Mary Chain.
www.novoton.se

17 Juni Järvi

I Love You

Storslaget, på gränsen till sakralt, inleder detta naturligt vackra och stort orkestrerade vaggviseliknande musikstycke. Saknad är temat och det bultar lite hårdare i bröstet de 3:54 som Juni Järvi med längtan i rösten mässar ut mot världens orättvisor. Sagolikt känslösamt både vokalt och musikaliskt – en riktig hjärtkramare.
www.junijarvi.com

18 Startling Sparks

Slipping Through

Detta musikaliska projekt lutar åt det hemmapinspelade elektroniska hållet med sina vyssjande tongångar och svepande syntmattor bredvid viskande pratsång. Lite snyftigt, lite sorgligt men extremt smittande. Bandet skriver även musik till film vilket de verkar väl skapta för.
web.comhem.se/~u31822658/

19 Pär Hagström & Circus Transmopel

First I'll Change the People in This Town

Nick Cave light. Med springsteenska ackordföljder, Edwyn Collins-intro och Bowie-intonation. Något åt det hållet kanske. Ja, lyssna själv vet jag och hitta fler beröringspunkter från rockhistorien. Pär Hagström kavlar i alla fall ut sitt hjärta mitt i manegen till allas beskådan. Med innerlighet.
www.cirkustransmopel.net

The Sounds *dying to say this to you...*

march 15

www.dyingtosaythis toyou.com

www.MEGASTORE.SE

Bok

BARNEY HOSKYN'S

Hotel California

FOURTH ESTATE

Journalistik – inte minst popjournalistik – handlar så mycket om att förenkla och sammanfatta att det är lätt att förlora perspektivet. Det är lätt att tro att hela den kaliforniska countryrocken rullade igång som en lavin när Gram Parsons gick med i The Byrds. Att en ny genre växte fram bara ur det. Trots att alla som någonsin frågat ett band om hur de startade vet att det är fråga om en ändlös kedja slumpartade möten, kontakter och ett dussin mindre lokalband som gått åt bara för att rätt handfull personer till sist ska hitta varandra. Och detta bara för ett band.

En hel musikrörelse – som den singer/songwriter- och countryvåg som sköljde över Los Angeles i brytpunkten 1960-/1970-talet – är givetvis en än mer invecklad historia. Det är den historien som den mäterlige journalisten och författaren Barney Hoskyns tar sig an i *Hotel California*. Men inte som en i raden som konstaterar att den föddes med Parsons och avled i smärtor under ett gitarrsolo på en arenakonsert med The Eagles. Tvärtom är hans fokus inte alls på musiken utan på just att reda ut alla de sammanträffanden och vänskaps- och konkurrensförhållanden som musiken föddes ur. Med fågelperspektiv följer *Hotel California* pionjärerna – Jackson Browne, Joni Mitchell, Neil Young, Judee Sill, Gene Clark och Crosby, Stills, Nash & Young – geografiskt från Laurel Canyon och socialt från Troubadour Club, hela vägen upp på de stora arenorna via två av tidens hippaste skivbolag: Warner/Reprise och David Geffens då nystartade Asylum Records. En svår uppgift som Hoskyns gör ännu svårare genom att sikta på att vara inte bara lättbegriplig, utan också underhållande. Vem annan än Hoskyns kan ro iland ett så ambitiöst företag? För det gör han med bravur. I de första två tredjedelarna. Den sista faller däremot på eget grepp. "Fakta är en usel historieberättare", som författaren W Somerset Maugham uttryckte det. "Den startar en historia, i allmänhet långt innan den börjar, sakblår på osammanhängande och tonar bakka bort utan upplösning."

Det hade varit enkelt att låta allt implodera i ett moln av kokain, småbrudar och vuxenrock. Men verkligheten saknar klimax och Hoskyns följer slaviskt uppgiften han tagit sig an. Boken tar slut men inte historien. Beundransvärt konsekvent men inte särskilt tillfredställande. Perspektiv till varje pris. I slutändan är det *Hotel California* som får ta notan.

Dan Andersson

IAN SHIRLEY

Can Rock & Roll Save the World? An illustrated History of Music and Comics

SAF PUBLISHING

Oavsett om det är fråga om en bok eller en artikel så går det inte att överskatta den betydelse redaktören har. Särskilt inte en bra redaktör. Det handlar om allt från så grundläggande saker som att stava alla namn rätt, till att rensa ut upprepningar och rena oväsentligheter. Som fem sidor långa anekdoter om New Order-trummisen Stephen Morris samling gamla militärfordon. Speciellt som boken ska handla om rockmusik i serier. En bra redaktör hade å andra sidan inte accepterat ett så svävande ämne utan en tydligt formulerad tes eller målsättning till att börja med.

Alla små skönhetsfläckar till trots, det är det grundläggande problemet med *Can Rock & Roll Save the world?* av Mojo-skribenten Ian Shirley: han försöker teckna en fulländad historia med en roller. Researchen är det inget fel på. Tvärtom är

det imponerande hur mycket intressant och underhållande, stundtals rent komiskt, han grävt upp. Som att Spindelmannen är ett fan av Aretha Franklin. Eller romansserier som *His Hair is Long and I Love Him* och *It Happened at Woodstock* med omslagsrepliken: "I came to the festival for love and music – no one told me the price of admission would be a broken heart." Som en samling artiklar om kopplingen pop och serier hade det kanske fungerat. Som historieöverblick är det helt enkelt för mycket som saknas. För många stora namn och titlar, för att inte tala om en övergripande idé eller teori att hålla ihop allt med. Problem som en bra redaktör hade kvävt i vaggan.

Dan Andersson

DVD

DAVID & THE CITIZENS

Let's Not Fall Apart

ADRIAN/BORDER

"Det började 99, så flyttade jag från Stockholm, jag hade bott i Stockholm i fyra år..." Orden tillhör David Fridlund, sångare, pianist, gitarrist och låtskrivare i Skånes karismatiska popfenomen David & The Citizens. Dokumentären *Let's Not Fall Apart* är en konkret kronologisk historia som tar avstamp vid första fyllesnacket om att bilda band till bandets senaste konsert 2004. Det snackas om skivinspelningar, bisarra konserter och stulna instrument. Inget revolutionerande under solen alltså, men väl en liten inblick i apparaten bakom David och hans medborgare.

I väntan på bandets tredje fullängdare, uppföljaren till *Until the Sadness is Gone*, kommer den lägligt som upprätthållare av uppmärksamhet kring bandet. Men det verkar inte handla om något billigt marknadsföringsknep. Innehållet är lagom mustigt och aldrig ointressant. Tre outgivna låtar, samlade videor, en livekonsert och David Fridlunds demoinspelningar till samtliga låtar är mer än tillräckligt generöst för att blika både gamla och nya fans.

Ljud och bild lämnar ofta mer att önska. Men en vanlig dokumentär om ett vanligt band som spelar ovanlig musik satt inte så tokigt.

Christian Thunar

THE CHAMELEONS

Live from London

WARNER

En brittiska postpunkscenen i slutet av sjuttiotalet var mycket stark med band som The Sound, The Cure, Magazine, U2, Simple Minds och Joy Division. Chameleons från Manchester bildades 1981. Atmosfäriska och svävande gitarrer var Chameleons karaktäristiska kännetecken. Fem studioalbum och några liveplattor har det blivit hittills. För enligt bandets hemsida så spelar de fortfarande live.

Bandets två första plattor *Script of the Bridge* och *What Does Anything Mean Basically* tillhör definitivt bland det bästa som gjorts från den här tiden i England. Den här konserten är inspelad 1984 då man just släppt sitt andra album. När bandet är på sin topp. Och det kan verka lite tunt att släppa en DVD med ett band som vid inspelningen bara gjort två plattor. Men det är lite det som är charmen. Chameleons ser ut som ett band som till exempel Artic Monkeys försöker se ut 2006. I kläder och attityd på scen. Brittiskt stereotypa. Och jag älskar varje sekund. Det jag däremot saknar är extramaterialet. *Live from London* är inget mer än just ett band som spelar live på Camden Palace Theatre i London 1984. Men som nyfrälst Chameleons-fan räcker det för stunden.

Per Lundberg GB

WHITESNAKE

Live... In the Still of the Night

AFM/SOUND POLLUTION

När det nu äntligen kommer en vettig DVD-utgåva känns det minst sagt bedrövligt att den välbesökta konserten på Hammersmith utspelar sig 2004 istället för 20 år tidigare. Från den gamla klassiska sättningen finns ingen utom Coverdale representerad – det enda namn som känns bekant är trummissen Tommy Aldrige som lirade på 1989 års antiklimaxepos *Slip of the Tounge*.

Jag vill ju se Marsden, Moody, Murray och Purple-råvarna Jon Lord och Ian Paice. Det hjälper inte att David Coverdale fortfarande kan sjunga Whitesnakes gamla låtar när han ser ut som en plastig hybrid av Steven Adler och valfri pensionär i ansiktet uppbackad av ett gäng som inte fanns med på skivorna. Nej, detta är inte Whitesnake. *Live... In the Still of the Night* är helgerån.

Roger Bengtsson

SODOM

Lords of Depravity – Part I

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Radiosnubben Pär Fontander hade ett Malice-riff som vinjett till sitt musikprogram under åttiotalet. Jag och mina långhåriga kompisar föredrog Sodoms riff i *Remember the Fallen*. Det rifvet tröttnar jag aldrig på.

Nu kommer tyskarna ut med en DVD, 24 år efter att bandet bildades. Här får vi en massa Sodom för pengar i form av live-spelningar, musikvideor och intervjuer, där sångaren Angel Ripper bland annat påstår att inga av dagens band kan få ihop ett lika bra bandnamn som han lyckades hitta på. Jaså?

Producenterna har lyckats samla ihop alla de gamla medlemmarna, vilket ger stort mervärde till tittandet. Dessutom har andra tyska grupper sagt sitt för att lägga pusselbitarna på plats, liksom skivbolag och bandbokare.

Live-biten är från olika konserter mellan 2001 till 2004. Tillsammans blir det hela 26 låtar, vilket är mycket för pengarna. *Lords of Depravity* är definitivt något för Sodom-fansen att lägga nithandskarna på.

Torbjörn Hallgren

ANNIHILATOR

Ten Years in Hell

SPV/PLAYGROUND

För de riktigt inbitna fansen är *Ten Years in Hell* en sockrig krämbulle att sätta tänderna i. Sju videor där *Alison Hell*, *King of the Kill* och 21 sticker ut lite extra – fem livespår, några TV-intervjuer samt backstagematerial, repetitioner och lite annat som man måste vara die hard-fan för att njuta av. Dessutom en mastig intervju på hela disc två där framförallt bandets motor Jeff Waters berättar hela historien om alla skivor och så vidare.

Problemet är att hela upplägget på disc ett känns hafsigt och ostrukturerat. Videor, releaseparty, TV- och livespår passerar huller om buller och jag skulle önska generösare information om de olika delarna och framförallt en kronologisk ordning. Man kan tycka att på tio år borde väl åtminstone en sammanhängande konsert ha filmats vilket hade gett bättre inblick än enstaka spridda liveframträdanden.

Som sagt, mumma för de redan frälsta men överkurs för dem som nöjer sig med höjdpunkten *Never Neverland* från 1990.

Roger Bengtsson

Album

HÅKAN AHLSTRÖM

En helt vanlig man – Håkan Ahlströms bästa sånger 1981-2005

LOVANDÉ PROJEKT/CDA

Visste inte att Traste Lindéns sångaren Håkan Ahlström hade gått bort. Men det här är en postumt utgiven skiva. Ett slags bokslut över en karriär. Blandat material från alla

band Håkan varit inblandad i. Valar och delfiner, Ex Pop och Traste Lindéns Kvartett. De sistnämnda som i början av nittiotalet var ett firat liveband och flitigt spelades i radio. Hade väl i sanningsens ord vid den här tiden kommit ur min "svåraste" Pogues-möter-Trio Lligo-på-väg-mot-Iggesund-från-Östersund-period och hade just upptäckt Seattle. Ändå stod jag där med ett våta ögon och sjöng med till *Svenska flaggans dag* och *Lycklig man* en skum natt på Norrlands nation i Göteborg. Sov gott Håkan.

Per Lundberg GB

MIRIAM AÏDA

Meu Brasil

CONNECTIVE RECORDS

Tillsammans med vänner från Brasilien och egna gruppen A Bossa Eletrica gör Miriam Aïda en omfattande varm sambasoloplatå att uppskatta både i glädje och nedstämdhet. Det är nämligen omöjligt att deppa till dessa ljuva toner. Att flertalet sånger framförs på portugisiska gör bara upplevelsen starkare, ett vackrare musikaliskt språk är svårt att hitta.

Låtarna har ett flyt och lättflyktighet som också charmar, att spela *Meu Brasil* är som att promenera på samma strand som Miriam strax innan solnedgången. Alla världens problem känns avlägsna. Livet är gott. Så som det borde få vara. Tack Miriam Aïda!

Gary Landström

BATHTUB SHITTERS

Dance Hall Grind

(S)HIT JAM RECORDS

Ibland så sitter du bara där hemma i din soffa medan du lyssnar på en ny platta och tänker: vad är det här för skit?

Jag är hemskt ledsen att behöva skriva det här men Japans Bathtub Shitter är bland det uslaste jag hört på länge. Det svänger inte, sången är katastrofal och sångerna är – tjå, rent pinsamt dåliga.

Men de turnerar världen runt, så det är uppenbart att det är någonting jag inte förstår med det här bandet och kanske finns det någon som kommer upptäcka dem nu, vem vet. I så fall varsåg, jag presenterar Bathtub Shitter, grind med falsettsång, pissig produktion, och lite "tokiga" musikaliska infall.

Mathias Skeppstedt

HOWIE BECK

Howie Beck

EVER/PLAYGROUND

Ibland är det bara så obeskrivligt skönt med musik som bara är. Som varken är särskilt överproducerad, pretentiös eller svårmodig. Musik som är omedelbar, som man kan lyssna på och förstå utan att lusläsa konvolutet. Det borde vara enkelt, men det är det inte. Det krävs bevisligen en kanadensisk singer/songwriter. Howie Beck lyckas producera musik som uppfyller allt det där, med finess dessutom.

Enkel men bra gitarrpop med jazzinslag i Robbie Williams-stil. Att Beck har lirat med Josh Rouse och Ed Harcourt och Aimee Mann hörs, men influenserna kan lika gärna komma ifrån något glatt powepop-band på sjuttiotalet.

Musik som låter bäst i all sin enkelhet. Och trots att det egentligen inte är alls unikt kan Howie Beck mycket möjligt vara den som sätter Toronto på kartan. Även utanför hockeyrinken.

Gabriella Fäldt

BECOMING THE ARCHETYPE

Terminate Damnation

ADACUS/BORDER

Anlitar man Dan Seagrave för att måla omslaget betyder det tre saker:

1. Man får ett snyggt, passande omslag.
2. Bandet har bra smak.
3. Musiken kommer i 9 fall av 10 att vara riktigt bra.

Becoming the Archetypes nya album är döds av absolut bästa kvalitet, med all den

tyngd, hastighet och aggressivitet som krävs kombinerat med lite progg och hardcore kört genom en old school-blandare. Och på tal om hardcore så får man intrycket att medlemmarna lyssnar mer på det än på döds. Vilket om det stämmer känns befriande på något sätt.

Allting sitter där det ska på den här plattan – gitarrerna är feta, trummorna dundrar och sången är precis så bra som man alltid hoppas att döds-sång ska vara, men som den sällan är.

Mathias Skeppstedt

MARTIN BENTANCOURT

Ghettofavoriter 111.1 FM

SMILODON/BONNIERAMIGO

Martin har gjort en spektakulär skiva som är till hälften musik, till hälften radioteater.

Berättelsen som utspelas mellan låtarna handlar om en kufsig person vid namn Eddie Malandra, som driver en radiostation som heter just *Ghettofavoriter 111.1 FM*. Vi får följa med på en hisnande resa med Martin och Eddie i Rinkeby och de dras snart in i en härva med ett suspekt skivbolag. Bentancourt gör själv alla röster och det är en riktigt skojfrisk historia gjord på ett mycket annorlunda sätt. Att kombinera radioteater och musik kan tyckas djärvt för ett debutalbum men det här mina vänner, det här är inget att vara rädda för.

Martin Bentancourt släppte den energiska debutsingeln *Bländaren* redan år 2000 och den spelades flitigt i radion men glömdes bort då den inte hade något album att hittas på men nu finns den äntligen med på skivan. Andra singeln, *Första generationens svenne*, kom nyligen och har snurrat ganska mycket på ZTV och i radio. *Ghettofavoriter* är en annorlunda samling låtar där Martin både sjunger och rappar till tonerna av traditionell rapmusik, reggae och samba. Att det är sådan spännvidd på musiken gör att det aldrig blir enformigt och flera av låtarna är riktiga partyrökare. Det är överlag mycket medvetna texter som Martin spottar ur sig och i *En rapport från 2035* får vi oss en rejäl tankeställare om vad som kan hända om makthavarna får fortsätta styra med järnhänder. Just den låten spelade Martin med band i *Nyhetsmorgon* på TV4 häromstisens. Börjar han bli riktigt folkkär snart?

Henrik Lantz

BLACKMORE'S NIGHT

The Village Lanterne

SPV/PLAYGROUND

När gitarrguden för snart tio år sen överaskade med att köra medeltidsmusik med sin skönkvittrande partner Candice Night vid sin sida var vi många som trodde att det rörde sig om ett tillfälligt delirium.

Fem plattor senare fortsätter Blackmore's Night dock – och det är inte mycket som förändrats. De lirar medeltidsmusik (även om Ritchie hellre vill benämna det "renäsansrock med mycket folk- och balladinfluenser") och jag håller fast vid att det är galenskap. Emellanåt visas prov på riktigt fina låtar som *Mond Tanze/Child in Time* och den suggestiva *World of Stone* men det hjälps icke. Ponerat du leker "Vem ska bort" av Deep Purple, Rainbow och Blackmore's Night. Tveklöst en förutsägbart lek.

Roger Bengtsson

CHRIS BROKAW

Incredible Love

ACUARELA/DOTSHOPSE

Chris Brokaw är lite av en ikon i världen av alternativ pop och rock och har varit med länge. Och visst, med tanke på att han har ett speciellt handlag med gitarr och arr, det känns som att han mejslat ut inte bara ett, utan flera sound som han gjort eller vill göra till sina. På *Incredible Love* känns själva melodierna ofta enkla, ofta baserade på få och enkla ackord och toner, men sång och gitarrspel är mer avigt och flyhänt. Kan man annat än älska den akustiskt

överladdade, närmast kaotiska ordning som heter *Move*? Lika mycket av sockret från det amerikanskt alternativa som sältan av modern brittisk new wave. Hade det inte varit för ett par riktigt trista magplask är *Incredible Love* en platta som på samma gång kan vara till brädden full av skört bräcklig virtuositet, men också uppvisa en styrka som slår genom väggar, gips och betong.

Det finns något hos Chris Brokaw jag inte kan låta bli att gilla. Bara allt kunde hållas samman bättre, bara de förekommande bitar av tristess skalas bort, finns det inget hinder att älska Chris Brokaw.

Magnus Sjöberg

ERIC BURDON

Soul of a Man

SPV/PLAYGROUND

Det borde nästan vara lag på att artister som envisas med att hålla igång karriären i pensionsåldern ska ge ut nytt material då och då. Att kуска runt och endast spela sina 40 år gamla popdängor, en gång tonårsfrustande och nerviga, nu omstöpta i dansbandskostym, borde vara i det närmsta straffbart (alltför många tragiska exempel gick att se i SVT:s serie *Sixties*). Eric Burdon tillhör dock inte dem. Han är förhållandevis duktig på att ge ut nya plattor. *Soul of a Man* är dock inget nyskrivet material utan Burdons versioner av gamla blueslåtar. Det vill säga, det album alla gamla rävar gör förr eller senare. Burdon har tagit New Orleans-tragedin som ursäkt för att släppa plattan. Det här är hans sätt att hylla staden och de bluesångare som influerat honom genom åren.

Här finns låtar som Leadbelly och Blind Willie Johnson gjort odödliga, här dock ofta omstöpta eller omskrivna, dock inte till det bättre. Bakom sig har Burdon en hel orkester och körsångerskor och framför sig sitter någon idiot till producent som med det polerade ljudet ger låtarna dödsstöt. Produktionen är helt fantasilös. Varend ton hörs kristallklart, allt är perfekt tillrättat helt utan nerv. Burdon skulle behöva någon som Jack White bakom mixerbordet. För när det här gånget blåste dammet av de gamla blueslåtarna försvann även Walter Benjamins idé om aura. Men visst kommer många medelåldersrumpor digga till den här plattan, för Burdon är ju ändå Burdon. Och pipan har han kvar.

Annica Henriksson

ISOBEL CAMPBELL & MARK LANEGAN

Ballad of the Broken Seas

V2/BONNIERAMIGO

Två namn som jag inte i mina vildaste drömmar trodde jag skulle höra på samma platta har slagit sina påsar ihop. Campbell – en gång cellist och skogsrächanteuse i Belle & Sebastian – möter whiskeyrösten Lanegan – en gång långhår i Screaming Trees. Det blir väldigt mycket skönheten möter odjuret och jag måste erkänna att jag kände mig skeptisk. Men, jag är tvungen att kapitulera, det udda paret har gjort en riktigt njutbar platta.

The False Husband låter som en Lee & Nancy-duett i Angelo Badalamenti-tapping, komplett med den Duane Eddy-ekande gitarrtvingen från *Twin Peaks Theme* och Campbells älvaröst istället för Julee Cruise. På *Ballad of the Broken Seas* har Lanegan klivit in i Nick Cave-kostymen och verkar ha lånat uttrycket "we fucked up the sun" av densamme. Här finns även en farlig version av Hank Williams *Ramblin' Man* där Lanegan morrar som en riktig hellraiser, Campbell visksjunger till pisksnärtar och ett skitigt beat som taget från någon billig sylta i Louisiana. Sexigt så det förslår.

Annica Henriksson

CAT POWER

The Greatest

MATADOR/PLAYGROUND

Likt sirenerna som med sin förtrollade sång lockade sjömän i fördärvet har nog

Chan Marshall fångat in mången lyssnare i sitt nät. Hennes stämma är förförisk som Rebecca Törnqvists och röktigt sexig som Niccos. Jag kan tänka mig att det bara behövs en blick från Marshall för att få en man att glömma vem han är och vart han är på väg, precis som sjömännen som gick på grund i den grekiska mytologin. *The Greatest* är hennes sjunde album, inspelat i en studio så legendarisk att den får rocksnobbar att dregla (Ardent Studios). Till sin hjälp har hon några – även de legendariska – soulmusiker som ger ett dammig groove till Marshalls melodier. I det vackra och melankoliska titelpåret berättar Marshall historien om boxaren som ville nå toppen. Och boxarlåtar har en tendens att bli fantastiska (tänk Dylan, Simon & Garfunkel och Morrissey).

The Greatest är en tillbakalutad och mognare platta, vilket är både på gott och ont. Kanske kan hon nå den publik som har Norah Jones i hyllan. Men det är just när det blir för mycket av Jones sömniga vuxenpop som jag börjar undra vad fan hon håller på med.

Annica Henriksson

CLEARLAKE

Amber

DOMINO/PLAYGROUND

Clearlake kommer från den brittiska partystaden Brighton och *Amber*, som är deras tredje album, är deras partyalbum. I början av kvällen är jag som vanligt förväntansfull och peppad och plattan börjar bra med öppningsspåret *No Kind of Life*. De bländande Sloan-körerna flyter över i munspeelsrockaren *Neon* och Jason Pegg sjunger "Something wonderful will happen tonight". Så långt tror jag han har rätt men sen tappar festen fart. Senare på skivan finns ett par drivna gitarrlåtar som *I Hate it That I Got What I Wanted* och Ride-inspirerade *Far Away* men några spår är också käcka på gränsen till irriterande som sextiotalsförten *Finally Free*.

Tolfta och sista låten heter passande nog *It's Getting Light Outside*. Partyt är över för den här gången och det var dessvärre lite trist emellanåt. Jag somnade till och med en stund där på morgonen, i näst sista låten *Dreamt That You Died*.

När jag dagen efter, med lätt huvudvärk, tänker tillbaka på min utekväll med Clearlake känns det mest som vilken fredagskväll som helst. Det var väl okej men inget man kommer minnas om några månader.

Isac Nordgren

COSMIC BALLROOM

Your Drug of Choice

ROASTING HOUSE/PLAYGROUND

Kent. Så där ja, då var det sagt, då kan vi börja snacka om Cosmic Ballroom. För utöver deras gemensamma hemstad återstår inga likheter banden emellan.

Cosmic Ballroom spelar en högoktanig rock'n'roll som svenska band verkar ha patet på för tillfället. Men det som gör att de sticker ut lite mer är de oerhörda melodierna, tempot och energin. För medan Hellacopters kört fast i något slags mellantempo-ZZ Top-land och Backyard Babies mest vill se bra ut så rockar Cosmic Ballroom loss på sin tredje platta som om deras liv verkligen hängde på det.

De har nu tre leadsångare och det tillsammans med körsången som sitter som en sportmössa i varje låt har tagit ut dem ännu ett snäpp på deras väg mot odödlighet.

Mathias Skeppstedt

DAN VIKTOR

Mitt hjärtas monster

POP.MATE/SONYBMG

Dan Viktor brukar kunna dyka upp i många sammanhang när det gäller modern svensk visa, speciellt den västkustska. Och om man undrar varför han är så ofta förekommande, borde *Mitt hjärtas monster* kunna ge en

förklaring. För på något sätt har Dan Viktor tagit avstamp i det som blev av hela genren i början/mitten av nittiotalet och faktiskt försökt och lyckats ta allt vidare en liten bit. Emellanåt här kan det dock bli lite väl mycket av flirt med rätt basic rockmusik, men det är ändå Kent Norberg som producerat. Och där allt flyter ihop blir det riktigt, riktigt bra. Lite mörk emellanåt, men både så personligt hållen och allmängiltigt att det aldrig blir ett problem.

Magnus Sjöberg

RAY DAVIES

Other People's Lives

V2/BONNIERAMIGO

Redan under The Kinks uppgång och formtopp under senare hälften av 1960-talet fanns det något nästan lite osmakligt voyeuristiskt över Ray Davies betraktelser av England. Brittoppens gudfader i all ära, lärjungar som Blur och Pulp hade i alla fall en smula empati i sina brittiska dystopier. Davies, å sin sida, framstår som mobboffret som blev popstjärna och nu utmärt sin hämnd; illvillig och lömsk, ja, ibland nästan elak. På tidiga The Kinks-klassiker som *Village Green Preservation Society* var låtarna så bra att det gick att förlåta hans värsta cynismer. När mästerverkens tid numer är historia och med Davies nya soloplatta i skivspelaren, den i högsta grad medelmåttiga *Other People's Lives*, är det desto svårare. Topparna när knappt upp till tidigare singelbaksidor och bottarna – inte minst crazyboogien *Stand Up Comic* – gapar som avgrunder av självbelåtna samtids-skildringar på jakt efter en bra melodi. "Behind front doors/people think that they can hide", surar han i *Next Door Neighbour*. Inte från Davies, i alla fall.

Dan Andersson

DELTAHEAD

Deltahead

PEACE&JUNK&DRUMS/BONNIERAMIGO

Med tydliga rötter i rockabillyn och den stökiga deltabluesen och dess moderna variant som Jon Spencer utvecklat i många år nu brötar duon Deltahead på rejält. Stor baskagge, ståbas, slidegitarr och skriksång utgör byggstenarna som rucklet vilar på. Och visst svajar och gnisslar det, men innan det faller till marken har många fester avhandlats inom dess väggar. Förresten, "hitlåten" heter *Don't Move to Finland*.

Gary Landström

DÉVICS

Push the Heart

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

Lite kul när en ny bekantskap minner om gamla. Speciellt när det sker i en positiv mening. Dévics är en duo bestående av Sara Lov och Dustin O'Halloran, ursprungligen från Los Angeles. Den första tanken jag får när jag lyssnar till Dévics, till spår som *Lie to Me* och *Salty Seas*, är att det här har jag hört förr. Det har jag dock inte, men det finns ett själsligt samröre med andra ikoner. Heidi Berry. Dead Can Dance. Ani DiFranco. Det svävande, spröda, vackra. Det enkla gjort genialt, där två relativt självklara strofer drar i varandra, töjer varandra, berikar och nöter ut varandra – syntes som dialektik. Skönhet och skörhet i symbios. Bortsett från ett par lite väl trädiga spår finns ingen anledning till att inte Dévics borde porla i var människas öra under våren.

Magnus Sjöberg

CARA DILLON

After the Morning

ROUGH TRADE/BORDER

Älska eller hata. En kliché, visst – men det är reaktionen de flesta artister eftersträvar. Likgiltighet är det största misslyckandet och en axelryckning värre än den grävsta sågning jämsn med fotknölnarna. Från The Smiths till The Hidden Cameras och Antony & The Johnsons, etiketten Rough Trade har genom åren varit sällsynt duktiga på att

hitta artister som söker, ja, nästan lever på just den polariseringen. Var den 30-åriga irländska sångerskan och låtskrivaren Cara Dillon passar in i sammanhanget är ett mysterium. Hon är som hämtad ur en amerikansk ungdomsserie. Inte huvudpersonen, givetvis, snarare väpet med gitarren i samma trappuppgång eller studentkorridor – tänk Jennifer Love Hewitt – som skriver känslosamma låtar som spelas antingen över gråtmilda montage eller på något kafé där gänget samlas för att se eftertänksamma ut. Man borde hata det. Men det går bara inte annat än att rycka på axlarna.

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER

Songs to Break God's Heart. Vol 1

ACUARELA/DOTSHOP.SE

Lilla spanska bolaget Acurela har samlat sin brokiga skara artister på denna platta. Här finns bland annat skotska The Zephyrs, Xiu Xiu, Darren Hayman från Hefner, kanadensiska bandet P:ano, This Song Is A Mess But So Am I, några ledna singer/songwriters som Burd Early och The Secret Society och lite jazz från 12Twelve. Samlingen känns mest som en informations- eller reklamplatta för Acurela. En branchskiva med andra ord.

Någon annan röd tråd finns inte. Och jag tror inte att guds hjärta kommer gå sönder av överblivna låtar och alternativa mixar. Ja, det ska vara av Will Oldham-gnälliga The Strugglers *Dancing Song* i så fall.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

We Are Bevlar 2 – Bevlar & Bevlar User 2005

BEVLAR USER

Ett för mig okänt Lund-stationerat bolag vid namn Bevlar har själva summerat året med sina bästa släpp. Det handlar uteslutande om elektroniska tongångar, från electro-poppiga Kasette och japanpopen On An Ocean Amp till regelrätt house från The Adjuster.

Dadacias remix av Cryo & Checkpoint Charlies *Resources*, en underhållande Teenage Mutant Ninja Turtles-doftande historia, och ovan nämnda On An Ocean Amp är behållningen. I övrigt är klimatet för kyligt för mig. Men ni kan döma själva, Bevlar ägnar sig nämligen åt att sprida gratismusik, varför hela denna samling finns att tanka hem från internet.

Christian Thunarf

DUB TRACTOR

Hideout

CITY CENTRE OFFICES/DOTSHOP.SE

Dansken Anders Remmer är mannen bakom aliaset Dub Tractor. Givetvis har han i linje med sitt artistnamn använt sig en hel del av filter, ekon och knastrande ljud för att ge musiken en dubbig inramning. Produktionsmässigt finns inget att klaga på. Det låter bra. Synd bara att musiken är ett sånt stort vitt sömnpiller. City Centre Offices tar sina omvägar långs insomnings-elektronikan då och då. Den här gången är det dags igen. De som tyckte att Boards of Canadas senaste skiva var sömnig borde lyssna på den här. Efteråt kan de gå på rejv eller gym till skottarna i Boards of Canada eftersom de framstår som rena vitamininjektionen.

Mats Almegård

EDITH

Merely Daydreams

BONNIERAMIGO

Musiken föddes i ett känsломässigt kaos när Edith som 17-åring hamnade i en amerikansk mormonfamilj. Idag är hon 24 men av skivebuten att döma fortfarande vemodig och melankolisk.

Merely Daydreams är en samling finstämda, brutna och olyckliga låtar. Texterna är mörka men lätta att identifiera sig med. Den som en gång varit ung och på något sätt bedrövad förstår precis. Edith

sjunger rakt och ärligt, sätter musik till sina innersta tankar och funderingar. Lyssnaren blir för en stund den unga människans psykolog. Musikaliskt är det likt Anna Ternheim, Frida Hyvönen och Nina Perssons soloprojekt A Camp. Samtidigt är det svårt att jämföra Edith med någon annan eftersom få är förunnade den berättarteknik hon använder i sina låtar. Det är framförallt texterna som gör *Merely Daydreams* till en unik produktion. Utan musiken hade det förstås inte blivit någon skiva, men en gripande diktsamling sällsynt vacker poesi.

Gabriella Fäldt

THE ELECTED

Sun, Sun, Sun

SUB POP/BORDER

Samtidigt som Rilo Kileys sångerska Jenny Lewis ger ut sitt debutalbum (med en fantastisk Traveling Wilburys-cover!) släpper Blake Sennett album nummer två från sidoprojektet The Elected. Sennett har skrivit och spelat in låtarna under Rilo Kileys långa turné och man kan tycka att stressen och det tröttsamma livet på vägarna borde resulterat i en mörkare och mer splittrad skiva än *Me First*, men det är precis tvärtom. Medan det på debuten fanns låtar som lät ensliga och klagande som en tågvisla ekandes i präriemarken verkar det som om solen äntligen gått upp över horisonten på det nya albumet. Sennetts berättelser är fortfarande vackert modstulna men någonstans i mörkret finns en ljuskälla.

Inledande *Clouds Parting* (8:14 a.m.) säger egentligen allt: "I realise why I cannot fly/said the bird with the broken wing/though my lift is gone my voice is strong/and I can still sing". Den här gången har man struntat i återhållsamheten och låtit musiken blomma ut i alla möjliga riktningar – dock fortfarande med countryn och västkustspopen som grund. En väsentlig förändring är att Blake Sennett även gett sin väna Elliott Smith-stämman större svängrum. I souliga *Did Me Good* bröstar han upp sig som en hel karl medan det kraftfulla vibratot i *Biggest Star* ligger väldigt nära Jeff Buckley. Han har just sagt att det är livespelningarna som tvingat honom att höja rösten. Förmodligen är det även turnerandets rotlöshet som bidragit till att låtarna ofta handlar om en önskan att bege sig till eller bort från den plats man befinner sig på. Hemmet är något som hela tiden återkommer i låtarna.

Man skulle kunna säga att The Elected nu, åtminstone musikaliskt, hittat hem. *Sun, Sun, Sun* är ett närmast perfekt popalbum.

Annica Henriksson

EMERY

The Question

ABACUS/BORDER

Jag har aldrig varit något stort fan av emotionell USA-rock. Lite känsliga riff, lite öm sång som sedan möts av motsatsen. Men Emery får mig att ändå spärra upp öronen en gång extra. De vågar sig på att vara lite mer progressiva än vad som är brukligt. Lite intressanta ljud, gnissel och lekar med rytmer. Dessutom har Toby Morrell en fin sångröst som även kan skrika till. Så visst, det finns en del gött att hämta här. Men främst kommer jag på mig att undra över när genrens mästare Glassjaw kommer att dunka upp något nytt.

Mikael Barani

ERAST

Cyberpunk

LABORATORY INSTINCT/DOTSHOP.SE

Vad Nika Machaidze gör på kvällarna (förutom musik) är rätt uppenbart efter att ha lyssnat på *Cyberpunk*. Hela skivan är nämligen utformad som ett tänkt dataspel. Men det är inga käck Commodore 64-slingor eller Gameboy-musik Macahidze gör. Nej, det handlar snarare om en lounge-

indränkt elektronika som ofta tippar över i drum'n'bass-rytmer. Framträdande är också de fanfarliknade melodierna som i bästa fall kan framhållas som Mozarts influens på modern dansmusik. Resultatet är en ostig samling låtar som inte får mig att vilja greppa kontrollerna och kasta mig in i något dataspel. Det låter alldeles för trist.

Mats Almegård

FATAL SMILE

Neo Natural Freaks

GMR MUSIC/BORDER

Okej, jag erkänner direkt att det är luftgittarrvarning lite här och där. Inte minst gäller det singelspåret *Learn – Love – Hate* som tveklöst är skivans bästa låt. Fast denna typ av traditionell hårdrock gör sig bäst på blandbanden (ja, ja bland-CD:s då) för det blir aldrig så värst spännande efter några lyssningar. *Neo Natural Freaks* är absolut ingen dålig skiva – bara inte tillräckligt bra.

Roger Bengtsson

FIELD MUSIC

Field Music

MEMPHIS INDUSTRIES/BONNIERAMIGO

Brittiska Field Music är så där underbart kostiga som bara brittiska band kan vara. Texterna och musiken är antagligen påkomna medan bandet åkte runt i en gigantisk valnöt, lyssnade på Love och såg på Monthy Pytons flygande cirkus. Det är avigt, poppig och rytmiskt. Bandnamnet är träffsäkert nära de aktiviteter som funkarna tillsammans med musiken om man vill leka soundtrack. Jag syftar då på att springa omkring barfota på gröna gräsfält i sommarsolen. Det får vi i vårt fall vänta på en stund här uppe i den snöiga Norden. Nu får vi nöja oss med musiken och en påse med valnötter.

Mikael Barani

FILM SCHOOL

Film School

BEGGARS BANQUET/PLAYGROUND

Årets hittills trevligaste överraskning kommer från San Francisco och stavas Film School. Med blicken starkt fokuserad på The Cure är missionen att ge och ta från det mesta och bästa av nämnda depprockare. Sångaren Krayg Burton tenderar precis som en ung Robert Smith att låta lite småförkyld. Lyssna bara på *Breet* och framförallt 11:11 och hör de slående likheterna.

En stark egenskap är blandningen mellan gammalt och nytt. Keyboard- och gitarmattor skvallrar om en kärlek även till tyngre Cure-alster som *Disintegration*, som i *Sick of the Shame*.

Film School står helt klart på rätt sida av gränsen mellan skamlös stöld och hängiven hyllning. Baklängeseffekter är frekvent förekommande och de snygga gitarrväggarna utgör en stabil grund för en ganska säregen, ständigt växande pop. Om Robert Smith planerar framtida låtskrivande borde han kanske söka till filmskolan för lite fräscha tips.

Christian Thunarf

FIREBALL MINISTRY

Their Rock Is Not Our Rock

CENTURY MEDIA/BORDER

Att svängig riffbaserad hård rock'n'roll fortfarande kan göras variationsrik är en gåta. Bas, gitarr, trummor och sång och ett knippe distade toner har vi ju redan hört i det oändliga, men ändå. Fireball Ministry från LA har knäpat ihop tio låtar som lär tilltala fans av Black Label Society och Ozzy. Och även om det då och då känns lite väl bekant klarar de sig med hedern i behåll.

Roger Bengtsson

FIVE DEEZ

Kommunicator

RAPTOR/PLAYGROUND

Fat Jon funderade på hur det skulle låta om ett meddelande från yttre rymden kom till oss jordbor i form av en rap-skiva. Sedan samlade han sina polare Pase Rock, Sonic

och Kyle David för att försöka efterlikna sin vision. Faktum är att jag tror de lyckats. Det låter som trassliga rymdsignaler som slukas upp av ett stapplande beat och en ström av röster som formligen väller över mig när jag lyssnar. Inget rakt och enkelt hiphop-album alltså, utan något mer.

Det enda negativa man kan säga är väl att utomjordingarna signalerar på samma frekvens hela tiden. Låtarna flyter ihop och man är inte helt säker på var man befinner sig efter en stund. Men å andra sidan är det här en skiva där det inte gör något. Och vem har påstått att vi ska förstå alla frekvenser från rymden till hundra procent?

Mats Almegård

FRANSKA TRION

Gnistorna frestade oss

FRANSKA SKIVOR

I början av nittioalet sände SVT en sak där Bruno K Öijer läste sin skruvade poesi kompad av Fläskkvartetten. Det var märkligt. Inte så att jag kunde avgöra om det var bra eller dåligt, utan bara märkligt; hela konceptet, både toner och text gick liksom bortom termer av bra eller dåligt. Precis samma känsla får jag av Franska Trion. För jag vet heller inte om jag kan ta dem på allvar eller inte. Ett par av låtarna innehåller så märkliga utspel, stötvis, hastigt, med innehåll som lika gärna kunde vara seriöst som plog. Å andra sidan kan man ju spela, även om en del av de aviga arrangemangen ibland kommer väl nära fusionsjazz för att jag ska känna beundran för med än tekniken och drivet.

När det är konkret, kan det svänga hejdlöst, andra gånger känns det bara förvirrande. Precis som om Öijer och Fläskkvartetten gick bortom det bra eller dåliga är frågan om Franska Trion kan tas på allvar eller inte kanske felställd. Däremot vet jag ännu inte vilken fråga som är adekvat.

Magnus Sjöberg

FUELHEAD

Fuelhead

PLUGGED/MD

Det krävs en del för att hårdrock ska hålla. Stigar med fallgropar är otaliga och Uddevalla-sönerna i Fuelhead lyckas undvika en del av dessa. Men emellanåt trampar de snett, hamnar i småhål och låter väl traditionellt hårdrockiga. Synd, för på sina ställen är deras debut småhyfsad. *I See Right Through You* har ett drivigt riff, så även *If I Die* – men ibland låter det som sagt väl stationärt. Lite för svensk, om man får damma av ett sådant adjektiv...

Niklas Simonsson

GOSSIP

Standing in the Way of Control

LADO/BORDER

Utan sitt oerhört dansanta groove vore Gossip ännu ett dussinband som vill så mycket men lyckas med så lite. Men just detta ibland oroliga groove mitt i dess dansvänliga skrammelpop gör hela bandet värt att ta på allvar.

Visst är sångerskan Beths röst bra och själfull och allt det där som vi recensenter blir till oss i brallan av, men jag tycker ändå inte att den gör så där värst mycket åt deras sound. Hade nästan föredragit att sångsatsen varit lite sämre – lite rasp och lite mer jävlar naggade som kanske ibland gjorde att rösten sprack till lite hade höjt Gossip ännu ett snäpp i mina ögon.

Bandets nya alster är lite mindre punkigt och direkt än deras andra plattor och lite lugnare och mer kontrollerat. Det är ett steg i rätt riktning på ett sätt, men jag känner ändå att jag hellre hade sett att de stod kvar och stampade på samma ställe. Jag vet att strider mot allt jag tror på vad gäller musik, men i just det här fallet hade det funkat om de bara hade vässat sitt uttryck lite och kanske till och med gjort det lite hårdare.

Men visst är det en bra och dansant platta, även om jag kanske väntat mig något mer.

Mathias Skeppstedt

ADAM GREEN

Jacket Full of Danger

ROUGH TRADE/BORDER

Tidigare Moldy Peaches-medlemmen och antifolkaktivisten Adam Green fortsätter att ihärdigt visa upp sina bästa och absolut sämsta sidor. En tredjedel fria associationer som suggererar de mest fantastiska scenarier, en tredjedel tröttsam Tourettes-patient med underlivsfixering och en tredjedel näringsfattig utfyllnad – fjärde albumet *Jacket Full of Danger* sällar sig till raden av halvmesyrer. Musikaliskt är den ett tvärsnitt av hans tre tidigare plattor. De insmickrande men effektiva gitarr- och stråkararrangemangen från *Friends of Mine* är tillbaka, liksom hans mindre njutbara försök att rocka loss på *Gemstones*.

En oväntad men lyckad nyhet är musikalifirtarna, som *Hollywood Bowl*, där hans Mr Bean-baryton äntligen ges fullt spelrum. Alla hårda ord till trots, Green är begåvad och har skrivit säkert en hel platta av idel topplåtar. Spridda över fyra album, tyvärr, men å andra sidan skulle en smakfull samling mycket väl kunna bli en fullträff.

Dan Andersson

THE HERBALISER

Fabric Live 26

FABRIC/BORDER

The Herbalisers senaste "riktiga" skiva *Take London* var en rätt sömnig historia. Så det är inte utan tveksamhet jag stoppar in deras mix-CD i skivspelaren. Men Fabric-serien är å andra sidan en garant för god kvalitet, hur snabbt de löpande banden än rullar.

Skönt nog är det Fabric-stämpeln man bör gå på. För det här är en riktigt tajt och bra mix-CD. Soul och hiphop styckas upp, mals ihop och får fart på vilken crowd som helst. Mixarna sitter som en smäck och låt efter låt avlöser med bra musik. Högdpunkterna står väl Jackson 5 (!), Diplo och RJD2 för, men bry dig inte om det. Låt skivan spinna.

Mats Almegård

HONEYHANDER

Woolly Mannerisms

RELEASE THE BATS

Honeyhander ambulerar från Rhode Island med sitt musikmonster uppfött på lika delar noise, drömsk pop, industrirock, punk och electronica. Vince & Justin, alias The Kinky Wizards från filmen *High Fidelity*, är nog den närmaste referensen jag kan hitta. Och då är vi bara halvvägs framme.

Någonstans påminner sångrösten om en skruvad Marilyn Manson, särskilt i *Professional Poise*. Hela tiden som en blandning mellan spoken word och sång, dränkt i mer distorsion än självaste The Jesus & Mary Chain.

Besvärligt måhända, men jag upplever någon form av masochistisk njutning av Honeyhanders imponerande debut-EP. I paradnumret *Our Connoisseurs are Feeders*, remixad av Pleasure Horse, tror jag att ljudvallen kan ha brutits. Jag vet inte om jag känner skräck eller förtjusning, förmodligen båda – men det är sekundärt.

Christian Thunarb

INFRA SOUND

Out of Order

VERSITY/PLAYGROUND

Om det fanns en genre som kan beskrivas som klassisk garage-rock från skitiga industristäder så skulle Infrasound vara det främsta typexemplet. Det handlar om musik född i brittiska Leeds med influenser från såväl Joy Division som Black Rebel Motorcycle Club.

Inte revolutionerande – men vem har sagt att det alltid måste vara det? *Out of Order* är en helt klart en schysst rock-

platta, med alla ingredienser. Råheten och soundet, men framförallt viljan och glöden. Texterna kunde varit bättre. *Deer Hunter* och *Animal Man* känns aningen banala och infriar myten om att rockmusik är substanslös. Men, det här är långt ifrån ett album utan innehåll. Det är inte svårt att ta till sig, såvida man inte är rädd för lite skit under naglarna, revor i jeansen och några skrämor i hjärtat.

Gabriella Fäldt

JAHEIM

Ghetto Classics

WARNER

Här är ännu ett tappert försök från begävade sångaren Jaheim att nå upp till nästa nivå i r'n'b-gamet. Tyvärr försvinner *Ghetto Classics* förbi ganska obemärkt. Jadakiss gästar på ett spår men annars rullar det på i känd hjärta/smråta-genre med allt vad det innebär av förutsägbarhet i text, sång och musik. Snyggt, proffsigt men alldeles för könlöst med tanke på att han faktiskt försöker beröra ett väldigt åtkomligt känslöregister hos lyssnaren.

Gary Landström

JACK JOHNSON

Sing-a-Longs and Lullabies for the Film

Curious George

BRUSHFIRE/UNIVERSAL

Ett minst sagt ovanligt album – musiken till den amerikanska filmen om Nicke Nyfiken. Musiken står den före detta professionelle surfaren Jack Johnson. Inte de normala referensramarna, inte ens vad gäller soundtracks. Men plattan är ganska smärtlövlig, tillbakalutad och inställsam. För de dagarna man är på det humöret. På sina ställen inte helt olika Ben Harper (som av en händelse gästar på ett av spårerna). Och *Sing-a-Longs and Lullabies for the Film Curious George* lyckas även väcka lusten att gräva sig djupare i Johnsons backkatalog. Inte illa för en tecknad apa...

Niklas Simonsson

KASHH

Presents...Big City Mixdown Vol. 1

EGGETUTGIVET

Atleter äter en banan innan de ska iväg till gymmet. Krogeljon sveper Red Bull blandat med vodka innan de ska ut på krogen. Metoderna för att få den där extra energiknuffen är olika. När Kashh ger ut mixskivan *Big City Mixdown Vol. 1* kan den inte annat än beskrivas som ett energiknippe. Där Dizzie Rascal öppnade ögonen för många fortsätter Kashh framåt i ett högt tempo då den engelska hiphop-avarten grime presenteras. Bland artister som för den svenska publiken kan vara okända märks även de mer etablerade grimeartister som Crazy Titch och Lethal Bizzle. Samtidigt vittnar *Big City Mixdown* om en god förmåga att göra egna remixar – där Bossmans *Bongo Eyes*, i denna version spelad baklänges, främst fångade min uppmärksamhet och riskerar inbjuda alla instrumental-junkies till dans.

När Fjärde Världens rappare Tom Piha lanserar sin svenska tappning av grime under täcknamnet Max Peezey kommer Kashhs blandning därför som en välbehövlig referensram och motvikt till hur det låter när de ursprungliga aktörerna får tala (läs: skrika, rabbla). Inget för dig med hjärtproblem och inte heller den skiva du vilat ut dig till, men sannerligen ett givet val för klubbkvällens uppvärmning.

Erik Hjortek

KATIE GOES TO TOKYO

Katie Goes to Tokyo

TAP YOUR FEET/VZ

En debutplatta som redan startat en mindre hype och hamnat på diverse kvällsisars topplistor. Tyvärr är kvaliteten inte riktigt god nog att rättfärdiga eller leva upp till sådant förhandssnack.

Bakom namnet står Kathrine Bergström, som tidigare sjungit i bland annat Backfish.

Hon lutar sig mestadels aningen för mycket mot en klassisk singer/songwriter-tradition. För hur vacker den än kan vara blir det ibland småtrist, speciellt när det inte varieras tillräckligt. Något Katie Goes to Tokyo hade behövt. För när det blommar ut i fulländad pop, som i *The Girl Who Ruined Your World*, är det riktigt trevligt. Mer av den varan så hade vi kunde snacka allvar. Nu räcker det dock inte hela vägen – inte ens förre Popsicle-medlemmen Fredrik Norberg, som är en av flera gäster, gör det hela mer intressant.

Niklas Simonsson

THE KID

La Société Nouvelle

HYBRIS/BORDER

Det är otroligt vad som frodas i de mörka småländska skogarna. Som The Kids sångerska Mary-Anne med en röst som berör långt in i ryggmärgen. Musiken är precis som skogen, mörk och snärig, med oväntade och plötsliga elektroniska avkrokar.

Disco och synt, Joy Division och New Order. Sammanfogat och inramat av ett högst eget sound. Det är ingen enkel uppgift att beskriva *La Société Nouvelle*, det krävs många underliga och flummiga termer. Och, ändå kommer det inte att ge en rättvis bild. Enda sättet är att själv placera skivan i stereon. Men, det är inte säkert att det ens då uppstår någon klar bild av vad The Kid egentligen låter som.

En lathund kan vara att lyssna på spår fyra, *Head of Psychos*, vilket både via titel och innehåll ger klara ledtrådar in i The Kids förmodligen helgalna värld. Jag tror att jag gillar vad jag hör, men är samtidigt inte övertygad om vad jag hör. *La Société Nouvelle* gör mig förvirrad, men i sammanhanget är det en känsla jag faktiskt trivs med.

Gabriella Fäldt

KULLRUSK

Spring Spring Spring Spring Spring

MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

Jonas Kullhammars och Per "Ruskträsk" Johanssons projekt Kullrusk kom med en av de mest intressanta plattorna i jazzgenren för ett par år sedan. Precis som då varvades jazz med en uppsjö andra element, både identifierbara och annat, mer svåråtkomligt. Både genom traditionellt och uppfinande ljud lyckades de emellanåt skapa sound och sväng som lika gärna kunnat vara tidlöst som otänkbart nytänkande. De lyckas den här gången också bättre att inte falla in i fusionslandskap som bara trampar vatten, utan hittar hela tiden ut från den kontext där det lika gärna kunnat fastna i malande, molande svårtillgängligt stampande. Liksom bra modern dansmusik hittar *Spring Spring Spring Spring Spring* ett sätt att vara monoton på ett dynamiskt sätt där det är påkallat och drar iväg på okända färder där det krävs.

Magnus Sjöberg

LAS PALMAS

Utvalda demolåtar 2002-2004

EDENBORG/VERTIGO

Utan häftiga alias och den smått obligatoriska kaxigheten utgör duon Las Palmas ett skönt avbrott i hiphopsverige. De kommer nu med, som namnet antyder, en samling utvalda låtar från deras tre tidigare demos. Det är en ganska ojämn historia och en del låtar är ren trams men det finns också ett par guldkorn. Skivan innehåller 28 spår och man skulle kunna ha hoppat över ett par men låtar som *Spökskrivare*, *Bidragskungen* och *Missbruk beivras* får en direkt att glömma de mindre bra och sjunga med. Det är överlag ganska lättsamma texter med en stor portion humor som handlar om att "leva lågliv" som de själva kallar det. I *Här får man stå* får man ta del av Calle Thörn och Simon Gårdenfors sångtalanger och de låter som *Hej Domstol*-gänget i P3

när de gör humoristiska låtar med akustisk gitarr. Och de gör det bra.

Las Palmas kommer med ett nytt album i vår med helt nyproducerat material och det tror jag på starkt. Båda grabbarna har potentialen att göra något riktigt bra men hittills har de mest lattjat i studion känns det som. De har blivit ganska populära och omtalade på senaste tiden. Publikrekord på Rookie-scenen på Hultsfredsfestivalen i somras och diverse låtar spelades i P3 säger väl sitt.

Henrik Lantz

THE LAZY JUMPERS

Bad Luck

EL TORO

Det är inte ofta man hör talas om spanska rockband, speciellt inte sådana som företrädesvis spelar gammal hederlig rock, rockabilly och rhythm & blues. Men The Lazy Jumpers från Barcelona gör det. Och fastän man emellanåt riskerar att dras med till tristessens tassemarker lyckas de ändå ofta styra det tillbaka så att man inte somnar helt och hållet. Lite grann är det väl så att, precis som så många andra i genren, det inte bränner till förrän allt kan förmedlas från scen, live. Jag är övertygad att The Lazy Jumpers gör sig bäst i det formatet. Reducerade till CD-skiva räcker det inte.

Magnus Sjöberg

LD & THE NEW CRITICISM

Tragic Realism

DARLA/DOTSHOP.SE

Äpplet faller inte långt från trädet. Det är lätt att konstatera när den smäktande barytonrösten bakom flera av The Magnetic Fields *69 Love Songs*, LD Beghtol, album-debuterar med *Tragic Realism* tillsammans med kvartetten The New Criticism. Liksom Stephin Merritt står Beghtol med en benet upp till knäet i amerikansk country- och folktradition, medan det andra stampar takten på ett bödisco i New York. Förkärleken för syrliga avspisningar finns där också. Han till och med namedroppar sin bandkamrat i magsura *Apathy*, och låtar som *When We Dance* (at Joe Orton's Wedding) och *I've Got One Foot in the Grave and the Other on the Dance Floor* är klockrena Merrittismer. Tillsammans med två eller tre till är de också – med god marginal – skivans höjdpunkter. För medan förebilden bemästrar ett brett register av alla upptänkbara kärleksteman, fastnar Beghtol helt i att bitskt göra upp med gamla flammor. Underhållande i mindre doser men knappast tillräckligt för att råda bot på abstinensen efter nästa Merrittplatta.

Dan Andersson

LEGS DIAMOND

Diamonds Are Forever

AOR HEAVEN/SOUND POLLUTION

Desperat jakt efter en egen identitet får *Diamonds Are Forever* att spreta mellan knagglig AC/DC-rock – komplett med raspig Brian Johnson-stämma – brokig härmetall och inställsamt vaggande radiorock. Legs Diamond lär ha varit en beryktad bandit av något slag och trots att det i teorin är kul att läsa om beryktade brottslingar känns det i praktiken skönast när de sitter bakom lås och bom. Sak samma med denna dumma rock.

Roger Bengtsson

LITHANY

Lithany

DISCOURAGED/SOUND POLLUTION

Att inspireras av andra band och låta influenserna skina igenom är en sak – men det får inte gå för långt. Tyvärr gör Umeådebutanterna just detta lite väl mycket på sina ställen. Tool låter som Tool och sångaren Maynard James Keenan är på många sätt oefterhärmlig. Att därför försöka sig på just detta är att ge sig ut på väl hal is.

Överlag och i stort är dock plattan inte alls oäven – djärv till och med på vissa ställen – för att vara en debut. Men de nämnda

lånen drar ner det hela ett par hack. Bandet hade klarat sig skapligt utan dem, och får nu istället nöja sig med ett betydligt ljummare betyg.

Niklas Simonsson

LORD BELIAL*Nocturnal Beast*

REGAIN RECORDS

Lord Belial har ett släktträd som skulle få 20 år gamla band att rodna av skam, med en evigt skiftande line-up. Men nu har de i alla fall samlat ihop sig och spelat in sitt sjätte album. Och det är inte bara medlemmar som byts – även viss musikalisk inriktning har skiftats, nu till en mer luftigare och friare låtstruktur, med lugnare passager och till och med rena gitarrer på sina ställen. Tempot har också lugnats ner något även om trummorna fortfarande drar på med så mycket de har den mesta av tiden.

Men *Nocturnal Beast* är därför en jämnare och intressantare platta och en värdig uppföljare till *The Seal of Belial*.

Mathias Skeppstedt

THE LOVED ONES*Keep Your Heart*

FAT WRECK CHORDS/IMPORT

Green Days återkomst till de största scenerna sista året slog väl mer eller mindre ner som en bomb. Om det på nytt öppnat ögonen för den sortens musik vete fan – men emellanåt låter Philadelphia-trion The Loved Ones nämligen som ett Green Day spelandes i de betydligt lägre divisionerna. Det är det positiva på debuten *Keep Your Heart*. I övrigt blandas det mesta från Bad Religion till Foo Fighters i en underlig sörja som inte smakar så vidare bra. Andraspåret *Breathe in* ger små förhoppningar, som dock snabbt grusas. Verkligen inget vidare...

Niklas Simonsson

LOVE IS ALL*Nine Times the Same Song*

WHAT'S YOUR RUPTURE?/BORDER

Love Is All är som honung med krossat glas i. De låter söta och rara samtidigt som de är vassa och osymmetriska. Ett band som man både hatar och älskar. På *Turn the Radio Off* klockar de in en av årets finaste poplåtar. Plötsligt är jag åtta år igen och springer i solskenet. Mina fötter avverkar det gröna gräset under mig. Underlaget övergår till sand och sedan till en brygga innan jag slänger mig ut i luften och landar i vattenytan som ser ut att vara gjord av gnistnytt diamanter.

Nine Times the Same Song är underbart naiv. Instrumenten skriker som om de vore på dagis och som tur är sover de också middag. Ibland vill jag nämligen säga åt dem att vara tysta, men oftast är de väldigt charmiga.

Mikael Barani

MATCHBOX ROMANCE*Voices*

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Trist. Kompetent. Låter bra. Okej produktion. Men ack, så trist. Måste det vara så här?

Jag får intrycket av att allt jag vill säga i den här recensionen har jag redan sagt i så många andra, ord för ord. Det är bra, men själlöst. Det rockar, men helt utan hjärta. Det är någon slags hissmusiks-mardröm ihopsnickrad av unga punkare som inte är arga på någonting, som inte vet varför de håller på som de gör och som egentligen bara vill tjäna pengar, köpa pool och träffa en snygg tjej.

Men visst, gillar man rocken som spelas på MTV och i den kommersiella radion så visst, kolla då upp den här skivan. Själv går jag hellre ut och tar en promenad...

Mathias Skeppstedt

MERRYGOLD*Chokin' on the Fat Cream*

CAPITOL

Första låten på Merrygolds debutalbum, *Lucky One*, ger onda aningar. Bakgrunds-skalet, den smått upphetsade Britney-kopian som viskar "lucky, lucky, lucky..." och de käckt schlagerinfluerade tongångarna. Musiken, en blandning av hårdrock och splittrad surfpop (men långt ifrån Beach Boys) eller för att sammanfatta, Lambretta möter In Flames.

Chokin' on the Fat Cream lämnar inga direkta spår. Musiken är visserligen ny, men inte nydanande. Det här är låtar som hörts förut, på vilket discodansgolv som helst. Eller för den delen, på någon topplista i de kommersiella radiokanalerna. Hade helt klart gått hem hos en samling fjortonåriga partybrudar med hemlangad alkohol och för mycket makeup eller ett gäng väninnor i övre medelåldern med längtan tillbaka till glättiga ungdomsdagar på någon varm paradiso. Och ja – de hade säkerligen fått stående ovationer från den kritiska idoljurnen, men i min uttagning blir det faktiskt tämligen låga poäng.

Gabriella Fäldt

MERZ*Loveheart*

GRÖNLAND/DOTSHOP.SE

Antagligen är Conrad Lamberts alias en referens till den gamle dadaisten och skräpsamlaren Kurt Schwitters. Men som namn på ett projekt som gör musik som den på *Loveheart* är den faktiskt inte helt klockren. Merz var ett uttryck Kurt Schwitters myntade som ett samlingsnamn på konst och poesi som han till stor del byggde av samlat skräp. Och skräpig, det är *Loveheart* verkligen inte. Nu är det inte heller välpolerat och överproducerat.

Faktum är att produktionen är rätt återhållen, och det är fint så. För det intressanta med Merz är inte hur många rattar i studion som vevats åt rätt håll. Här handlar det om låten med stort L. Conrad Lambert sjunger med glöd och patetik om fjärlar, vykort från mörka stjärnor och rum där cigaretterna glöder. *Postcard from a Dark Star* är underbar popmusik och det finns fler exempel. Men rakt igenom övertygar det ändå inte. Visst, för de som förälskat sig i Patrick Wolf och vill ha en mognare, stillsammare man i samma genre – de kommer att gråta floder till den här musiken. För oss andra är det bara att konstatera att det är en skiva som bjuder på ett par riktiga pärlor och på en del annat som inte engagerar hela vägen.

Mats Almegård

MONTAG MANIA*Piraya*

CDA

Montag Mania byter skepnad gång på gång. Att lyssna är som att uppleva som en musikalisk version av Kafkas *Processen*. Omvälvande och förvirrande men väldigt intressant.

Första intrycket är ett litet glädjerus. Låt nummer ett, Felipa påminner mycket om Manu Chao. Sydamerikanska influenser och härliga bossanova- och salsatoner som utlöser svängningar i höftpartierna. Men sedan sker en oväntad förvandling till vardagsnära Bo Kasper Orkester-låtar. Men processen är inte slut där.

Montag Mania återvänder till Sydamerika, vidare in i ett par extasfyllda psykedeliska trippar och sedan tillbaka till Svensson-livets varma ullsockor och te framför brasan.

Förmodligen är det bandets minst sagt brokiga bakgrund som färgat skivan i så många olika nyanser. Plattan är inspelad under tre års tid, i den kungliga huvudstaden, i Spanien, i Norrbotten och Peru. Det spretiga ger liv åt produktionen och gör att

man inte tröttnar. Överraskningsmomenten är många, men samtidigt är det svårt att hitta en helhet att fästa sig vid och därmed framkallar inte Montag Mania någon riktig manisk kärlek hos mig.

Gabriella Fäldt

MONTYS LOCO*Man Overboard*

NONS

Anja Bigrell och Marie Eklund har gjort ett par plattor och spelat som Montys Loco i rätt många år nu (jag gjorde en artikel om dem i Groove 2001), kanske är det dags för något av ett genombrott med *Man Overboard*? Deras vackra singer/songwriter-vispop är lyssningsvänlig och njutbar utan att få folk att svimma av hänförelse. Framförallt Anjas sångröst är väldigt modern och gångbar, jag förstår att duon fått turnera med Anna Ternheim. Något bestående avtryck i den svenska musikhistorien har de ännu inte åstadkommit, men förmodligen ligger det stora saker i framtiden om de fortsätter mejsla ut sin sårat.

Gary Landström

MR BROWN*Mellan tre ögon med Mr Brown*

TRANSUBSTANS/BORDER

Mr Brown släppte ursprungligen den här skivan 1977. I stort sett full av symfonisk rock, men också av mer avskalad episk, nästan folkinriktad, musik. Den drabbades dock av den framsusande punkvågen, och föll i skugga och, i princip, i glömska. Den är dock intressant att stifta bekantskap med. Framför allt för att den rent ljudmässigt fortfarande håller, och för att några av låtarna är riktigt bra. Det finns en rejäl bredd i musiken, även om det också, givetvis när det gäller symfonirock från sjuttioalet, finns en del rätt tråiga och tålamodsfrestande partier. Och man kastas mellan det här mer avskalade, nästan i grunden folkhemska, och klassiska. Från djup skog till menuett.

En intressant och befogad nytgivning, även om kanske själva musiken emellanåt blir för svulstig eller trädig.

Magnus Sjöberg

ORANGER*New Comes and Goes*

FARGO/BORDER

Begreppet powerpop (Oranger klassas så av sitt bolag) fungerar som en varningsklocka för mig. Jag famlar efter ord besläktade med "korkad", "ytlig" och "nollställd". Jag bävar inför att inleda en relation med ett band i denna genre. Vi kanske kan kalla det bakvänd separationsångest. Bara namnet Oranger ger mig dåliga vibrationer. Vad ska det betyda egentligen? "Apelsinare"?

Hur som helst. *Crooked in the Weird of the Catacombs* blåser bort mina fördomar snabbare än de dök upp och det rycker i samma dansnerv som i vanliga fall stimuleras av Weezer. I det efterföljande titelspåret blir det ännu bättre. Det är power och det är pop, utan att vara korkat, ytligt eller nollställt. I *Sukiyaki* erbjuder Oranger ett drogfritt alternativ till Velvet Undergrounds *I'm Waiting for the Man*. *Outtatoch* korsar Weezer-körer med ett nonchalant stänk Black Rebel Motorcycle Club.

Plötsligt inträffar det inte oväntade. Konceptet går på tomgång och ut åker skivan. Men jag har trots allt blivit några powerpoplåtar rikare.

Christian Thunarf

FELTON PILATE*Nothing but Love Spoken Here*

ESCAPI/SOUND POLLUTION

Jag har hört musiken tidigare, men jag kan inte riktigt komma ihåg var eller när. Eller jo, var det inte på mellanstadiedisot när jag dansade tryckme med en hormonstinn kille med page och finnar. Eller nej förresten, det var ju Stevie Wonders toner... Men det kunde ha varit Felton Pilate för det är

samma kärleksfulla approach klätt i tidiga 1990-talsrytmer.

Albumet *Nothing but Love Spoken Here* är en enda lång love song som varken överraskar i tempo eller kreativitet. Den är som den förväntas vara en skiva full av ganska söta, tråkiga och för vissa kanske romantiska budskap. Men om du frågar mig, mest patetiska. Varför låta 1990 när det faktiskt är 2000-tal för länge sedan? Och som om man inte vore uttråkad nog av Feltons enkelspåriga och fantasilösa texter, så finns *Nothing but Love Spoken Here*, albumets första låt, i totalt tre olika mixar. Inte för att det gör låten bättre. Jag struntar i om Felton Pilate är en legend inom soul och r'n'b. Jag struntar i om han jobbat med Special Generatation och ConFunkShun. Jag kan erkänna att jag tycker det är coolt att han är producenten bakom MC Hammers *Please Hammer Don't Hurt 'em*. Men det hjälper inte, hans senaste skiva förblir kass ändå.

Therese Ahlberg

RHAPSODY*Live in Canada – The Dark Secret*

SPV/PLAYGROUND

Vissa människor vill man bara krama om hårt. Just nu gäller det skådespelaren Christopher Lee, som spelar Saruman i Tolkienfilmerna. Hans engagemang i Rhapsody är över all förväntan. Han är inte bara berättarröst och sånginslag i power metal-bandets episka musik. Han droppar även bandets namn i intervjuer som handlar om allt annat än hårdrock. Respekt!

Det är hans röst som introducerar de "fem modiga krigarna" under deras spelningar världen över. Kanada-liven innehåller elva spår, där *Lamento Erico* är min favorit sedan lång tid tillbaka.

Live in Canada är Rhapsodys första live-album. Men av albumets elva spår är sex redan med på den best of som kom förråra året. Inte så mycket nytt att komma med alltså. Bättre då att köpa den version av detta album som innehåller en DVD. Den täcker hela konserten plus backstagematerial.

Torbjörn Hallgren

SADUS*Out for Blood*

MASCOT/BORDER

Amerikanska Sadus har länge figurerat i utkanterna av thrashgenren. Lite då och då namedroppas de av andra musiker men större genombrott har uteblivits. *Out for Blood* påminner ofta om Megadeths midtempo-meckande och fungerar rätt bra, särskilt när de skenar iväg på speedmetalliska utflykter. Hade året varit 1986 skulle nog plattan varit K-märkt vid det här laget men för att på allvar börja tampa med dagens skivköpare krävs nog mer än så.

Roger Bengtsson

SAWAKO*Hum*

12K/DOTSHOP.SE

Sawakos skiva *Hum* är på samma gång väldigt typisk och atypisk för hur det brukar låta på Taylor Deuprees label 12K. Å ena sidan de vibrerande små glitchljuden och de fältinspelade vardagsljuden som skjuts i förgrunden av musiken på ett sätt som känns igen. Å andra sidan är det en skiva som känns väldigt gles och lös i konturerna på ett sätt som inte brukar vara fallet för det amerikansk-japanska bolagets släpp.

Efter en stunds irritation över att det är glest och känns ofärdigt börjar saker och ting dock falla på plats. Det blir uppenbart att Sawakos tvekanad röst harmonierar väl med den lätt veliga riktning musiken tar. Det bränner aldrig till och blir riktigt bra, men jag fascinerats till sist över musikens lågmälda sökande.

Mats Almegård

THE SCARAMANGAS*All is Good Now*

ALFONS REVOLT/BONNIERAMIGO

Scaramanga i singularis är en lönnmördare i en gammal 007-rulle. Men, i plural hamnar vi långt därifrån. The Scaramangas rymmer ingen som helst ondska, bara snäll och trevlig indiepop – om än lite rockigare än kamraterna inom genren. *All is Good Now* innehåller dessutom ganska många experimentella grepp och en välnyanserad dos psykedelia.

The Scaramangas är dels snälla indiepojkar som sjunger om soliga söndagmorgnar och den kärleksfulla känslan. Men de påminner också om sjuttioalets innovativa rockscen i The Beatles eftersvallningar. Musiken innehåller tydliga retroinfluenser, och låter i mångt och mycket som nittioalets brittpop. Men sammanfattningsvis en skön skiva med lagom drogromantiska toner och lättjefulla, glada texter. *All is Good Now* är en perfekt titel på ett album som slår ner alla mina fördomar om att Finland är melankoli, tung tango och svåra tårar.

Gabriella Fäldt

SCOTCH GREENS*Professional*

BRASS TACKS/SOUND POLLUTION

Jag tror att Scotch Greens säger det bäst med lättiteln *Meat, Teeth, and Hair*. Bandets punkiga speedwestern är riktig sluskig och det här är snubbar som missar spottkoppen i baren med flit. Rätt macho grejer men med en lite mildare twist i form av mandoliner och en och annan banjo som bryter av tvåtaktsfesten och de annars enformiga tongångarna. Det är just banjopartiet i skivans känsligaste anhalt. *Deaf Girlfriend*, som lägger sig på minnet. Annars är det rätt blaskigt.

Mikael Barani

MARK SEYMOUR*Embedded*

PROMISING/CDA

Sångaren från gamla australienska pubrock-bandet Hunters & Collectors som kastade in handduken i slutet av nittioalets envisas med att ge ut radioskvalrock för P4-generationen. *Embedded* är fantasilös, uddlös och totalt hopplös. Och när folk har lättitlar som *A Shoulder to Cry On* då vet man att man ska fly illa kvickt. Hu!

Annica Henriksson

THE SHOCKER*Up Your Ass Tray – The Full Length*

GO CART/IMPORT

Intressant – jag fick den här skivan när jag bodde i New York för ett par år sedan. Jag lyssnade på den ett par gånger och glömde sen helt bort den. Därför är det extra intressant att se vad jag tycker om den nu när den släpps i Europa.

The Shocker är det nya bandet från L7: s Jennifer Finch och ska man vara hård så hörs det. Det låter alldeles för mycket Los Angeles, fastän Dean Menta (som spelade i Faith No More i nästan elva månader på nittioalet) gör sitt bästa för att skita ner ljudbilden. Men tyvärr är låtarna lite för slätstrukna och de som glimmar till är alldeles för få. Fast *Smoke Rings (Up Your Ass Tray)* är riktig rökare med härlig bakgrundssång och *Body Count* rockar bättre än mycket annat i den här genren, så håller inte helheten och tyvärr kommer den nog att falla i glömska igen.

Och om ni undrar vad The Shocker är för något så finns det en bild på skivan som visar hur man gör den, sen kan ju skivtiteln hjälpa er att lista ut var den ska gå.

Mathias Skeppstedt

THE SINGING ADAMS*Problems*

TRACK & FIELD/BORDER

Steven Adams, den brittiska sångaren i The Broken Family Band, har på sitt nya projekt lagt av den fejkade amerikanska dialekten.

Countryn har fått ge vika för folkdoftande melodier där dragspelet, ukulelen och banjon har sin givna plats.

Texterna är precis som i The Broken Family Band vassa och underfundiga observationer av livet. Denna gång känns de dock mer personliga. Som utdrag ur dagboken eller nedskrivna drömmar som i *St. Thomas* där Steven drömmer att just St. Thomas ska lära honom sjunga om han kommer till Oslo. Men det är på de låtar som verkar vara skrivna i terapeutiskt syfte, formulerade som monologer, som det heter till ordentligt. *I Can Do Nothing* är den göra-slut-låt jag har velat höra i evigheter. Den som inte är fylld av hat och den som inte är gulligull-Eskobar, utan den låt som handlar om likgiltighet. Oförmågan att kunna ge någon kärlek. Och den har Adams precis skrivit. De raka orden, utan omskrivningar, över en tung monoton gitarrvägg träffar rakt i hjärtat. "I can do nothing/but let you down right now/I'm not asking you to wait/cos I can't say how long/or if it's worth it". Även *Starsign* dryper av kallsinighet. Berättarjaget blir irriterat över att kvinnan i fråga inte fattar att hon är av noll betydelse för honom. Adams är så härligt cynisk och bitter och det är fullkomligt omöjligt att inte älska honom.

Annica Henriksson

SLAVE TO THE SYSTEM*Slave to the System*

SPITFIRE/PLAYGROUND

Skivan öppnar med ett riff som låter oroväckande likt *Left Rustle* från Firesides genombrottsplatta. Men den mest uppenbara referensen är Soundgarden. Om det inte vore för att deras *Superunknown* gått så varm genom åren hade jag nog gissat att flera av låtarna var hämtade från samma inspelningssessioner. *Slave to the System* tappar emellertid rätt mycket av sina kvaliteter i de lugnare låtarna. Till stora delar har Queensryche-trummisen och de övriga tre i bandet fått till en hyfsad debutskiva med sitt hobbyprojekt.

Roger Bengtsson

SOAPBOX*This Fragile Journey*

TALKING MUSIC/BONNIERAMIGO

Taskig produktion kan göra oerhört mycket – så även i Soapbox fall. Tycker nämligen inte att deras musik överlag sticker ut nämnvärt. Då behövs pluspoäng på andra ställen. Exempelvis i produktionen. Och det räcker liksom inte att man vill väl om varken det eller lättmaterialet är tillräckligt bra. Dessa stappliga försök till metal/core håller definitivt inte.

Hemstaden Umeå har närt många finfina band vid sin barm. Soapbox sätter dessvärre inte ytterligare en nål på kartan.

Niklas Simonsson

SOLEWIRE*The Morning After*

AZIMUTH/BIANCA MUSIC

Uppsalabandet Solewire har varit relativt anonyma än så länge. Debuten släpps på New York-etiketten Azimuth och tanken är väl att det ska bli ett massivt genomslag i staterna. Mixningen har gjorts av Alar Suurna som tidigare jobbat med hitmaskiner som Ronan Keating, Roxette och A-ha.

Musiken kan väl närmast beskrivas som snäll rock i tung och groovig förklädnad. *Parcelaine, Today Tomorrow Never* och *899* är svåra att värja sig mot och lämnar ett förlåtande filter över mindre lyckade *Punished for Devotion* och *God Forbid*.

Om marknadsföringen lyckas skulle jag gissa på att Solewire blir ett band vi kommer att höra mycket mer av framöver.

Roger Bengtsson

SOME GIRLS*Heavens Pregnant Teens*

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Den här skivan är 25 minuter lång och innehåller 13 låtar.

Den är så arg att man nästan känner ilskan och uppgivenheten sippra ut genom högtalarna. Musiken går nästan för fort i sin speedade aggressivitet. För kalenderbitare och konnässörer som kan sin punkscen i San Diego så är Some Girls supergruppernas supergrupp, för er andra kolla upp den i alla fall.

Gamla Fudge Tunnel-geniet Alex Newport har producerat och bara det betyder ju att det sticker ut och har mer kvalitet än vad man egentligen har rätt att begära. Att de dessutom gör en cover på gamla P.I.L.-låten *Religion II* hamnar givetvis på plussidan.

Så är ni sugna på 25 minuter stenhård punk som vägrar kompromissa, anpassa sig eller be om förlåtelse så finns den här. En blivande klassiker, inom sin egen lilla genre.

Mathias Skeppstedt

SPEEDY GONZALES*Electric Stalker*

METAL HEAVEN/SOULFOOD

Hual! Speedy Gonzales är ett fruktsamt dåligt namn. Det är hämtat från en seriefigur, och borde ha stannat där.

Svenskarna i bandet är alla skickliga musiker och gamla i gamet. Det är förmodligen också svaret på varför deras rock hunnit bli gubbrock när de väl ger ut den – ryktet säger att musiken egentligen är skriven för 15 år sedan.

Men även gubbrockare med hål i jeansen kan beröra en hardcore-metalskalle som mig, och hårdrockiga huvudspåret *Electric Stalker* är riktigt bra. I övrigt är det just bara gubbrock, jag blir generad när jag hör spår som *Free Like an Angel* och *Make Love in Red*. Detta är inte min tekopp.

Torbjörn Hallgren

STEREOLITH*Stereolith*

ATENZIA/BONNIERAMIGO

När tyngden tilläts stå i centrum funkar det bäst för Stereolith. Då varvas det hårda bra med smittande hookar – *Be Alone* och inledningsspåret *Still Strong* är fina exempel på det. Emellanåt är det nära den radiovänliga amerikanska rocken (läs: Nickelback), och bara att vara nära är illa nog. Och när smäsåiga halvbollader som *Borderline* dyker upp funkar det inte alls. Fullängdaren när inte ändå fram, men på sina ställen finns som sagt både ett och två guldkorn. För den som orkar vaska ordentligt...

Niklas Simonsson

JIM STÄRK*Jim Stärk*

BPOP/BONNIERAMIGO

Vår närmast västliggande granne har ofta glatt oss senaste åren. Turbonegro, Euroboys och Gluecifer var alla trevliga bekantskaper – dessvärre utökar inte Jim Stärk handen till ett fyrtal. Den Oslo-stationerade trion har slagit stort i hemlandet sist åren, men imponerande försäljnings-siffror och priser är ju ingen garant. Och deras feelgood-musik låter mest som ett fristående soundtrack till *Notting Hill* eller liknande rullar. Inte oävet, bara långtråkighet spritt över 34 minuter.

Popmusik kan vara så mycket, och tyvärr visar normmännen i detta fall prov på de negativa sidorna.

Niklas Simonsson

SWITCHBLADE*Switchblade*

TRUST NO ONE/SOUND POLLUTION

Varken Switchblades nya album eller dess båda spår har några titlar. Den svenska trion vill uppenbart sätta sin musik i fokus och resultatet blir en sorts metalmotsvarighet till postrockens mest konsekventa

experiment. Första spåret är dock mest tjuo minuters väntan på att något ska hända för det är först i dess avslutande del som musiken väcker mitt intresse. Här utnyttjar Switchblade tystnaden till fullo. Rummet knarrar, pianotangenter bildar sporadiska klanger och ett vilset ackord ekar stundtals genom luften. En bit in så mullrar det igång ordentligt för att sedan åter lägga sig till rätta. Det är sju vackra minuter, även om jag fortfarande väntar så gör jag det med ro.

Skivans andra spår är klart bättre. Musikalistiskt finns det mer av en behövlig struktur, sången är bra och den nerv jag tidigare saknat återfinns genom det mesta av skivans återstod. Att göra toklånga låtar får aldrig bli ett självändamål men är givetvis befogat om musiken kräver ett ovanligt stort utrymme. Grupper som Bardo Pond och Sonic Youth har gjort magiska låtar som varit en bra bit över tio minuter. Switchblade är inte där ännu men de kanske har något på gång av den här skivans andra hälft att döma.

Isac Nordgren

THE TELEVISION PERSONALITIES*My Dark Places*

DOMINO/PLAYGROUND

Trots att 26 år har förflutit sedan legendariska The Television Personalities albumdebut och elva år sedan senaste fullängdaren, så är det vissa saker som stött emot all förändring. Trots att låtskrivaren och ende ständige medlemmen Dan Treacy i mitten av 1990-talet gjorde en Syd Barrett och försvann från popkartan – in i fångelse, bland annat – så är det mycket som är sig likt. Han kan fortfarande inte stämma sin gitarr. Och hans röst är alltså en direktkanal – helt utan knaster och atmosfärstörningar – rakt in i Treacys själ. Men utöver det bjuder *My Dark Places* på en och annan nyhet för dem som bara minns de tidiga albumen. Den smittsamt och lekfullt enkla gitarrpopen har fått ge vika för text- och ljudkollage, barnramsor och trevande pianoballader. Både anslaget och texterna är svartare än tidigare. Lyckligtvis har Treacys inte helt förlorat sin osvikliga melodibegåvning. Det bevisar han inte minst i den bedärande sköra *Dream the Sweetest Dream* och en handfull låtar till. Inte för att resten av *My Dark Places* inte besitter en hel del både kvalitet och charm. Men han hade gärna fått bevisa det lite fler gånger.

Dan Andersson

TILLY & THE WALL*Wild Like Children*

MOSHI MOSHI /BONNIERAMIGO

Ungefär samtidigt som Omaha-kvintetten släpper sitt andra album i USA har deras två år gamla debutplatta *Wild Like Children* fått svensk distribution. Något sent kan tyckas men åtminstone lagom till gruppens europaturné (enligt deras hemsida spelar de i Stockholm 1 mars). Som alla andra band från Omaha tillhör Tilly & the Wall det musikaliska kollektivet som cirkulerar runt Bright Eyes och Saddle Creek (i vanlig ordning har namn som Mogis, Oberst och Sennett haft några fingrar med i spelet). Det som främst skiljer Tilly & the Wall från Rilo Kiley och övriga band är deras något ovanliga metod att använda en stepdansös som trummis. Ja, alltså istället för att banka på ett vanligt trumset snör Jamie Williams på sig sina skor och stegpar takten. Det är smått fantastiskt. En anledning god som någon att spana in Tilly & the Wall.

En annan är deras smittande melodier som i produktionen fått behålla gör-det-själ-vibben. Ännu en anledning är deras *Nights of the Living Dead*, en in your face-dänga om de uttråkade kidsen som vill suppa, hängla och dansa. Det är nära på förlösande att höra hela gruppen, i slutet av

låten, upprepade gånger skrika "I WANNA FUCK IT UP! AND I FEEL SO ALIVE!".

Annica Henriksson

TOPPER

Once a Punk, Always a Punk

WILD KINGDOM/SOUND POLLUTION

Att Stockholmspunkarna i Topper gillar The Clash framgår med all önskvärd tydlighet. Bandnamnet är förstås hämtat från den briljante Clash-trummisen Topper Headon. Och så är omslagslayouten till debutalbumet *Once a Punk, Always a Punk* snott från engelsmännens gamla tiotummare *Black Market Clash*.

Inte helt oväntat letar sig Clash-passningarna sedan också in i Toppers klassiska punkrock. Basgången i titelspåret är i det närmaste identisk med Clashes örhänge *Safe European Home*. Gitarrslangen i låten *B.L.O.* påminner starkt om den i Strummer & kompanis version av *Police On My Back*. Och i *White Shiny Missiles* försöker gubbarna i Topper till och med göra reggae i stil med *Armageddon Time*. Nja.

Alla de här uppenbara Clash-lånen hade nog varit lättare att ha överseende med om Topper i övrigt haft en stark identitet. Nu gör de duglig punkrock med lite av en "dusinbandskänsla", och Clash-flörtarna blir då mest störiga.

Det finns en massa bra, svenska punkrockband som stuckit upp sina uppkäftiga trynen de senaste åren. Som Regulations. The Accidents. Knugen Fallers. Target Point. Tristess. Med flera, med flera. I ljuset av dessa står sig Topper tyvärr ganska slätt.

Daniel Axelsson

TORGNY MELIN'S

Dansbander

SONYBMG

Jag har alltid varit svag för crossovers. Har alltid varit barnsligt förtjust i musiker som tar sig an andra artisters låtar och gör om dem i en helt annan genre. Och jag gillar också idén att låta Torgny Melin's vara förband till Teddybears STHLM och göra deras låtar i dansbandstappning. Och jag vill också tro att det var rätt kul där och då. För lite kul är det här också, att höra *Cobra Style* som smäktande styrdans. Men det går fort över. Om det är dansbandsmusiken eller om det är Teddybears STHLM eller om det är jag, det vet jag inte. Men det som på papperet verkar vara en god idé, känns efter ett litet tag bara tröttsamt. Men kul att dansbandskulturen ändå fortfarande håller fast vid de gamla kassetbanden...

Magnus Sjöberg

TORTURE KILLER

Swarm!

METAL BLADE/BORDER

"Äsch! Strunt!", som min dotter brukar säga. Några snubbar från Åbo i Finland spelar trist death metal. Så idéfattigt att klockorna stannar.

Per Lundberg GB

TOTO

Falling in Between

FRONTIERS/BONNIERAMIGO

Jaja... men de har ju trots allt skrivit låten *Africa* som faktiskt är ganska bra. Men det var 1983. Det känns som om Toto aldrig kommer att lägga av. Kanske när min generation och den före mig är utdöda. Kan inte i min vildaste fantasi tro att dessa herrar erövrar nya fans i de yngre leden. Så det är bara att hålla ut. 30 år till är en piss i havet. *Falling in Between* är en uppvisning i hur man rattar fram ett ljud som varken stör eller berör.

Per Lundberg GB

TWO GALLANTS

What the Toll Tells

SADDLE CREEK/BORDER

Two Gallants är en slammerälskande duo från San Francisco som gör country i punktappning. Texterna kan innehålla rader som "I shot my wife today/dropped

her body in the Frisco bay" som känns väldigt outlawcountry eller blues för den delen. Men istället för en lugn honky-tonk med gnällig steelgitarr hamras det furiöst på trumskinn och cymbaler medan elgitaren kör intervaller. Jag brukar tjata om att det inte finns någon nerv hos en del band. Two Gallants har istället för mycket av den varan. Låtarna är fulla av urflippade infall. Det slarvas för mycket, blir för galet. Jag börjar misstänka att pojkarne har någon bokstavssjukdom.

Annica Henriksson

TWO TIMES THE TRAUMA

I Fell in Love with an Ocean

EXERGY

Det mest uppseendeväckande med denna debut är gästartisterna; Ane Brun, Jakob Hellman och Sofia Talvik. Hur denna duo rott ihop detta under sin endast årlånga existens är verkligen en gåta. 3 *am*, där just Sofia Talvik gästar, är ett av plattans starkaste spår. En lika pulserande som trallvänlig historia.

Ibland påminner bandet om ett smygande Fläskkvartetten i högförm för att i nästa stund endast traktera klassiska singer/songwriter-toner eller påminna om The Polyphonic Spree. Det blir på sina ställen lite väl splittrat, vilket det verkar vara live också. Då varierar bemanningen på scenen från en trio till tjoget fullt. Rakare linjer och mer disciplinerat arbetat kunde gjort det här väldigt bra. För även om det håller god klass kunde resultatet nått betydligt högre höjder.

Niklas Simonsson

UP HYGH

The Venus Album

JUGGLIN/BORDER

Sverige kan tyckas ha fått ett nytt läger inom hiphopen. Tidigare ville rapparna antingen låta som stjärnorna på andra sidan Atlanten, eller så följde man istället den mer svenska, tokigt skämtsamma, MBMA-andan. Även om normavikarna alltid funnits där bak i kulisserna är det främst nu de tycks få visa framfötterna – då såväl Stacs of Stamina som Hearin' Aid i år var nominerade som "Bästa Hiphop" på P3:s Guldgalan. Vinnarna blev slutligen Hearin' Aid och från samma skivbolag kommer nu producentduon Up Hyghs debutalbum *The Venus Album*.

Att sätta nälen på Up Hyghs genre på hiphopens släktträd är svårt. Klassificering stjälpes ofta mer än det hjälper. Klart står i alla fall att när Star Trek reser mot jorden för att tanka flaggskeppet Enterprise har de nu äntligen fått sin resemusik. *The Venus Album* kan kanske enklast beskrivas som Sveriges motsvarighet till ett samarbete mellan framtidsromantikerna Science of Life och Detroitproducenten Jay Dee. Men jämförelsen fångar dessvärre inte hela bilden. Skivan har, utöver sina rymdvibbar, en intressant lek med kontraster. Samtidigt som musiken är sparsmakad och vass med elektroniska inslag och stumma trummor så levererar vokalisterna nämligen på stora delar av skivan silkeslena soul- och r'n'b-toner. Helheten blir ett musikaliskt kollage där oväntade förändringar ger en spontan, nästintill improviserad, känsla som hindrar lyssnaren från att slumrar till.

Som dragplåster för eventuella skeptiker står på skivans gästlista bland annat ADL, Melo och stallkamraten Aaron Phiri. I *Speak Yo Piece* beklagar sig Planet Asia argt över all bristfyllt musik som finns, medan duon Little Brother i *Keep on förtäljer* vikten av att fortsätta framåt i livet.

The Venus Album är en avstickare och tillika frisk bris inom svensk hiphop. Långt ifrån den traditionella hiphopen kommer denna nya abstraktare tappning som tar vid där Hearin' Aids *Boom Lucy* slutade. Ett album som kan få så väl öppensinnade

hiphopare som popsnören att dansa, nynna och känna sig vilsekomna i sin genre.

Erik Hjortek

VARNAGEL

Stenar mot pansarvagnar

BEAT BUTCHERS/BONNIERAMIGO

Andra spåret på *Stenar mot pansarvagnar* är som en direkt resa nästan två decennier tillbaka. *Bljett till helvetet* påminner mycket om Dia Psalma och Ebba Grön under dessas storhetstider. Hela albumet går i samma anda som *Staten* och *kapalet*. Samhällskritiken är lika påtaglig och arg som musiken tung och explosiv. Skillnaden är att texterna gör uppror mot dagens snaskigheter och kommersialism – sådant som Bert Karlsson, dokusåpor och Kanal5. Men låtarna rymmer också tidlösa problem som krig och fula människoideal.

Varnagel är ett trallpunkband som för ett antal år sedan skulle kunna blivit ett fullgott alternativt till ovannämnda punkrevolutionära bröder. Jag hade säkert spetsat örönen om jag hört den här skivan i början av nittioalet, den tid då Varnagel faktiskt gjorde entré på punkscenen. Men, idag när samhällskritiken även letat sig in bland texterna i andra genrer är jag betydligt mer svärförtid. Få kan neka till sanningen i Varnagels gestaltning av Sverige 2006 och många skriver säkert utan att tveka på deras manifest. Men – själva musiken är inte mer engagerande än dagens politiska debatter. Inte särskilt, med andra ord.

Gabriella Fäldt

THE VICIOUS

The Vicious

NY VÅG

Umeås äldrade hardcorekids har upptäckt att gammal hederlig punkrock ändå är coolast. Regulations, Tristess och Knugen Fallers är banden som står långt fram i punkhyllningskören. Och så nu The Vicious förstås.

The Vicious gör kall, enkel punk i stil med tidiga The Damned och gammal amerikansk västkustpunk. Debut-CD:n är bara 16 minuter lång, och vinylversionen är till och med två låtar kortare.

Det här är ett väldigt stilmedvetet band. Varenda detalj ska vara "riktig" punk. Se bara på bandnamnet. Och låttitlar som *I'm Bored*, *Fed Up* och *Suicidal Generation*. Lite roligt på ett sätt kanske, men också utstuderat och lite fegt.

Men skit sama. The Vicious har bra punksång och bra punklåtar. Och det är väl punk nog.

Daniel Axelsson

WESTERN ADDICTION

Cognicide

FAT WRECK CHORDS/BONNIERAMIGO

San Franciscos Western Addiction drömmer om en tid när punk helt enkelt var punk. En tid när ytterligare indelningar som "streetpunk", "skatepunk" eller "crustpunk" inte behövdes. En tid fylld av raka riff och vilt röj.

Med detta i ständig åtanke kör de fyra Fat Wreck Chords-anställda i Western Addiction råbarkat, gammalt hederligt, amerikanskt punköns i stil med Poison Idea och Circle Jerks. Och med ett coolt sound och coola referenser kommer bandet ganska långt. Men inte ända fram. För även om inledande *Charged Words* har ett smittsamt driv, så saknar flera av låtarna den där riktiga slagkraften som man ändå vill ha i sin gamla punkrock.

Daniel Axelsson

WITCHERY

Don't Fear the Reaper

CENTURY MEDIA/CAPITOL

Är det bara jag, eller är det detta årets mest fantasilösa titel? De kunde lika gärna ha döpt skivan till *Smoke on the Water* eller varför inte *Run to the Hills*?

Fast det hindrar ju inte skivan från att bli en favorit. Och hur skulle den kunna

misslyckas med det, med en sådan line-up? Witchery består av medlemmar som spelat i The Haunted, Satanic Slaughterers, Merciful Fate, Arch Enemy och Bloodbath och det hörs – den här skivan dryper av stenhård men ändå förvånansvärt melodisk och fantasifull metal.

Det är hårt så det förslår och produktionen är helt igenom lysande med slappa och höga trummor som ligger och myllrar över ljudbilden hela tiden, och en sång som aldrig tar över. Det här är kanske årets bästa och jämnaste metalplatta hittills, synd bara på en så genomslut titel.

Mathias Skeppstedt

YOUNG BLOODZ

Ev'rybody Know Me

LAFACE/SONYBMG

J-Bo och Sean-Paul (alltså inte reggaekillen) är Young Bloodz. Två killar från Atlanta som gillar att göra musik tillsammans. De kommer från Ludacris och Outkasts hemtrakter och för dem har det ju gått bra. Men Young Bloodz är precis vad de heter, i en friare översättning: nybörjare. De har fastnat i en av hiphopens största fallor där allt material låter likadant. På albumets framsida står det med små bokstäver att albumet innehåller strong language och sexual content. Och redan på albumets tredje låt, *Presidential*, får jag höra vad killarna förväntar sig av en tjej. Ja, jag behöver inte skriva det för ni har ju alla hört det tidigare. Så tröttsamt.

På *Play UR Position* lallar en tjej sensuellt till J-Bos röst som sjunger "fuck with a nigger" upprepande gånger. *Niagara Falls* är ett nummer helt utan rap – en låt tillägnad lugnare stunder, men fortfarande med Young Bloodz i skivspelaren. Det funkar ungefär lika bra som när Outkast gjorde *Funky Ride*. Akon med sin särpräglade röst är med på remixen av *Presidential*. Tillsammans med T-Boz från TLC som gästar på *It's Good* räddar de den annars ganska monotona skivan. Av 18 låtar är det fyra som går att lyssna på rakt igenom. Det innebär att 14 låtar är skit. Jag tycker att de kan byta ut etiketten på framsidan och skriva "don't buy" istället.

Therese Ahlberg

ALI ZAOUA

The Mixtape

JERUSALEM RECORDS

Ali Zaouas släpper, efter tre undergroundskivor, en form av smakprovskollage inför sitt kommande album. Med samtliga beats lånade från artister som Tribe Called Quest, Nas och Sugarhill Gang bjuder han på en slangspäckad blandad kompott. Med stor självdistans, humor och sarkasm berör Ali Zaoua etnicitet på ett sådant sätt att det får en ingrodd svenne som mig att nästan rodna av politisk korrekthet.

De mer allvarliga stunderna får också plats – där höjdpunkten är interludet *Progression:s* 7 minuter långa svada om samhällets brister och baksidor. Som tydlig kontrast är det sedan ett stort plus i kanten för den komiska tolkningen av Pharcydes klassiker *Ya Mama*.

Det är problematiskt att bedöma en skivas helhet när musiken är lånad från redan mer eller mindre erkända klassiska verk. Bra beats är alltid grunden i ett skivbygge. Som rappare har Ali Zaouas absolut potential gentemot Sveriges, och då framförallt Stockholms, MC:s och det ska bli intressant att höra hans till fullo egna skiva när den kommer. Det är på *The Mixtapes* alltför skämtsamma stämning och ensidiga fokus som den brister lite i limningen. Den stundtals till synes interna humor som präglar skivan krymper ner antalet lyssnare och minskar plattans hållbarhet. Personligen står jag halvvägs in i skivan, tittar mig förvirrad omkring och känner mig ganska utanför.

Erik Hjortek